

Hoàng Ngọc Tuấn

Hôn lễ

Trước khi chia tay vào một buổi chiều không mưa không nắng thật
dửng dưng, chàng nói một câu rất tầm thường: Anh sẽ cưới em.

Nàng bĩu môi giọng mỉa mai.

- Với bất cứ giá nào...

Chàng lắc đầu:

- Không. Với giá nào anh có thể chịu nổi. Em nhớ đi, anh không bao
giờ nói câu "bất cứ giá nào".

Nàng có vẻ giận vì chuyện giá cả này. Nàng gỡ bàn tay chàng đang
bao lấy những ngón tay nàng. Nàng cũng nhô mình ra trước để tránh
khỏi cánh tay chàng đang quàng lên vai, với bàn tay thường thích
xoắn những lọn tóc và búng nhẹ nhẹ trên vành tai nàng. Hai người
đang ngồi trong một quán tối. Nàng uống một hớp nước cam vì muốn
làm một cử động gì đó để khỏi bất động một cách khó chịu.

Chàng uống bia và hút thuốc lá.

Nàng nhăn mặt vì khói thuốc.

Chàng thì thào với hơi đầy rượu bia. Nàng lại nhăn mặt. Những nếp
nhăn làm ra vẻ bức mình và khó khăn của nàng trông thật đáng yêu.

Chàng nói với nàng như thế. Nàng nghiêng má cho những vết nhăn nằm trong môi chàng. Sau đó là môi nàng không còn nói những lời trách móc cay đắng nữa, môi ấy hiền khô, im lặng và dịu ngọt.

Rồi sáng hôm sau, nàng về quê nhà của nàng. Chàng ở lại đây với một nghề nghiệp kỳ lạ nhất đã đeo dính trên người chàng từ mấy năm nay. Đó là thất nghiệp.

Như thế mọi chuyện đều tạm kết thúc như thường lệ. Hai người yêu nhau, thỉnh thoảng gặp gỡ trong vài ngày rồi tạm biệt, đôi khi nhớ nhau rất nhiều, nhiều khi quên nhau rất dễ. Rồi lại gặp mặt, hôn, thấy mình yêu dữ thêm, và buông tay rồi quay lưng xa cách, hôn lễ của hai người vẫn chưa có được.

Nàng dạy lớp nhỏ ở tỉnh lẻ.

- Tại sao anh cứ muốn em làm nghề dạy học buồn chán và hao hơi tốn sức này, chắc em đau phổi quá.

- Tại vì anh thích hình ảnh về mấy cô giáo. Bề ngoài họ phải mang một bộ mặt nghiêm khắc, đạo đức, lạnh nhạt. Còn trong lòng thì rạo rục đam mê, sẵn sàng bốc cháy.

- Ai nói thế?

- Anh. Trời ơi anh yêu những cô giáo biết bao. Kể từ khi cô Dạ Thảo đánh thước trên tay anh sưng vù mà miệng cô cười êm ái. Còn có bao nhiêu cô giáo khác đã âu yếm lưu bút trên mấy chữ bài làm và học bạ của anh: " Zero; làm biếng học; không hiểu bài, tôi dạ, cầu thả, không thể tiến xa trên đường học vấn được..."

- Ai nói thế ?

- Lần này thì không phải anh nói. Đó là lời phê bình của người ta nói

với anh. Nàng cười tỏ vẻ vui thích. Nàng gật gù với dáng của nhà mô phạm chính cống.

- Thế thì bây giờ em cũng thích làm cô giáo của anh. Em sẽ phê điểm anh xấu hơn nhiều.

Chàng nhún vai như một hiền triết.

- Anh bắt cần. Thời kỳ thức thâu đêm gạo bài, chép tài liệu giấu trong tay áo để kiểm đủ điểm lên lớp của anh đã qua. Bây giờ anh không cần học cũng dư điểm để được em yêu. Toán, hệ số 4. Lý hóa, hệ số 3. Tình yêu, hệ số 10.

Nàng cắn vào vai chàng:

- Hừ... tình yêu, anh chưa đủ trung bình đâu.

Chàng trả đũa:

- Tại vì em ngăn cản, giới hạn. Chứ nếu không anh sẽ được hai mươi điểm trên hai mươi. Em thấy không, vì em mà anh đành làm một tên học trò dốt và chậm chạp như rùa.

Nàng đỏ mặt, chỉ dám lí nhí nói:

- Có những điều không nên khôn lanh quá, và tiến mau quá, em sợ.

Chàng dạy dỗ:

- Sợ hãi, nhút nhát thì làm sao học hành tiến bộ được.

- Ai mà thèm học mấy thứ quỷ đó ?

- Thật không ?

Trong tình yêu có nhiều điều không nằm trong chương trình giáo khoa của Bộ giáo dục, mặc dù chương trình này mỗi năm đều đổi mới và cập nhật luôn luôn. Điều ấy không ai dạy ai được, cả hai vừa là thầy vừa là trò.

Thí dụ 1:

Hôn: Lúc đầu chàng dạy cho nàng. Về sau nàng thông minh và tiến bộ nhanh đến nỗi trở thành một bà giáo tận tâm.

Thí dụ 2:

Viết thư tình: Nàng không cần học ai cả. Nàng là bậc thầy trong lĩnh vực này, chàng không theo nàng kịp.

Thí dụ 3:

Đám cưới: Chàng hoàn toàn mù tịt về chuyện này. Nàng chỉ dẫn chi tiết cho chàng biết. Nào là vấn danh, dạm hỏi gì gì đó... Bao nhiêu cau trầu gì gì đó... Rất là rắc rối, hơn một bài toán hình học không gian hóc búa nhất. Chàng không tài nào hiểu nổi và do đó chàng không tìm ra một kết quả nào đúng và tốt đẹp. Thế là mãi mãi chàng và nàng nắm tay nhau quanh quẩn rồi như tờ vò trên trang giấy nháp mà vẫn chưa có đáp số.

Thật ra, nàng là một cô giáo còn rất non nớt. Có lần nàng kể chuyện nàng dạy một bọn nhóc tí lớp ba, khi tụi nó cười như bị chọc lét nàng cũng không nhin cười được, khi tụi nó bị bắt nạt đến khóc òa nàng cũng rướm rướm nước mắt khóc theo.

Tóm lại, nàng có dạy học cả đời cũng không thể nào xuất sắc được. Nàng chỉ là cô giáo đáng yêu của riêng chàng. Dạy cho chàng mà không đòi một đồng lương. Thường cho chàng điểm cao bằng những nụ hôn như mưa bắc. Vào giờ học kéo dài bất tận chẳng ai còn nhớ còn nghe tiếng chuông tan trường về. Như thế là đúng như dự đoán của mấy cô giáo cũ, làm sao chàng có thể tiến xa trên đường học

vấn được. Chàng chỉ tiến nhanh để trở thành chàng, vì nếu không có nàng, chàng không xứng đáng được gọi là chàng, mà chỉ là một kẻ bơ vơ, bơ vơ giữa đường đời. Mất tình yêu, là mất cội con người.

Chàng cảm ơn nàng.

Có lẽ chàng đã làm khi tưởng nàng thích một đám cưới để kết hợp hai người một cách chính thức, tốt đẹp và bền vững. Chàng yêu nàng đã gần ba năm nay. Mỗi cuối năm, mùa xuân gần đến, chàng đều nói:

- Anh sẽ cưới em.

Nàng nhún vai:

- Bộ anh tưởng em thích điều đó sao ? Bộ anh tưởng em muốn lấy chồng lắm à ?

- Dĩ nhiên rồi. Con gái lớn lên đều muốn lấy chồng cả chứ.

- Còn lâu!

- Và thời buổi này lấy chồng đâu phải là một chuyện dễ.

- Chà... anh khinh thường con gái dữ.

Chàng hùng hồn nói, tưởng chừng mình đang đại diện cho tất cả thanh niên Việt nam:

- Em nghĩ xem, thời này trai thiếu gái thừa. Trong ba người có đến hai người không dại gì lấy vợ để bị ràng buộc, chỉ muốn ăn chơi thả cửa. Chỉ còn một người duy nhất đứng đắn, muốn lấy vợ một cách đàng hoàng để nối dõi tông đường. Người duy nhất, độc nhất, số một đó chính là anh. Em gặp may đó mà không biết, còn chê gì nữa.

Nàng có vẻ giận vì bị chạm tự ái. Nhưng tự ái đâu có lớn bằng ân ái giữa hai người. Bởi vì tự ái chỉ là yêu chính mình, còn tình yêu là yêu vô bờ cho mình và cho kẻ khác. Cũng giống như một mình soi

gương gượng cười duyên nhạt nhẽo làm sao bằng soi mắt âu yếm trong mắt nhau, môi cười tươi rạng rỡ kề cận môi người yêu dấu. Vì thế, chẳng mấy chốc là nàng hết giận ngay. Chàng và nàng chẳng bao giờ có thể giận nhau dai được. Khóc đó, cười đó. Thề rằng sẽ không còn quen nhau nữa, rồi nuốt lời thề nhanh như gió, sà vào lòng nhau thủ thỉ. Yêu nhau như thế mà sao không cưới nhau cho rồi. Tại sao?

Tại chàng không tiền?

Không. Dù mẹ nàng có máu kinh doanh trong người nhưng đâu nỡ tính lời lỗ trên trái tim nàng. Dù bố nàng là viên chức, nhưng chưa đến nỗi ăn hối lộ để vào tù, khiến nàng phải bán mình chuộc cha như nàng Kiều.

Tại nàng không tiền?

Không. Chàng đâu phải là một tên sờ khanh đào mỏ. Chàng cũng không bao giờ nghĩ đến cửa hôi môn một cách bản tiện, và con heo đất bưng bình của nàng để dành từ thuở lên năm, bây giờ đập ra chắc chỉ đếm đủ tiền may một chiếc áo ngủ (chi tiết: hàng "voan" trắng, thật nhẹ, thật mềm, thật mỏng, thật rộng và ngắn, chỉ được cột bằng một sợi dây thắt nút sơ sài, để khi chàng làm biếng, chàng có thể thổi nhẹ một cái là chiếc áo rớt xuống bay mất).

Thế thì tại sao?

Nhạc rẻ tiền đôi lúc nghe cũng có lý: " Không phải tại anh cũng không phải tại em... tại trời đất xui khiến, tại duyên kiếp lỡ làng, tại định mệnh éo le tréo cẳng ngỗng... vân vân".

Thôi, trong khi chờ đợi một đám cưới có thể có, có thể không, vào ngày mai có thể đến, có thể chẳng bao giờ đến được, thử tưởng tượng một hôn lễ giữa hai người. Một hôn lễ bình thường như của bao nhiêu người khác. Bình thường về thời gian. Bình thường về không gian. Dầu có theo đạo Thiên chúa hay không, nàng thường tỏ ý thích làm đám cưới tại một nhà thờ nho nhỏ xinh xắn. Nàng bị ảnh hưởng bởi phim ảnh, thường có những cặp thật đẹp đôi đứng sát cạnh nhau dưới chân Thánh giá, vị linh mục nghiêm trang và cuốn Kinh Thánh dẫn đường vào cõi phúc, đàn organ ngân vang dịu dặt, vọng sâu trong vòm nhà thờ kính cẩn.

Những thứ đó mang một mùi vị linh thiêng bàng bạc khắp tâm hồn, tưởng chừng như trên cõi trời cao xa kia Chúa cũng đang chăm chú chứng kiến phút giây kết hợp, tác thành cho đôi trẻ yêu nhau trọn đời. Chỉ có lúc trao nhẫn là Chúa có mặt để dùng đôi mắt quyền lực vạn năng hay tra xét xem là nhẫn vàng ròng chính cống hay nhẫn giả. Còn sau đó, trong đêm tân hôn động phòng hoa chúc, theo truyền thuyết thì Chúa tế nhị và lịch sự tránh đi chỗ khác.

Chàng yêu màu áo cưới trắng tinh của nàng. Màu ấy không cần tượng trưng cho sự trinh bạch. Màu trắng ấy như một cuốn vở có hàng ngàn trang giấy trắng, hôm nay mới bắt đầu trang thứ nhất. Chàng và nàng sẽ cầm tay nhau nắn nót nguệch ngoạc chữ đầu tiên, và đến cuối đời vở vẫn còn thơm mùi giấy mực mới. Đó, đó là ý nghĩa của màu trắng. Là còn rất nhiều ngày tháng, còn rất nhiều điều tươi đẹp, còn rất nhiều khai mở khám phá, còn rất nhiều tìm kiếm mới lạ tuyệt vời nơi nhau. Không bao giờ hết chuyện, không bao giờ

nhàm chán, không bao giờ già nua cũ kỹ.

- Em biết không, đó là lý do tại sao anh thích màu trắng.

Áo cưới trắng, áo dài trắng, áo quần pyjama trắng, áo ngủ trắng...

Nàng nhắm mắt bịt tai lại.

Chàng tiếp tục:

- Màu trắng đứng hạng nhất. Được đứng hạng nhì là

màu vàng nhạt của hai thân thể. Thứ ba là màu đen của sự tắt điện.

Thứ tư là màu xanh của mắt em...

Nàng bèn mở mắt.

- Thứ năm là màu hồng của môi em.

Môi nàng hé mở, phơn phớt hồng.

- Thứ sáu là màu đỏ thắm khi môi ấy được hôn.

Nàng liền đòi chàng hôn nàng. Chàng được nàng hôn một cách đắm đuối. Chàng không ngờ bài diễn thuyết vớ vẩn về màu sắc của chàng đã đem lại nhiều may mắn như thế.

Chàng cố gắng nặn óc để tiếp tục, nhưng lần này có vẻ hơi bịa đặt vì hết ý.

- Thứ bảy là màu trong.

Nàng nhìn chàng ngạc nhiên hỏi:

- Màu trong?

- Ờ. Đó là màu trong vắt, màu không màu, màu của sự... không mang mảnh vải nào trên người.

Trái với điều chờ đợi của chàng, nàng cẩn thận quan sát quần áo của mình.

Thế là chấm dứt dang dở một cách đáng tiếc. Chàng không thể nào kiên nhẫn đi lại từ đầu. Diễn giả bị ném cà chua thay vì được vỗ tay.

Diễn giả xoay qua đề tài khác:

- Thay mặt cho Thượng Đế, tôi hỏi em một câu: em có chịu lấy tôi làm chồng không ?

Nàng đáp:

- Không.

Nàng thật không sợ Thượng Đế chút nào.

Chàng tìm kiếm những đấng vĩ đại hơn để dựa hơi dựa nàng:

- Thay mặt cho tim tôi, thân xác tôi, đầu óc tôi, ước vọng của tôi, lương bổng hàng tháng của tôi... Tôi hỏi em một câu: em có chịu lấy tôi làm chồng không?

Nàng nheo mắt nghi ngờ:

- Em biết trong tất cả những thứ anh vừa kể đó, anh thiếu một thứ.

Chàng buồn buồn gật đầu thú nhận. Nhưng vì lý do an ninh cá nhân, và bảo vệ tình yêu của hai người, chàng xin phép sẽ không tiết lộ cho ai biết cái thứ mà chàng thiếu là thứ nào.

Chỉ có nàng là đoán biết, và biết đúng điều thiếu sót của chàng.

Nhưng nàng bắt cần.

Không ai là hoàn hảo cả, ai cũng có điều khiếm khuyết, chân lý ấy nhắc đi nhắc lại đến cũ mèm nhưng vẫn đúng.

Thấy chàng buồn bã, nàng ôm lấy chàng âu yếm và dịu dàng trả lời:

- Thay mặt cho những đứa con sẽ có trong tương lai của em, em xin trả lời ông: em yêu ông và nhắm mắt lấy ông làm chồng xong cho rồi.

Trước khi nhắm mắt, đôi mắt nàng thu nhỏ, mờ nhạt đi rồi khẽ rung động trong đôi môi hôn nhẹ của chàng. Đã rất nhiều lần chàng hôn nàng, không còn nhớ là bao nhiêu lần vì lúc đầu chàng còn đếm trên mười đầu ngón tay, rồi mười ngón chân, nhưng dần dần những nụ hôn gia tăng số lượng nhiều hơn những sợi tóc mây của nàng.

Chàng cũng thích hôn tóc nàng lắm. Tóc nàng có mùi cỏ, rơm rạ và nắng gió.

Tuy nàng đã nhắm mắt và đã dâng trọn mình trong vòng tay và nụ hôn của chàng, nhưng nàng vẫn cương quyết đứng vững ở vị trí của một người yêu. Chứ nàng vẫn chưa chịu làm vợ, chưa chịu lấy chàng làm chồng như lời chàng đã hứa. Đó là điều khiếm khuyết duy nhất ở nàng.

Chàng yêu nàng ở tất cả mọi sự. Ngoại trừ sự tôn trọng hình thức của nàng. Như nhiều người con gái đang sắp sửa và suýt chút nữa thì trở thành đàn bà, nàng chỉ muốn trở thành một người vợ đúng nghĩa, một người đàn bà thật sự sau khi ở nhà thờ ra. Còn đối với chàng thì trước hay sau khi ở nhà thờ ra cũng vậy thôi.

- Đó, em thấy không. Với sự nhắm mắt làm lơ của Thượng Đế, anh và em có thể làm tất cả mọi sự. Sao em cứ bướng bỉnh, nông cạn, đại dột, mù quáng ngăn cản anh mãi.

- Vì bố em sẽ không làm lơ đâu. Và thiên hạ không phải ai cũng đều nhắm mắt hết.

- Kệ mẹ thiên hạ. Người nào mở mắt soi mói tò mò, người ấy mở mắt ráng chịu. " Tất cả những đuôi mắt của thiên hạ đều không bằng một đuôi mắt của mỹ nhân".

- Trời ơi, anh dùng thành ngữ điển tích sai rồi.

- Tất cả những ánh mắt cú vọ của thiên hạ không bằng một cái đá lông nheo của em.

- Lại sai hơn nữa.

Chàng vẫn chưa chịu dừng:

- Khi anh mở mắt, anh nhìn thấy khuôn mặt em kề cận. Khi anh

nhắm mắt, anh nhìn thấy trái tim em gần gũi. Khi anh lim dim mắt, anh nhìn thấy thân người em chao động bồng bềnh như một vũ khúc mộng tưởng muôn màu.

- Eo ơi, anh đi hát cải lương là vừa.

Có lẽ nàng nói đúng. Vì yêu nàng, chàng đâm ra thích ba hoa tán tỉnh một cách hoa hòe hoa sói. Nhưng biết làm sao.

Có lẽ vì chưa có bằng tiến sĩ hay thạc sĩ về tình yêu trí thức, nên thông thường khi yêu nhau, ta nghĩ, ta nói, một cách thô sơ như chim líu lo mới biết hót, bồng bột phóng đại như một tên hề khóc cười không chừng không đổi. Đứng ở ngoài nhìn vào, mọi cuộc tình đều có vẻ khôi hài. Trong tình yêu nhìn ra, mọi người lạ đều có vẻ nhạt nhẽo, vô vị và thừa thãi. Không nhìn vào và cũng không nhìn ra, trong tình yêu say đắm nhìn nhau, thì thôi chỉ có thể tóm tắt trong một lời; yêu là đủ.

Chàng nói với nàng những ý nghĩ đó, nàng đồng ý. Thế là chàng có thể yên chí trò chuyện với nàng một cách lảm cẩm mà không sợ ai cười. Hỏi lần thứ một ngàn lẻ một:

- Em có yêu anh không?

- Không.

Nhắc lại câu hỏi, trên một cái hôn nửa chừng trên môi nàng như đe dọa nếu nàng còn bướng bỉnh nói "không" chàng sẽ dứt ra ngay.

Sự đe dọa xem chừng đã hiệu nghiệm. Nàng áp úng trả lời:

- Có.

- Có làm sao?

- Yêu.

- Yêu ai?

- Anh.

Cứ thế. Cứ luẩn quẩn mấy câu có vẻ tầm thường tẻ nhạt đó, chàng và nàng nói với nhau suốt ngày không biết chán. Và cũng không biết mệt.

Hãy tưởng tượng thêm về hôn lễ.

Đầu óc chàng rất nghèo nàn về chuyện này. Chàng không hình dung được rõ ràng muốn thực hiện một đám cưới thì phải có những điều kiện nào. Phải sửa soạn làm sao, phải tổ chức như thế nào... Chàng hoàn toàn mù tịt. Phải nhờ đến nàng. Theo nàng, có lẽ bậc bề trên của hai bên phải nói chuyện với nhau trước đã. Nói trắng ra là má chàng phải lặn lội tìm đến nhà nàng, gặp má nàng, rồi hai bà già có duyên số với nhau này sẽ thăm dò, bàn luận tính toán dùm cho chàng và nàng.

Thật kỳ cục, hai bà già sẽ giữ miếng nhau từng tí, bà nào cũng nói bóng nói gió về tài năng và đức hạnh của con mình.

Đầu tiên là má chàng. Tội nghiệp và khó khăn biết bao, bà sẽ lúng túng ghê lắm khi cố tìm ra một điểm tốt để quảng cáo cho chàng, làm sao đưa đẩy chàng đến chỗ trở thành một người đẹp trai, con nhà giàu, học giỏi theo đúng như truyền thống. Thật khó khăn vì dầu tự kiêu đến đâu, chàng cũng biết mình hoàn toàn không giống một chút gì với hình ảnh đẹp đẽ cổ truyền đó.

Thôi để cho má chàng tha hồ ngụy biện:

- Thằng con tôi trông vậy mà hiền lắm bác à. Nếu nó cạo râu ria sạch sẽ thì coi cũng trắng trẻo ra phết. Nếu nó mà không thì rớt hoài, bây giờ cũng đỡ cử nhân tiến sĩ như ai. Và nếu tôi không buôn bán thua lỗ thì nó đúng là con nhà giàu rồi.

Má chàng dừng lại một chút để hớp một miếng nước trà, có lẽ bà đang cảm thấy khô cổ và mệt nhọc tưởng tượng hơi nhiều về vị con trai cưng của bà.

Đến phiên má nàng, bà đằng hắng giọng, ôn tồn nói một cách khiêm nhường:

- Con gái tôi thì còn nhỏ lắm. Tôi muốn để cho nó tiếp tục học hành đến nơi đến chốn. Chà..., năm ngoái có ông bác sĩ nhờ mai mối, tháng trước có ông kỹ sư, tuần rồi có ông giáo sư... tôi đều xin phép từ chối cả. Chẳng dám khoe khoang gì với bác... Nhưng cháu nó ngoan lắm, ngoài những lúc đi chơi thì không bao giờ dám ló ra nhà một bước. Việc nấu nướng bếp núc nó khéo lắm. May vá, thêu thùa thì tiệm nào cắt đẹp, có kiểu gì mới nó đều sành cả. Chẳng dám khoe gì với bác... nhưng cháu nó xem thế mà học hành chăm chỉ lắm. Mới chừng ấy tuổi đầu mà năm tới nó đỗ tú tài đôi rồi đấy.

Má nàng cũng phải ngừng lại không phải để uống một miếng nước trà nguội ngắt do chính tay cô gái yêu của bà mới pha. Bà lịch sự đưa tay ra mời khách, để khoe năm ngón tay đầy nhẫn vàng y hay cầm thạch gì đó, như muốn nói rằng năm xưa năm xưa bà làm cô dâu, đồ sính lễ đã nặng ký như thế huống gì là bây giờ.

Tất cả những bà mẹ đáng yêu trên thế giới đều chú ý đến đồ nữ

trang. Họ biết rành rẽ giá cả lên xuống từng ngày của vàng tây, vàng ta, kim cương, ngọc thạch, ngọc trai... mà không biết rằng dầu là một chiếc vòng làm bằng bạch kim nguyên chất cũng không giữ được tình vợ chồng. Và đôi kẻ yêu nhau chỉ cần se tóc mai làm nhẵn cưới, vòng tay ôm chặt thắm ướt mồ hôi đọng thành chuỗi hạt ngọc trai lóng lánh.

Rồi dĩ nhiên là buổi nói chuyện đầu tiên sẽ chẳng đi đến đâu. Sẽ có buổi thứ nhì, thứ ba, thứ tư... cho đến một lúc chính chàng cũng sững sờ khi thấy tên mình in đậm bằng chữ nhũ vàng bên cạnh tên nàng trên tấm thiệp mời đám cưới. Chàng lợi bộ đem phân phát từng tấm cho bạn bè với một tâm trạng bấn khoăn khó tả (Chúa ơi, thế là con sắp có vợ rồi sao ? Hè phổ ơi, như thế là một đời độc thân rong chơi đã đến ngày tàn rụi).

Chàng đọc tên mình trên tấm thiệp cưới, cảm thấy một điều gì thật kỳ cục, buồn cười và không tài hiểu nổi.

Thật giống như tấm thiệp mời xem một cuộc đấu bò rừng bất phân thắng bại, kéo dài dai dẳng cho đến ngày tận thế.

Nhưng nếu ba má của hai bên đều không bằng lòng cho hai người lấy nhau. Viện cớ: khác tuổi (thằng đó tuổi heo ma con nhỏ tuổi rắn, sợ heo hiền quá bị rắn ăn hiếp cắn chết). Nếu như thế thì không cần người nào tác thành đồng ý nữa. Chàng và nàng sẽ tự động lấy nhau khỏi cần thủ tục rườm rà của loài người.

Đây là đám cưới của heo và rắn.

Thiệp cưới sẽ in thiếu tại một nhà in quen, chỉ có vài câu sơ sài mà đủ ý:

Chúng tôi sung sướng báo tin cho các bạn biết, ngày thành hôn và đêm kết hợp của chúng tôi là: X và Y

Sẽ bắt đầu vào lúc... tại...

Thân mời các bạn đến dự tiệc chia vui. Self Service: Xin quý bạn tự động mang theo rượu, bánh kẹo, thuốc lá... hoặc tùy hỉ mang theo tất cả những thức ăn gì mà bạn thấy cần trong bữa tiệc, vì đó là tất cả những gì mà bữa tiệc sẽ không có nếu bạn không tự túc mang đến.

(Xin lưu ý: không nhận những quà tặng đám cưới to lớn công kênh quá, chỉ nhận tiền mặt bỏ trong một chiếc phong bì thật nhẹ nhàng)

Sau đó trong căn phòng nhỏ thân mật, chiếc máy cassette diu dặt vang lên vài bản tình ca. Khách khứa uống cà phê. Nàng sẽ lần lượt bắt tay tất cả những khách phái nam. Chàng sẽ hôn má tất cả những nữ khách (hôn rất nhẹ, vì coi chừng, nàng đang rình theo dõi). Cô dâu ôm một bó hoa hồng. Chú rể ngậm điếu thuốc lá thơm. Cười. Ráng mà cười. Chụp hình kỷ niệm...

Rồi giây phút quan trọng nhất bắt đầu. Chàng lục túi áo tìm chiếc nhẫn cưới đeo vào tay nàng. Nàng sẽ đánh mất chiếc nhẫn cưới đó trong những lúc vò giặt quần áo sau này nhưng không sao, chàng sẽ cột giữ nàng bằng thứ khác vững chắc hơn, đó là tình yêu của chàng. Có thể chàng sẽ đọc thơ giữa tiệc cưới. Câu đầu của Chinh

Phụ ngâm:

Thuở trời đất nổi cơn gió bụi..

Vâng, cơn gió bụi đã bắt đầu nổi lên. Bão tố, sóng gió, mưa nắng thất thường trong đời sống vợ chồng đã bắt đầu xuất hiện. Tất cả những cơn thịnh nộ lẫn phút êm đềm của tình yêu sẽ luân phiên xảy đến. Khổ đau và hoan lạc, từ nay chúng ta hai người chia nhau cạn chén.

Rồi tiệc cưới chấm dứt. Chàng giả vờ nhìn đồng hồ tay, đã 9 giờ tối. Bạn bè hiểu ý, lục tục kéo nhau về hết. Chàng tiễn và nói cảm ơn với từng người, dáng điệu chàng ngả nghiêng như say rượu, nhưng đó là chàng đóng kịch, chàng đâu dại gì uống rượu say trong đêm nay.

Căn phòng chỉ còn lại hai người. Trái với điều mong muốn, đêm nay, nàng cũng không có được một chiếc áo cưới đất tiền màu trắng như tuyết. Áo cưới nàng màu vàng nhạt và màu trong. Sau đó là màu đen... Đó, hôn lễ đã cử hành một cách đơn giản như thế. Còn nhiều chi tiết sống động hơn, nhưng nàng bắt chàng giữ kín.

Nhưng hãy tưởng tượng rằng hôn lễ giữa hai người sẽ chẳng bao giờ có. Chàng sợ điều này không phải là tưởng tượng mà chính là sự thật.

Cuộc tình không thể kéo dài một cách lửng lơ khơi khơi mãi, cũng không đi đến một đoạn kết tròn đầy. Chàng và nàng chẳng vỡ tan mà cũng chẳng gắn bó mãi mãi.

Rồi một ngày kia hai người nói lời vĩnh biệt. Dĩ nhiên chàng sẽ buồn nhưng không hối hận một điều gì. Nàng cũng không hối tiếc.

Nàng sẽ quên chàng , như quên tất cả những dấu vết nồng nhiệt trong tâm hồn, chỉ còn sót lại trong nàng đôi chút hình ảnh của kỷ niệm. Điều ấy giúp ích cho nàng rất nhiều. Nàng sẽ có một ít căn bản, vốn liếng vững chắc về ái tình để có thể kết luận rằng tình yêu là một cái gì thật vĩ đại trong hiện tại, và thật nhỏ nhoi như dấu chấm của một giọt mưa lãng khô mau trên cát nóng, khi đã là quá khứ.

Nàng sẽ có dịp biết đến một hôn lễ huy hoàng lý tưởng theo ý nàng với một người khác. Chàng xin làm kẻ đứng ngoài mọi cuộc rước dâu, đám cưới, tiệc tùng, quỳ lạy ông bà hai họ. Và nàng thì không dám có mặt trong một kiểu đám cưới loại " bỏ túi" rất tân kỳ như chàng đã đề nghị (nhạc, cà phê, thuốc lá, bạng bè...). Thế là thỉnh thoảng chàng tiếp tục khâm phục khi nhận được những tấm thiệp mời đám cưới của người quen, tổ chức theo lối cổ truyền dân tộc. Chàng tiếp tục kiên nhẫn kiếm ít tiền đăng lên báo chia lời mừng hai họ. Tên chàng mãi mãi ở dưới cùng trong cột tờ báo chúc mừng, chẳng bao giờ nhảy lên được vài phân mét.

Còn nàng ? Nàng ở đâu ? Đang làm gì ? Lấy chồng chưa ? Mấy con rồi ? Chàng không hề biết và cũng chẳng quan tâm đến làm gì nữa. Nàng muốn chàng quên nàng, chàng đã quên. Nàng muốn chàng vắng mặt hoàn toàn trong tương lai của nàng, chàng đã vắng mặt và biệt tích mãi mãi. Dòng phấn trắng sẽ không bao giờ còn viết tên

chàng lên bảng đen của lớp học yêu thương ngày cũ. Chàng và nàng, cả hai đều trở thành bậc thầy tài ba về bội bạc và quên lãng.

Nàng nhớ chàng ?

- Anh sẽ cưới em.

- Với bất cứ giá nào ?

- Không. Với giá nào mà anh có thể chịu nổi.

Nếu nàng còn thắc mắc hỏi tiếp, chàng sẽ trả lời:

- Đó là cái giá của tình yêu không so đo tính toán, không chuộng hình thức, không bôi son vẽ phấn màu mè, không đòi hỏi khách sáo... đó là giá trị chứ không phải là giá cả của tình yêu.

Rất ít người đồng ý với chàng về điều trên, trong đó có cha mẹ nàng.

Nên rút cuộc, hãy tưởng tượng về một hôn lễ.

Hãy tưởng tượng, và chỉ là tưởng tượng...

Hoàng Ngọc Tuấn

Hoàng Ngọc Tuấn

Bạn tôi nhà vô địch

Năm ấy , thần tượng của tôi là Buồn Xo . Đó là một thằng bạn người Thượng học cùng lớp , tên thật của nó có lẽ phải viết là B.Sor mới đúng , nhưng mọi người trong trường đùa thì kêu là Bờ- Xờ ,đùa kêu

Bê S ...lung tung cả . Cuối cùng , không ai bảo ai , tất cả đều quyết định gọi tên thằng này là Buồn Xo cho tiện , nhất là có vẻ Việt Nam một chút .

Thằng Buồn Xo thật trái với cái tên bi quan ấy . Nó chẳng bao giờ biết buồn gì , miệng luôn luôn toét ra cười khoe hàm răng trắng nõn như hình ông Chà và trên hộp kem đánh răng , Buồn Xo đen như gỗ cháy vì nó thuộc một bộ lạc "Gia Rai" hay "ÊĐê" gì đó , nói tiếng Việt nhanh như gió vì nó đã học đến lớp Đệ Tứ trường Lasan. có lẽ trong "buôn" nó , Buồn Xo là thằng "trí thức" nhất và rất nhiều hy vọng sau này sẽ là tù trưởng .

Nhưng dĩ nhiên nếu Buồn Xo chỉ có vài đặc điểm đó thì làm sao mà thành thần tượng của tôi được . Điểm xuất sắc của nó ở chỗ khác : Ở sân vận động . To con nhất trong lớp , khỏe như cọp , lanh lẹ như một con báo , dai sức như con voi , Buồn Xo là vô địch luôn mấy môn trong những cuộc tranh tài thể thao .

Nhất là vào dịp Tết , ở xứ Ban Mê Thuột buồn tẻ này người ta tổ chức rất long trọng nhiều cuộc đấu sôi nổi giữa các tuyển thủ của

các trường Trung học trong tỉnh , , thằng Buồn Xo lại càng chói sáng hơn nữa . Trường Lasan nhờ có Buồn Xo mà năm nào cũng đem về bìa ở văn phòng Hiệu trưởng vô số "cúp" vô địch .

Năm nay cũng thế . Vô địch học sinh về môn bơi lội : Buồn Xo . Vô địch chạy bộ : Buồn Xo . Vô địch nhảy cao , nhảy dài : cũng Buồn Xo . Bọn tôi chỉ mất chức vô địch môn bóng chuyền và bóng tròn về tay đội cầu trường Công Lập . Còn cái môn gay go nhất và được bọn học trò hâm mộ nhất là bóng rổ thì vài ngày nữa mới biết kết quả .

Chung kết bóng rổ , Lasan đụng đầu với một địch thủ đáng ngại nhất là trường người Hoa Tinh Văn . Có lẽ tỉnh nào cũng thế , trường người Hoa luôn luôn vô địch về môn bóng rổ , vì học trò trường người Hoa được huấn luyện đều đặn và có phương pháp về môn này , bóng rổ là môn thể thao "Vua" của các trường người Hoa . Năm ngoái ở Ban Mê Thuật trường Tinh Văn đoạt giải vô địch như mọi người đã đoán trước , trường Lasan đứng hạng nhì . Năm nay , bọn tôi quyết định phục hận . Nhất là thằng Buồn Xo , nó đã lớn thêm một tuổi , cao thêm vài phân , mắt ốc bươu của nó sáng hơn một chút và đôi tay dài ra như vượn , Buồn Xo uống rượu cần thề với tôi là năm nay , nó sẽ thả vào lưới dễ như đi chợ mua trứng đặt vào rổ .

Vì tất cả những điều kể trên , mỗi năm cứ đến gần Tết là thằng Buồn Xo càng được trường o bế chiều chuộng . Nó là " hạt ngọc đen " vô

giá của trường . Môn hạnh kiểm trong sổ Thông Tín Bạ của nó được điểm tối đa . Môn giáo lý 19/20 mặc dầu thằng này không bao giờ thuộc hết một bài kinh Kính Mừng , và làm dấu thánh giá luôn luôn lộn vai trái với vai phải . Nhưng mấy giáo sư được "mật lệnh" của "Frère" hiệu trưởng , theo lời đề nghị của "Frère" Bernard ,nhà điều dất thể thao của trường , là phải làm mọi cách để thằng Buồn Xo lên tinh thần trong những ngày quan trọng này . Tháng này Buồn Xo sẽ được xếp hạng từ mười đến hạng nhất mặc dù mới tháng trước nó đứng thứ 59/60 (thằng đứng thứ 60 nằm bệnh viện vì sốt rét rừng) .

Vào những ngày cuối năm , các giờ học buổi chiều được bãi sớm hơn thường lệ một giờ . Tiếng chuông tan học vừa reo là cả bọn trong lớp đồng loạt ồ lên nheo nhéo như ong vỡ tổ :

- Buồn Xo ! Buồn Xo !
- Mau ra xem Buồn Xo biểu diễn !

Buồn Xo chỉ nhe răng ra cười . Nó xếp sách vở vào cặp một cách chậm rãi với dáng điệu lừ đừ của một nhà vô địch chính cống . Cả bọn , trong đó dĩ nhiên có cả tôi nữa , xúm lại công kênh Buồn Xo ra khỏi lớp . Lát sau bọn tôi vây kín sân bóng rổ xem Buồn Xo tập dượt . Thôi thì đủ kiểu . Nào là chạy một mạch từ xa đến rồi nhảy lên thấy bóng vào lưới , nào chạy theo sát góc sân , nhảy lên , không cần nhìn rổ , ném bóng một tay bay xiên tà tà vào lưới , nào là ném "vòng cầu" , dội mạnh xuống sân rồi dội ngược lên rơi vào rổ . Cú sở trường và đẹp mắt nhất của Buồn Xo là xoay lưng lại với lưới , nhảy

dợm như đưa bóng cho ai rồi xoay mình vòng lên cao tung banh vào lưới nghe một cái "rột" . Không biết đến lúc đâu ra sao , chứ bây giờ xem Buồn Xo biểu diễn , thật ngon lành như đặt trứng vào ổ

Sau buổi tập dượt , cả bọn lại vây quanh Buồn Xo bắt nó thè lại sẽ phá lưới đối thủ nát như giẻ rách . Có thằng còn lau mồ hôi cho Buồn Xo ,tôi thì đãi nó một ly "xirô" và đậu xanh bánh lọt .

Trận chung kết quyết định cuối năm làm tôi mất ăn mất ngủ . Một ngày trước khi có trận đấu , Buồn Xo đến nhà tôi . Nó đứng ngoài cổng , kêu tên tôi thật nhỏ nhưng ở trong nhà vẫn nghe rõ như tiếng trống :

- Tí Rùng , ra đi tắm với tao !

Trời mùa xuân ở miền núi rét lạnh thật khó chịu mặc dù tôi đã quen thuộc với khí hậu này nhiều năm rồi . Thế mà bây giờ Buồn Xo lại hứng rủ đi bơi . Tôi cảm thấy ớn lạnh , cái mực này không hấp dẫn và thích hợp chút nào cả .

Tuy thế , tôi vẫn phóng nhanh ra với Buồn Xo . Đã bảo nó là thần tượng số một của tôi mà . Và là bạn thân thiết nữa , trong lớp tôi "gà" cho nó bài luận văn và toán ,ngoài sân nó làm huấn luyện viên chỉ dẫn cho tôi chơi tất cả những môn thể thao .

Trong khi Buồn Xo nắm tay tôi lôi đi , tôi càu nhàu :

- Trời lạnh như vậy mà đi tắm "pít xin" mà điên à .

Nó bĩu môi :

- Tao không thấy lạnh . Ở nhà sáng nào tao cũng nhảy xuống suối lặn xuống tận đáy .

- Nhưng hôm nay mà phải giữ sức . Mai là đấu rồi . Đi bơi rùi mà bị vọp bẻ hay mệt ngày mai làm sao chơi lại !

Buồn Xo đưa cánh tay hộ pháp của nó lên gồng một cái , lắc đầu :

- Tao là vô địch bơi lội mà . Mà đừng lo .

Đi chơi kể ra bao giờ cũng thú hơn ở nhà . Tôi vội vào lấy chiếc xe đạp của tôi đèo Buồn Xo đi đến "pít xin" .

Cái hồ tắm duy nhất ở tỉnh này cũng thật độc đáo . Không cần có hệ thống bơm nước riêng gì cả , hồ tắm xây ở một nơi thấp , ngay dưới con suối , thác nước từ trên cao chảy xuống tự động chảy vào hồ , chỉ có một tấm rào sơ sài chắn lá cây , gỗ mục . Người ta lợi dụng nước suối chảy đầy quanh năm để cho vào hồ , bởi thế mỗi khi trời mưa , nước suối đổ đục ngầu trông thật dơ bẩn và nước trong hồ tắm cũng dơ y hệt như thế . Ở cuối hồ tắm , có một chỗ tháo nước ra cho mấy người đàn bà Thượng làm nơi giặt quần áo . Thật tiện lợi .

Mình trần trùng trục , chỉ mặc một chiếc quần ngắn , tôi khom mình đứng trên bờ hồ run lập cập , gió núi thổi mạnh làm tôi nổi da gà .

Cho tiền tôi cũng không dám nhảy xuống nước . Nhưng Buồn Xo đã từ sau lưng tôi lên lén đẩy tôi ngã nhào xuống nước . Nó cười hì hì

thật đáng ghét trong khi tôi phải cắn răng cố cử động chân tay thật mạnh để chống cái lạnh .

Rồi Buồn Xo phóng mình xuống hồ thật đẹp mắt . Nó khoát nước vào mặt tôi ào ào , rồi bỗng nói :

- Đố mày ngày mai tụi mình thắng không ?

Tôi hăng hái đáp :

- Chắc chắn . Ăn thua ở nơi mày , Buồn Xo . Mày phải nhớ năm ngoái trường mình bị thua .

- Tại tụi nó chơi xấu tao quá . Tụi nó cho hai thằng lỳ nhất đeo dính tao như đĩa , nhưng năm ngoái mình cũng thua có một trái .

Tôi lên mặt "Ông bầu" :

- Ngày mai tụi nó cũng đeo dính để chơi xấu mày , không chừng có đến ba đĩa "lo" riêng cho mày . Nhưng mày phải cố thoát đi mới chi chứ . Thúc cùi chỏ vào bụng tụi nó cho tao .

Buồn Xo gật đầu , nó hỏi tôi :

- Mai mày có được thi đấu không ?

Tôi hãnh diện gật đầu :

- Được . Frère Bernard ghi tên vào danh sách đội tuyển rồi , nhưng tao ở toán "xơ cua" phòng hồ .

- Lo gì . Chơi bóng rổ hay đổi người lắm . Đợi vài phút là có thằng mệt đừ hay bị thương , mày sẽ được thay .

Tôi bơi vào bờ , mơ màng thích thú . Tôi là thằng rất mê chơi thể thao nhưng môn nào cũng dở cả . Năm nay là lần đầu tiên Frère Bernard xếp tôi vào danh sách tuyển thủ bóng rổ cho trường ., đầu tôi là thằng kém nhất đội và chắc cùng lắm người ta mới cho tôi vào

thi đấu . Nhưng tôi chỉ muốn có thể , chỉ cần được có thể , chỉ được chơi vài phút trong trận chung kết quan trọng này , chỉ cần toát mồ hôi ướt áo một chút cho ra vẻ , chỉ mong thằng Buồn Xo đem chiến thắng về cho đội nhà là tôi cũng được thơm lây .

Buồn Xo mách kế cho tôi :

- Nếu mày có chơi chung với tao thì tốt . Tao với mày hợp "giờ" hơn . Khi nào tao đem banh xuống , mày cứ lên một mình chạy đứng gần rổ . Tụi nó sẽ ào lại vây tao , không ai để ý đến mày đâu ! Lúc đó tao sẽ làm bộ cố xông vào thấy banh vô lưới , nhưng rồi tao sẽ giao bóng cho mày . Chắc không còn thằng nào cản mày hết , mày chỉ việc nhắm cho trúng và bình tĩnh thấy banh vào lưới . dễ như ăn cắp trứng gà .

Tôi sung sướng gật đầu . Tôi mừng tượng đến trận đấu ngày mai , chiến thuật của Buồn Xo thế mà có lý , biết chừng đâu tôi sẽ là thằng ghi điểm nhiều nhất cho đội nhà

Tôi leo lên bờ , kêu Buồn Xo :

- Thôi về là vừa . Hôm nay tao phải giữ sức . Tao đâu có "dai phong" như mày .

Buồn Xo cũng nhanh nhẹn bay lên , nhưng nó nói :

- Khoan về nhà đã . Tao với mày lên trường .

- Giờ này đâu có ai ở đó . Chiều nay trường mình nghỉ mà .

Buồn Xo có vẻ lúng túng , nó ngập ngừng nói :

- Không phải trường mình . Tao muốn đến trường bà "xơ" .

Trường bà "xo" là trường sát bên cạnh trường tôi , có nhiều nữ sinh đẹp nhất tỉnh . Tôi ngạc nhiên :

- Đến đó làm gì ?

Bộ mặt đen như nhọ chảo của Buồn Xo hơi ửng đỏ trông thật kỳ lạ .

Nó cúi đầu không dám nhìn tôi , lí nhí nói :

- Tao muốn ...ngắm...bọn con gái một chút .

Tôi như vừa trên cung trăng rơi xuống . Thằng Buồn Xo hôm nay làm tôi ngạc nhiên hết sức . Mặc dầu nó là thằng lớn tuổi nhất trong lớp , theo phong tục người Thượng ở tuổi đó là có vợ đến hỏi cưới rồi , nhưng lâu nay tôi có bao giờ thấy Buồn Xo để ý gì đến chuyện con gái đâu , hẳn chỉ suốt ngày say mê với mấy quả bóng chày chứ đâu thèm liếc mắt tới bọn con gái lần nào .

Có lần tôi chỉ cho nó xem một đứa con gái có mái tóc kiểu "búp bê" rất xinh xắn , nó nói : cái đầu con đó nhỏ hơn trái bóng rổ một chút . Khi tôi trầm trồ người nàng thật dịu dàng mỏng manh , Buồn Xo phê bình : Chân gì như ống tre , chạy không hết nổi cái sân banh đâu ... Thế mà , bây giờ ...

- Đi với tao một lần đi ...Tí Rừng ! Đi một mình tao sợ lắm .

Buồn Xo lại xuống giọng năn nỉ .

Tôi nhún vai , không thêm thắc mắc gì thêm cho mệt và gặt đầu .

Buồn Xo hí hửng ra mặt . Nó hăng hái dành lấy "ghi đông" xe đạp , đèo tôi phóng nhanh không biết mệt , mặc dù đường đi từ hồ tắm đến trường toàn là lên dốc cao khúc khuỷu .

Lát sau , đến trước trường bà "xơ" , bọn tôi dựa xe đạp vào gốc cây ngồi lên chờ giờ tan trường . Tôi liếc sang Buồn Xo nhưng nó quay mặt tránh đi .

Chuông reo vang , bầy nữ sinh ùa ra , áo sơ mi trắng với "jupe" xanh tui nó tung tăng đầy đường trông đến hoa cả mắt . Trái với Buồn Xo , những vụ ngắm con gái như thế này đối với tôi rất thường , tôi không phải chỉ mê thể thao không thôi . Nhất là trường bà "xơ" , tôi có mê một "đứa " tên Mai Ly , nó là con một ông thầu khoán ở cạnh nhà tôi . Láng giềng với nhau bao giờ cũng có lợi , ngày nào Mai Ly cũng thấy tôi phóng chiếc xe đạp láng bóng hiệu Dura nên dần dần nó cũng quen mặt tôi , thỉnh thoảng nó còn bĩu môi cười với tôi chỉ một thoáng nhanh như làn chớp bỏ chạy vào nhà .

Tôi mặc kệ Buồn Xo đang thần thờ chiêm ngưỡng nàng tiên nào của nó . Tôi chăm chú tìm Mai Ly trong cả hàng trăm đứa con gái mặc đồng phục giống nhau . Mãi lúc chỉ còn thừa thớt người , tôi mới thấy Mai Ly , nó ôm cặp trước ngực lững thững băng qua đường , đến chỗ chiếc xe jeep màu nâu của ông bố đang đợi sẵn . Trước khi Mai Ly lên xe tôi đành phải huýt gió một tiếng nho nhỏ . Mai Ly quay đầu lại , nó đã nhận ra tôi và mỉm cười thật nhanh rồi chiếc xe jeep rồ máy chạy với một tốc độ mà không có tay đua xe đạp nào theo kịp . Tôi chỉ kịp nhìn thấy lợn tóc cột bằng dây cao su của Mai Ly lác qua lác lại như vẫy tay chào tôi . Đối với tôi , một cuộc "gặp gỡ" như thế là quá đủ rồi , đủ sung sướng và hãnh diện quá rồi , tôi cảm thấy khoái chí giống như thủ môn bắt được một quả "pê nan ti" mạnh như búa bổ giữa tiếng vỗ tay vang dội .

Tôi chào tạm biệt Buồn Xo bằng hai ngón tay chẻ hình chữ V , nghĩa là Victory : chiến thắng .

Đúng bốn giờ chiều ngày tất niên , trận chung kết bóng rổ học sinh Ban Mê Thuật diễn ra tại sân trường Tinh Văn .

Tôi đứng ngồi không yên trong bộ đồ đồng phục tuyển thủ , áo "may ô" màu xanh nước biển với Lasan màu trắng trước ngực , sau lưng đeo số 7 , số thứ tự đó ai cũng biết chỉ là đấu thủ phòng hồ . Nhưng mặc được bộ đồ mới tinh rục rở trong những ngày tranh giải vô địch này không phải dễ . Tôi sung sướng lắm rồi .

Khán giả ngồi đầy kín ở những hàng ghế gỗ làm theo kiểu bậc thang

.

Trên chỗ ngồi danh dự , tôi liếc thấy Frère Hiệu trưởng đang lau kính cận thị . Đa số khán giả là tất cả nam nữ học sinh trường Tinh Văn đang cười nói vui vẻ vì tin chắc đội nhà sẽ thắng như năm trước . Số khán giả còn lại là học sinh các trường tự thực và dĩ nhiên đông nhất là trường bọn tôi .

Đoàn tuyển thủ trường Tinh Văn đã xếp hàng đều đặn chạy ra sân , đứng theo hình vòng tròn cúi đầu chào khán giả một cách điệu nghệ . Tiếng vỗ tay vang lên đôm đốp từ một nửa số khán giả .

Lát sau , năm tuyển thủ Lasan hăng hái chạy ra , trong đó dĩ nhiên có Buồn Xo , mang số 2 . Trong bộ áo tuyển thủ , nhưng trong hiệp đầu tôi sẽ là khán giả , một "ủng hộ viên" to miệng nhất của đội nhà . Tôi kêu tên Buồn Xo thật lớn rồi đưa tay vẫy nó nhưng nó không nhìn thấy . Hai đội bí mật quan sát "xem giò xem cẳng" địch thủ của mình . Tôi thấy đối phương chụm lại bàn tán có vẻ bí mật , chắc tụi nó đang tính kế kèm chặt thằng Buồn Xo .

Sau những thủ tục thông thường diễn ra , như các đấu thủ bắt tay nhau và trao cờ lưu niệm , trận đấu mở màn . Trọng tài tung bóng lên cao kèm theo tiếng còi ré lên , những tuyển thủ trong chớp mắt cử động tay nhanh vùn vụt , màu áo xanh của trường Lasan loang loáng với màu áo đỏ của trường Tinh Văn trông đến hoa mắt .

Tôi trở mắt chờ xem thằng Buồn Xo tung hoành . Trận đấu mới khởi đi , đối phương tấn công tới tấp . Phải công nhận tụi nó có kỹ thuật cao cường , chơi có đấu pháp đàng hoàng và toàn đội linh động nhịp nhàng . Bọn nó mở tỉ số trước , một trái thấy lọt được hai điểm . Tiếng vỗ tay vang rân . Rồi thêm một trái , thêm một trái , một trái

nữa ... tiếng hoan hô inh ỏi , mồ hôi tôi đã bắt đầu nhỏ giọt . Tấm bảng ghi số điểm to tướng trước mắt : Tinh Văn :10 , Lasan : 0 .

Tôi nóng ruột đứng bật dậy la lên :

- Buồn Xo ! Làm bàn đi .

Bọn bạn tôi cũng đồng loạt kêu tên "ngươi hùng" của chúng :

- Buồn Xo ! Buồn Xo ! Gỡ huề đi .

Trận đấu lại tiếp diễn ào ạt . Đội Lasan ghi được hai điểm đầu tiên , nhưng không phải do thằng Buồn Xo làm bàn . Đối phương vẫn tấn công như sóng tràn , "quân" tụi nó vây chặt thường trực phần đất bọn tôi , thi nhau làm bàn . Lại thêm một trái , một trái ...

Mười phút đã trôi qua , số điểm đối thủ bỏ xa bọn tôi : 20 so với 4 .

Và cái điều mà tôi không bao giờ ngờ tới đã xảy ra trong chiều nay .

Thật bom nguyên tử có nổ trong lúc này cũng không làm tôi kinh ngạc hơn . Nãy giờ Buồn Xo như một cái bóng mờ trên sân , nó chưa thấy lọt một quả nào cả .

Buồn Xo , "hạt ngọc đen" của đội bóng rổ Lasan , vua phá lưới , thần tượng của trường nhà , con báo gấm của miền cao nguyên v..v... giờ đây bỗng như một đứa trẻ nít ngờ ngác giữa bầy thú dữ . Buồn Xo trông như người thất thần , hồn vía để trên mây , chạy chậm chạy ể oải , vụng về để mất bóng nhiều lần , phạm đủ thứ lỗi sơ đẳng như ôm banh chạy , để bóng trúng vào chân ... Nó như không muốn đấu ,

mặt lừ đừ ngái ngủ , thấy bóng trật ra ngoài lưới quá xa . Tóm lại hôm nay Buồn Xo chơi dở chưa từng thấy . Tôi nhỏ giọt mồ hôi , kinh ngạc lẫn lo lắng vì Buồn Xo . Đã có tiếng la phản đối từ đám khán giả trường nhà , tất cả đều nhắm vào Buồn Xo . Frère diều dất Bernard như gà mắc đẻ , đứng ngòì không yên .

Đối phương cũng có vẻ ngạc nhiên , vì không ngờ Buồn Xo như người nộm . Chúng không để lỡ cơ hội bằng vàng này , tha hồ tấn công và ghi điểm .

Thủ quân của đội nhà đưa tay lên cao , dí mũi tay phải vào lòng bàn tay trái ra dấu xin trọng tài tạm ngừng trận đấu . Rồi cả bọn bực tức và lo âu vây lấy Buồn Xo hỏi thăm .

Tôi cũng định chạy xuống nhưng một đám học sinh trường tôi đã ùa ra bao kín tò mò nhìn thành Buồn Xo . Từ xa , tôi trông thấy Frère Bernard nói gì đó với Buồn Xo bằng dáng điệu giận dữ . Mặt nó cứ cúi gằm xuống có vẻ xấu hổ , nó làm lì lí nhí nói với Frère Bernard những gì tôi cũng không biết .

Bên tôi thay thế một người , nhưng tất cả vẫn còn tin tưởng vào Buồn Xo , nó vẫn có mặt trên sân . Rồi trận đấu tiếp tục . Giữa những tiếng la hét cổ vũ , thúc hối , lẫn la ó phản đối của đám người ủng hộ

, thằng Buồn Xo vẫn không khá hơn tí nào . Nó vẫn ngẩn ngẩn ngờ ngờ như một người bị phù thủy "ém" . Và một khi Buồn Xo không hoạt động hữu hiệu , các đối thủ khác của đội tôi lúng túng như rấn mắt đầu , thỉnh thoảng may mắn lắm mới thấy lọt một quả . Đối phương tha hồ đàn áp bọn tôi tội bời , chúng đã tin là chắc chắn thắng , vừa đấu vừa biểu diễn những pha đẹp mắt giữa tiếng vỗ tay tán thưởng . Hai mươi phút trôi qua , trọng tài thổi còi chấm dứt hiệp đầu . Bảng kết quả ghi Tinh Văn : 44 - Lasan : 20 . Xem như mộng vô địch của trường tôi đã tan tành . Nãy giờ tôi hét đến khan cả cổ , bây giờ hình như tôi ứa nước mắt đau đớn .

Đám tuyển thủ mình đằm đìa mồ hôi , uể oải ngồi dài ở một góc sân nghỉ giải lao , nước cam được đem ra nhưng thằng Buồn Xo không buồn uống . Nó ngồi im như tượng đá giữa bọn học trò ủng hộ giờ đây vây quanh thì thảo bàn tán và "lên án" nó thật nặng nề :

- Sao bữa nay mày chơi tồi quá vậy Buồn Xo ?
- Mày hết gân rồi hả Buồn Xo ?
- Buồn Xo ! Mày hết thời rồi .

Bỗng một thằng nào đó hét lên :

- Thằng Buồn Xo làm "điệp viên" ! Nó ăn tiền hối lộ của bên kia rồi !
Buồn Xo đứng phất dậy , nắm cổ họng thằng vừa nói nhưng Frère Bernard đã giăng ra kịp . Vừa lúc thấy tôi chen lấn đi tới , Frère Bernard nói :

- Tí Rừng , hiệp sau em thay cho Buồn Xo .

Tôi cương quyết lắc đầu :

- Không . Thay thằng số 3 . Không có Buồn Xo thì chịu đầu hàng

trước cho rồi .

Frère Bernard giở tay lên trời tỏ vẻ chán nản hết sức . Tôi nói :

- Không đâu , Frère . Hiệp sau nó sẽ phục thù cho coi .

Tôi vẫn còn tin tưởng vào thằng bạn quý Buồn Xo của tôi . Tôi đoán chắc là nó vừa bị một chuyện gì xuống tinh thần lắm rồi , có chuyện gì kỳ lạ thế ,chứ tài nghệ vô địch của nó đâu phải sa sút dễ dàng như vậy .

Đám khán giả ồn ào đã bị đuổi hết ra khỏi sân . Tôi ngồi xuống bên cạnh Buồn Xo nắm lấy vai nó .

- Sao bữa nay mày kỳ quá vậy Buồn Xo ?

Nó cúi đầu không đáp , tôi sốt ruột :

- Sao vậy ?

Nó ngược nhìn tôi thật nhanh rồi lại cúi gằm xuống , tôi vừa kịp thấy đôi mắt đỏ au gần như khóc . Nó bỗng nói nhỏ :

- Tao ...nhớ quá ...

Tôi nổi cáu hét lên :

- Mày nhớ gì ? Mày phải nhớ đến trận đấu một chút chứ . Mày nhớ Frère Hiệp trưởng hứa cho bọn mình cái gì nếu thắng không ? Mày có nhớ nếu thua đậm tơi bời như vậy ra Tết bọn mình còn mặt mũi nào đi học lại nữa . Tụi trong lớp sẽ thủ sẵn cà chua phục kích mày cho coi . Tụi nó đã nghi mày "phản bội " rồi .

Buồn Xo lắc đầu :

- Tao không phản . Nhưng tao không chơi nổi nữa ... Tao nhớ quá ...

- Nhớ ai ?

Buồn Xo chớp mắt có vẻ ngượng , nó quay đầu đi tránh mặt tôi

nhưng rồi cũng trả lời nhỏ :

- Mai Ly .

Hai tiếng mềm mại ấy thốt ra từ cái miệng méo xệch của Buồn Xo như sét đánh vào đầu tôi . Hôm nay không biết là thứ ngày quái lạ gì mà thằng Buồn Xo cứ làm tôi hết kinh ngạc về chuyện này đến chuyện khác .

Tôi nói với vẻ nghi ngờ :

- Tao không tin . Mà mới thấy Mai Ly một lần thôi mà , đâu nhớ dễ dàng như vậy được .

Buồn Xo lặng lẽ lắc đầu , vẻ buồn bã của nó bây giờ làm tôi chợt nhớ lại thái độ trầm ngâm hơi kỳ lạ của nó vào chiều hôm qua , khi thấy Mai Ly cười với tôi . Tôi lặng người trong khi giọng Buồn Xo đều đều bên tai tôi :

- Không ...tao biết con đó lâu rồi , chắc trước cả mày , nhưng tao chưa bao giờ được nó cười với tao cả . Hôm tao rủ mày đến trường bà "xo" , là cốt để nhìn nó một cái .

Tôi cắn môi phân vân , không ngờ thằng Buồn Xo đáng thương này trông cậy si Mai Ly trước cả tôi . Và theo cái câu tôi thường đọc trong tiểu thuyết , thì đây có vẻ là một "mối tình ngang trái " . Hai thằng bạn chơi thân với nhau nhất lại cùng "thương " một đứa con gái .

Tôi không biết nên nói gì trong lúc này cả . Bộ mặt Buồn Xo giờ đây mới trông thật Buồn Xo ...rất hợp với cái tên của nó . Nó bỗng cầm tay tôi , nói như van lơn :

- Mày "cho" tao con Mai Ly "của" mày đi . Rồi tao đổi lại cho mày một cái nỏ với bộ tên quý lắm . Mày là người "Kinh" , mày thiếu gì mấy đứa con gái da trắng khác . Cho tao đi , tao kiếm thêm cho mày một cặp ngà voi nữa ...

Tôi bực bội la lên :

- Tao cóc cần cung tên ngà voi gì của mày hết . Tao chỉ cần mình đoạt giải vô địch ...

Tôi bỗng nảy ra một ý kiến . Tôi nói nhanh với Buồn Xo trong lúc người nhói đau nhè nhẹ :

- Được rồi , tao sẽ "cho" mày Mai Ly . Với điều kiện vào hiệp sau , mày phải vùng lên đê bẹp đối phương . Trận này nếu tụi mình thắng thì mày sẽ được Mai Ly , tao đi "kiếm" một đứa con gái khác . Nếu thua thì mày đừng hòng ...

Mắt Buồn Xo sáng lên , nó nắm chặt tay tôi :

- Mày nói thật không ? Mày thề đi !

Tao thề . Thắng trận thì mày sẽ được "vợ" !

Buồn Xo hăng hái :

- Được rồi , tao sẽ phá nát lưới tụi nó trong hiệp nhì cho mày coi .

Nhưng mày tìm cách nào cho tao làm quen với Mai Ly ...

Khó gì , tao viết giúp cho mày một bức thư , mày chỉ việc đưa cho nó đọc là nó mê tít mày .

Buồn Xo khoái trá ra mặt , nó đứng dậy vươn vai hú lên một tiếng như người rừng làm cho mọi người đều ngạc nhiên . Bây giờ chính

tôi mới mang bộ mặt buồn xo hơn ai hết , nhưng tôi đã nhất quyết "hy sinh" .

Trận đấu tiếp tục , tôi thay thế số 3 , chạy kèm với Buồn Xo . Và khán giả lại thêm một phen kinh ngạc vì Buồn Xo , chỉ có tôi thì không . Buồn Xo như vừa được ban phép lạ hồi sinh , nó biến thành một con cọp dữ không ai ngăn lại nổi . Dẫn banh chạy thoăn thoắt như một con rắn , tấn công chớp nhoáng và làm bài liên tiếp , bóng thả vào lưới nghe ngon lành như tiếng pháo . Thằng giữ bảng điểm làm việc không ngừng tay , số điểm của Lasan tăng lên vùn vụt : 20 - 22 - 24 - 26 - 28 - 30 ...tiếng vỗ tay của học trò trường nhà vang lên như sấm động . Frère Bernard cũng đứng dậy nhảy nhót . Frère Hiệu Trưởng vội vàng làm dấu thánh giá cảm tạ Chúa . Đối phương kinh hoàng nhìn nhau , chúng kêu nhau ơ ơ và nói những tràng tiếng bí mật , rồi hai thằng lập tức kèm sát Buồn Xo không rời một phút . Nhưng vô ích , Buồn Xo như vừa được tiêm một mũi thần dược , mỗi trái banh lọt lưới là một bậc thang dẫn đến người yêu xinh đẹp của nó . Cái bóng đen của Buồn Xo bao trùm hết sân đấu . Trông nó chạy như gió , tung mình lên cao như một con sư tử , uốn lượn mình trên không như một con đại bàng , và thả bóng vào lưới chính xác như nhắm mắt đút ỏi vào miệng .

Lasan : 32 - 34 - 36 - 38 - 40 ! Tất cả đều do thằng Buồn Xo làm bàn

Bọn đấu thủ trường nhà , trong đó có cả tôi nữa , lên tinh thần kéo rốc tấn công toàn lực .

Bọn tôi chặn được hết những đường giao banh , mỗi khi bắt được bóng , tụi tôi giao nhanh lập tức cho Buồn Xo , nó vẽ vờ vài pha ngoạn mục trông cứ như là đấu thủ Harlem rồi lại làm bàn .

Đối phương lùi về thế thủ , và bắt đầu chơi xấu . Trong những lúc tới sát lưới và nhảy lên cào , Buồn Xo đều bị vài thằng địch thủ cùng nhảy lên một lượt , khéo léo thúc cùi chỏ và đầu gối vào bụng nó . Nhưng da thịt Buồn Xo dày cứng như da heo rừng , nó chỉ gồng mình chịu đựng và chỉ chú ý đến vòng lưới . Trọng tài thổi phạt đối phương nhiều lần nhưng thà bị phạt còn hơn để thằng Buồn Xo rảnh tay tung hoành , chúng vây lấy Buồn Xo như đĩa . Nhân cơ hội này , áp dụng đúng chiến thuật "ăn cắp trứng gà" chính tôi cũng được thông thả thấy lọt hai trái .

Dầu sao , bên "địch" cũng ghi thêm được vài điểm . Tinh Văn : 48 - Lasan :42 ...còn mười phút nữa là mãn trận đấu , Buồn Xo lỏng lẻo như con thú dữ , nó gần như chơi một mình trên sân ...Lasan : 44 - 46 - 48 ...khán đài vang dậy tiếng vỗ tay , tiếng đập chân và tiếng reo hò đồng loạt :

- Buồn Xo , Buồn Xo . Gỡ huề đi !

Còn một phút , Buồn Xo chơi cú sở trường , xoay lưng vào địch thủ , nhảy lên dậm bóng như đưa cho tôi rồi quay ngược mình lại trên không , quả bóng từ tay nó bắn thẳng đụng vào tấm gỗ vuông , dội chúc xuống lọt lưới ...

Buồn Xo ! Huề rồi ! Thêm một trái nữa , thắng đi !

Tinh Văn : 48 - Lasan : 48 ...còn chừng 30 giây đồng hồ là mãn cuộc ., Buồn Xo lại được bóng , đối phương lại vây không một kẽ hở .

Buồn Xo xoay mình như một con chong chóng để tránh những bàn tay địch thủ chực đánh rớt banh , Buồn Xo không thể nào thoát khỏi vòng vây được , nó ném mạnh bóng chui qua háng một đối thủ giao cho tôi , tôi bắt được banh , tim tôi đập thình thịch , mồ hôi tuôn ra và mắt tôi như mờ đi , không thấy vòng lưới của phe địch đâu cả ...

tiếng Buồn Xo hét lên :

- Làm bàn đi , Tí Rừng !

Tôi sực tỉnh , nhảy người lên tung bóng ...nhưng tôi hồi hộp luống cuống quá , quả bóng chậm chạp bay đến trúng vào ... vòng sắt miệng lưới dội ngược ra ...có tiếng khán giả ò tiéc rẻ , Buồn Xo nhảy lên cao nhất đoạt được bóng , nó vùng vẫy làm hai đối thủ bám sát phải té ngửa ra sân . Hai thằng khác lại húc vào Buồn Xo , một thằng nóng mặt lì lợm nhảy lên chạt "karatê" vào cánh tay Buồn Xo ...Trọng

tài đưa còi lên miệng chưa kịp thổi phạt thì Buồn Xo đã tung bóng trước khi ngã xuống sân . "Rột , bóng đã lọt lưới , cú làm bàn gay go để quyết định chiến thắng đã thành công ...Trọng tài thổi còi tan trận đấu , Tinh Văn : 48 - Lasan : 50 , bọn tôi chỉ thắng hơn được một trái , phục được "thù" năm ngoái .

Học sinh trường nhà la ó hoan hô chạy tràn vào sân , Buồn Xo được công kênh như một vị thần , "diễn hành" khắp sân ...Sau đó đoàn tuyển thủ Lasan được cả trăm học trò trường bảo vệ "hộ tống" cẩn mật để tránh thêm một trận đấu ...võ Thiếu Lâm đáng tiếc có thể xảy ra do con cháu của Đạ Ma Sư Tổ gây ra .

...Niềm vui chiến thắng rồi cũng qua đi , người tôi nhể nhại mò hôi , tôi làm lũi cam lạng chờ Buồn Xo về làng nó .

Khi đến trước căn nhà sàn của Buồn Xo , tôi đưa cho nó lá thư tình của tôi viết cho Mai Ly như đã hứa , trong túi tôi lúc nào cũng có sẵn bức thư đó mà chưa lúc nào dám gửi .

Tôi buồn buồn dặn Buồn Xo :

- Mà chỉ việc "tẩy: tên tao ở cuối và điền tên mày vào là xong .
- Mày đợi tao vào lấy cho mày cái nỏ bắn tên hay lắm .

Tôi lắc đầu , gượng cười :

- Tao không thích trò đó . Nhà mày còn ...chút rượu cần nào không ?

Buồn Xo ngạc nhiên :

- Còn chớ . Nhưng mày lấy làm gì , mày đâu biết uống rượu .

Tôi nói lúng túng :

- Thôi ... hỏi cho biết chứ tao sợ rượu lắm . Thôi tao về ...

Đêm đó , tôi lên mua một chai bia đem về phòng , ráng nốc hết và say mềm buồn bã , tôi ngủ mê mệt đến trưa mới dậy nổi . Đó là chai bia đầu tiên trong cuộc đời học sinh thể thao lành mạnh của tôi .

Hai ba ngày Tết trôi qua một cách im lìm , đối với riêng tôi . Tôi đến trường một mình , còn nghỉ học nên trong sân trường chẳng còn bóng người , ngoại trừ lão gác đàn . Lão biết mặt tôi nên không ngần ngại mở cửa phòng lớp lấy cho tôi mượn quả bóng rổ .

Tôi thần thờ nhồi bóng một mình trên sân , tiếng động vang một cách buồn tẻ . Tôi thấy bóng hai ba lần đều trật ra ngoài lưới . Đầu óc tôi như để tện đâu đâu , hay có lẽ chỉ nghĩ đến Mai Ly và Buồn Xo .

Không biết thằng đó đã trao thư tỏ tình cho Mai Ly chưa . "Tụi nó" đã gặp nhau chưa , và "có gì" vui vẻ trong mấy ngày Tết ...Không biết Mai Ly có hợp với Buồn Xo hay không , điểm xuất sắc của thằng này là thể thao mà Mai Ly chỉ biết môn thể thao duy nhất là chơi lò cò ...

Tôi thấy bóng nhưng trật một lần nữa . Quả bóng dội vào thành gỗ vắng đi xa , tôi cũng không buồn nhặt , bỗng sau lưng tôi , có tiếng nhồi bóng mạnh mẽ trên sân và tiếng chân chạy , rồi quả bóng bay xẹt vào lưới thật tài tình . Tôi ngạc nhiên quay đầu lại .

Chính là Buồn Xo , nó đưa tay chào tôi và nhăn răng ra cười . Tôi nói với giọng hơi hờn giận :

- Sao mày không đi chơi với Mai Ly mà còn đến đây làm gì ?

Buồn Xo lắc đầu . Nó lượm bóng , thấy lọt thêm một trái nữa . Tôi như một anh chàng khổ sở :

- Mày đưa thư cho Mai Ly chưa ? "Hai người" vui vẻ trong mấy ngày Tết chứ ?

Buồn Xo tiến lại gần tôi , nó móc trong túi quần lấy ra "bức thư tình" giờ đây bị làm giấy gói kẹo , nó bỏ một viên vào mồm , một viên đưa cho tôi rồi vò nát bức thư vứt xuống đất . Tôi ngạc nhiên chưa kịp hỏi , nó đã nói :

- Tao không đưa thư , cũng không gặp gì cả . Tao không nhớ , không thích Mai Ly gì nữa , tao không thích con gái (!)

Nói xong , Buồn Xo nhặt lấy bóng ném cho tôi . Tôi nhảy lên thấy , và lần này lọt được vào lưới . Nó cười nhìn tôi , tôi cũng cảm thấy vui thích lâng lâng trong lòng , tôi nói với nó :

- Mày thấy chưa , rớt cuộc rồi mày cũng quay về với sân bóng rổ .

Mày sẽ thích chơi banh hơn là bọn con gái , hơn cả Mai Ly ...

Buồn Xo mỉm cười quàng vai tôi , nó lắc đầu rồi nói chậm từng tiếng :

- Không ...Tao thích mày hơn cả .

Nếu Buồn Xo có khiếu về văn chương , sau này tôi tưởng nó có thể

viết một cuốn sách dày về câu nói ngắn ngủi đó . Nhưng thẳng này
dốt luận Việt văn nhất lớp nên nó chỉ có thể nói có thể là hết ý .
Và chỉ chừng ấy là quá đủ .

HOÀNG NGỌC TUẤN

Hoàng Ngọc Tuấn

Biết Thương Màu Lá

Suốt buổi chiều tôi đi qua dưới những tàn lá vệ đường. Từ lúc mặt trời ban trưa đổ lênh láng trên da thịt râm nắng ướt mồ hôi, cho đến khi hoàng hôn lặn xuống, màu xám xanh của trời phơn phớt cùng những ngọn gió mát thổi hây hây từ con sông quen thuộc.

Tôi đi hái những trái bàng xanh, đè nghiền nó trên mặt đường, dùng đá nhọn hay chiếc guốc mộc đập vỡ nát lớp vỏ ngoài xơ xác, đôi chút hạt bàng không còn nguyên vẹn, từng mảnh nhỏ béo bùi trong miệng. Hồi đó, tôi chưa biết thương màu lá. Tôi chẳng hề quan tâm đến lá cây, lá non, lá vừa xanh hay lá chết vừa lìa cành. Tôi chỉ chú ý đến những trái chín.

Và có lẽ không nơi nào bằng được vườn nhà tôi, quanh năm cây đầy trái. Mùa nào cũng có một thứ trái cây vừa ửng chín, thay phiên nhau

cống hiến quả ngọt cho tôi không bao giờ thiếu vắng. Hết nhãn lồng đến măng cầu, trứng cá, trứng gà, cam, quýt, thanh trà, mít, khế ngọt, ổi, “chay”... và một vài thứ khác nữa, tưởng có thể bày một cửa hàng trái cây ngay trước cổng.

Nhưng nhà tôi không phải là một nhà buôn bán. Nhà sống êm đềm tĩnh mịch, dành những căn phòng cổ kính với bàn thờ ông bà nghi ngút khói hương cho người lớn. Còn khu vườn hoàn toàn dành riêng cho trẻ thơ.

Và trẻ thơ thì không thích đổi chác. Trẻ thơ xẻ từng múi bưởi ngọt đem chia sớt cho bạn bè. Đêm đêm khi đói bụng trẻ thơ đến trước cổng nhà bạn, huýt sáo ra hiệu rồi xúi bạn xin mẹ vài đồng để hai đứa dắt tay nhau ra chợ ăn chè đông sương. Trẻ thơ, thường là một kẻ hào hoa, đôi khi phải làm hành khát... “đại hiệp”, nhưng chẳng bao giờ là một nhà doanh thương mại bán.

(Đến nay, khi đã lớn, tôi vẫn còn là một kẻ hành khát hào hoa và cũng là một khách hào hoa... khát thực).

... Vườn nhà đến mùa trăng, tôi bỏ quên vườn. Vì một ngày lễ Trung thu tượng bưng đang được tổ chức ở trường học.

Trường nằm bên bờ sông, năm ấy thay vì phát quà bánh Trung thu chán phèo như thường lệ, thầy giáo dạy môn sử ký đề nghị dựng lại một chiến tích lịch sử oai hùng trên sông: Hưng Đạo Vương đại thắng Ô Mã Nhi. Cả trường bận rộn tập dượt liên tiếp mấy ngày. Áo mũ xanh xang, gươm giáo sơn phết hoa hòe, pháo khói màu cũng xoay được đủ cả. Ông hiệu trưởng chạy đi thuê mấy chiếc đò, thầy giáo lật lại cuốn Việt Nam sử lược của cụ Trần Trọng Kim để tìm thêm vài chi tiết.

Thế rồi chiều mùa thu hôm ấy, nước sông Hương gợn sóng, là Bạch

Đằng Giang dậy sóng.

Đáng buồn thay, tôi bị xếp vào phe quân Tàu, lại phải thủ vai Ô Mã Nhi mới chết chứ. Tội được làm quân Việt, bây giờ đang hớn hờ múa tay múa chân hăng hái xuống thuyền ở bờ sông bên kia. Cái thằng bạn cùng lớp được vinh dự và may mắn làm Hưng Đạo Vương lăng xăng sửa râu sửa nón, tay cầm kiếm gỗ hứng chí vung vẩy.

Quân tàu phù như bọn tôi thì ngồi trên đò mặt mày râu rĩ, những bộ mặt bôi phấn vẽ râu khi méo xẹo bất mãn trông như những thằng hề. Chưa ra quân mà biết chắc đã thua trận rồi, làm sao cãi lại lịch sử được.

Bên kia bờ, đại quân Việt đã từ từ chèo đò tách bến, “khí thế” coi dũng mãnh gồm. Quân Tàu chưa chi mà đã thấy bủn rủn tay chân. Tôi phải vén cái mặt nạ Ô Mã Nhi lên một chút, hớp một miếng “bia lây” để lên tinh thần, rồi thúc hối “quân lính” chèo thuyền xung phong. Đúng như chương trình, bọn tôi được tấn công tung bừng một lúc, Hưng Đạo Vương ra lệnh lui binh để dụ địch. Quân địch chèo đò tại một quãng, rồi thi nhau ào ạt la hét thách thức quân Tàu đuổi theo. Tôi đang ngần ngừ. Tiếng thầy giáo cổ vấn đang chạy dọc theo trên bờ sông gân cổ trong máy phóng thanh:

- Đuổi theo đi... Còn chờ gì nữa?

“Phó tướng” của tôi, một thằng chuyên môn đứng nhất về Việt sử, lên giọng “quân sư” ngăn cản:

- Đừng dại. Coi chừng trúng kế, tội nó dụ mình đến khúc sông có đóng cọc sắt để phục kích đó.

“Ô Mã Nhi” bực mình, càu nhàu:

- Ai mà không biết. Nhưng thầy đã dặn mình là phải đuổi theo để tội nó bao vây bắt sống. Làm sai chương trình là chủ nhật bị cấm túc

liền.

Thế là quân Tàu cũng phải chèo đò đuổi theo, dẫu biết trước là sẽ đi vào “cửa tử”. Khi những chiếc đò của hai phe chạm sườn vào nhau, một tiếng pháo hiệu nổ vang cùng lúc với tiếng reo hò “Sát Đát! Sát Đát!” inh ỏi. Quân Việt tới tấp nhảy qua thuyền bọn tôi, vung gươm sát phạt. Đã được lệnh trước, tụi tôi chưa xáp trận mà đã phải buông gươm giả vờ lăn ra chết.

“Hưng Đạo Vương” hùng hổ nhảy tới trước mặt tôi, định đánh bay thanh kiếm gỗ, nhưng hắn đánh trật vào cườm tay tôi một cú đau điếng. Tôi cúi sườn vung mã tấu quất vào ống quyển hắn một cái “cộp”, thằng nhóc ngã lăn ra. Kêu oai oái mà chẳng thấy thằng lính hầu nào thềm đỡ dậy. Quân Tàu thấy chủ tướng đột ngột phản công một cách lý thú vỗ tay khoái trá reo hò rồi lượm gươm giáo lăn vào chiến đấu. Thế là sai hẳn với chương trình, quân Tàu giờ đây lại sắp thắng thế.

Quan khách (trong đó, trời ơi... có ông hiệu trưởng!) đang đứng trên bờ chắc ngạc nhiên lắm. Tôi lại nghe tiếng thầy giáo khàn giọng la hét:

- Ô Mã Nhi! Mi làm gì kỳ vậy? Bọn mi mau vớt gươm đầu hàng... nhảy xuống sông làm bộ chết mau lên!

Thằng phó tướng của tôi lại lên giọng... “Tam Quốc Chí”:

- Mi đừng thềm nghe. Tướng đã ra quân có khi không thềm tuân mệnh vua!

Trời ơi, tôi phải làm sao đây? Một bên là thầy giáo cứ bắt đầu hàng khi mình đang sung sức như cọp dữ, một bên là tên quân sư quạt mo với bày lính cứ muốn choảng nhau một trận tận tình rồi ra sao thì ra...

“Hưng Đạo Vương” bây giờ mới lồm cồm bò dậy được một tay nắm bóp ống chân, xuống giọng năn nỉ với tôi:

- Thôi mi chịu thua đi. Không cả hai đứa đều bị phạt hết.

Tôi đành phải nghe theo lời nó. Không tuân mệnh vua thì chưa biết sao chứ cãi lệnh thầy thì ốm đòn là cái chắc... Và kết quả trận đánh đúng theo như lịch sử, quân Tàu lớp bị bắt sống, lớp chết trôi đầy sông, chỉ có tên phó tướng của tôi là cứng đầu hơn cả, hấn bực tức đòi nhảy xuống sông “tuấn tiết” (nhưng tôi biết hắn sẽ bơi một mạch lên trước lên bờ sông, chỗ đang có hàng bán xi-rô và đá chanh muối).

... Tôi về đến nhà khi trời đã tối. Mâm cỗ Trung thu đã được bày ra trước sân, bánh nướng, bánh dẻo, trà Tàu... Bà ngoại tôi cùng mấy ông cậu, bà dì ngồi trầm ngâm trong vườn, mọi người đều nhìn lên trời thưởng trăng.

Trăng đêm nay sương đầy vàng vạc, loang loáng trên sân làm trời có vẻ như một sớm mai còn nằm trong sương chứ không phải là đêm.

Tôi không thích nhâm nhi trà Tàu. Tôi lủi thủi đi quanh quẩn trong sân để thích thú nhìn thấy bóng mình chập chờn đi theo dưới đất.

Tôi nhìn trăng và cũng thấy trăng đi theo tôi. Tôi đi tới đi lui khắp cả, vừa đi vừa nhìn lên trời, đi đâu tôi cũng thấy trăng chập rây theo mình. (Ước gì suốt đời tôi được sống gần bên trăng xanh bình yên đó nhỉ).

Một ngọn gió từ đâu trong đêm thổi hơi mạnh làm cây lá chập chờn lung lay. Dì N. khẽ kêu lên với tôi:

- Trời ơi, cháu nhìn lá rơi kia. Coi tội nghiệp và đẹp không?

Không, tôi không thấy đẹp gì cả. Hồi đó, tôi chưa biết nhìn lá, chưa biết thương màu lá, chưa biết buồn cho đời lá.

* * *

Khi biết thương màu lá, là biết mình đã lớn.

Tôi đã lớn. Nhưng không phải từ tốn nhẹ nhàng lớn lên trong khu vườn địa đàng, mà lớn lên trong gió cát bụi mù giữa dòng đời lang bạt. Tôi đã qua tuổi hai mươi, không phải qua trên hai tay chăm sóc của mẹ hiền, mà qua suốt hành lang trắc trở của cuộc đời hai mặt đối lù.

Tôi đã lớn... và tôi đã trở về. Không còn tuổi nhỏ để leo hái những trái bàng cho hàm răng nhai ngon, mà giờ đây, suốt buổi chiều tôi thẫn thờ lặng ngắm tàn lá thay màu. Trên cùng một khóm cây, trên cùng một chiếc lá, mà những màu sắc đã dần đổi thay khác biệt. Đến mùa lá rụng, mùa thu, chỉ còn một chút màu xanh non dại trên cành, lấm tấm lẻ loi trong màu nâu, màu vàng, màu đỏ sẫm và màu chết úa... những màu sắc sống động kỳ diệu của loài cây chan hòa tan loãng trong nhau, mắt mình nhìn chăm thật lâu, mình sẽ thấy nhòa đi sau màn lệ mỏng cả một màu lá xôn xao rung động, từ đó, có lẽ mình mới biết thích những bức tranh phong cảnh tuyệt tác của Monet, vì trong những tầng màu nhạt nhòa đầy ánh sáng chan chứa với nhau đó, đã biến hình vĩ đại, đã gọi hứng lớn lao cho tâm hồn mơ ước cùng thấm hòa với thiên nhiên nguồn đẹp vô ngần của trái đất. Từ đó, có lẽ mình mới bồi hồi day dứt hơn vì một câu thơ ngắn mơ màng: Rừng phong thu đã nhuộm màu quan san...

Từ đó... Từ lúc biết thương màu lá, là cho dù vào một đêm thu, trăng có rực sáng trong lành vẫn không còn tìm được chú Cuội ngồi gốc cây đa, chị Hằng cũng không thấy đâu trên trời. Mà ngay ở dưới trần gian này... ôi thôi, biết bao nàng Hằng Nga cứ lần lượt thay nhau cưỡi cọt đời mình, không chịu múa khúc Nghê thường mà chỉ giẫm

nhẹ gót chân vào lòng mình nhói đau rồi tung bay mất hút.

Từ lúc biết thương màu lá, là không còn rước đèn kéo quân đi trong sân hồn nhiên hát bài “Tết Trung Thu rước đèn đi chơi...”, mà chỉ vang vang thăm thẳm trong tim nhạc khúc âu sầu của Đoàn Chuẩn. “Thu đi cho lá vàng bay... lá rơi cho đám cưới về. Ngày mai người em nhỏ bé... ngồi trong thuyền hoa... tình duyên đành lỡ...” và cho dù lá không rơi, đám cưới cũng về. Những hôn lễ chẳng đợi mùa thu hay mùa xuân, những đám cưới choàng áo cô dâu cho những người em nhỏ bé của mình hết em này đến em khác mà mình suốt đời làm chú rể với mấy ngọn đèn đêm vất vưởng.

(Ch. của tình đầu ở thị trấn Buồn Muôn Thuở; L. của giảng đường và thư viện mà có lần chúng ta vào đó không phải để tìm sách đọc, chúng ta lật từng trang sách của hồn nhau; V. của những xoa dịu sẽ chia trong một thời lo âu bất trắc... Và trên hết, sau hết, tôi biết trước rằng một ngày kia, N. sẽ bẻ gãy ngọn cỏ chong chong của em để quên tất cả mà an lòng qua cầu, rồi có lẽ tôi sẽ một lần về đó, một mình đi qua cây cầu nhỏ của em, khẽ hát bài ca của một nhân vật trong đời Tam Quốc: “Cưới lừa qua cầu nhỏ... thương tiếc khóm mai gầy...”. Cả N. nữa, cô bé đôi khi kéo dài “giờ ra chơi” cho đến chiều tối, cũng có ngày em sẽ quên lược gương bỏ rớt đâu đó vào một thuở nào, vào một ngày nào, vào một túi áo nào, để nhẫn vàng thay cho nhẫn cũ bạc màu thô sơ).

Thôi... một lời ca đã kéo tôi đi quá xa rồi. Bây giờ tôi xin trở về trong khu vườn, vườn tôi hay vườn nhà ai cũng được.

Nửa đêm trăng, có nhiều bạn hữu. Mọi người đều đã lớn, rượu và đồ nhậu thay cho bánh trà. Quỳnh hoa lan hương thoang thoang, rượu Bách Nhật say ngọt uống mềm môi. Người xưa Thu ẩm Hoàng Hoa

tửu, ngày nay, tôi được uống một chai la ve trong bầu không khí thân ái này là cũng thỏa mãn lắm rồi.

Tôi và người thiếu nữ đi xa dần tiếng nói chuyện cười đùa của người khác. Tôi và nàng đứng trước một hòn non bộ, lặng lẽ ngắm cảnh núi non sông nước thu nhỏ lại như một chiếc hộp, mà vẫn gợi lên cả một bầu trời bao la. Những hòn đá chồng chất bên nhau, lâu ngày mọc đầy rêu xanh, có những hốc nhỏ, có những lùm cây trông không khác gì một hoang đảo thực sự, có vài mô hình giả làm con đò neo bến, có cả lão già ngồi câu cá. Một chút đất đá, một chút cây cỏ, một chút nước hòa hợp khéo léo trong một không gian nhỏ, chờ thời gian dần qua, đến đêm nay trong màu trắng bàng bạc biến thành cả một vũ trụ có linh hồn, một thế giới xa lánh tất cả phiền muộn để dành riêng cho ai đó.

Nhưng không dành riêng cho tôi và người thiếu nữ. Vì khi tôi chỉ tay vào một tịch cốc nằm sâu trong núi, và hỏi:

- Em có thích ở đây với anh không?

Thiếu nữ hát mái tóc búi rối che lên má, nhưng đã mỉm cười lắc đầu. Thế là từ đó, tôi biết tâm hồn tôi và người thiếu nữ, dần dà sẽ chia xa. Mọi chuyện sẽ trở nên đơn giản và trọn vẹn từ một cái gật đầu. Nhưng vì một cái lắc đầu, tôi sẽ trở thành một con ngựa chứng lưu lạc, mãi mãi rong chạy hoang đàng.

Tôi biết. Dầu nàng thường thích những vòng khói, và tôi đã thổi cả triệu vòng khói thuốc đeo vào tay nàng, nhưng những vòng khói trắng mờ ấy sớm bay loãng, tan tành rồi hoàn toàn mất biệt khỏi đời nàng. Từ đêm ấy, cả nàng và trăng đều lắc đầu với tôi. Từ đó, tôi sống quay cuồng dưới mặt trời đỏ lửa. Tôi đã đủ trí khôn để biết rằng không phải mình đi đâu trăng cũng đi theo, trăng ở lại muôn đời vì

tiếng nói lạnh nhạt của nàng và mình thì cứ ra đi, ra đi đi mãi mãi.
(Ôi, thế thì có trí khôn làm chi).

Mọi người thấy đó. Đừng biết thương màu lá, hãy ham hồ nhai lấy trái ngon, nuốt cho hết vị ngọt đại khờ. Chứ đừng rộng rãi tình cảm, thương cho ngọn lá yếu đuối hay tan tác trong vòm trời hoang mang trăm lối.

Nhưng tôi đã trót là một người nhiệt tình rộng lớn.

Hoàng Ngọc Tuấn

Cô Bé Tuyệt Vời Trên Cao Nguyên

Con bé đưa cả hai tay lên trời vung vẩy từ đằng xa . Từ trên triền dốc, nó vừa kêu những tiếng mà gió thổi quá nhiều làm chàng không nghe được . Chàng chỉ sợ con bé vấp té, dưới đất đầy rẫy những rễ cây chạy dài loằng ngoằng và biết bao tảng đá lớn . Nhưng con bé đã chạy đến, nó dùng tay đấm mạnh vào bụng chàng rồi đứng thở hồng hộc, mặt đỏ bừng, mồ hôi lấm tấm như ánh mặt trời phản chiếu trên ngọn sóng biển . Con bé cười, hàm răng không được trắng bóng lắm .

- Này con sóc nhỏ, sáng nay em lại không đánh răng phải không ?

Con bé ngậm cái miệng vừa mở rộng . Chàng hỏi hận đã làm con bé

thôi cười, nụ cười của trẻ con bao giờ cũng quá đẹp . Chàng đưa hai ngón tay bóp thật mạnh vào má con bé để chọc cho nó cười, nhưng hàm răng nó cương quyết nghiêng chặt lại, khuôn mặt nặng nề với những tiếng nói giận dữ .

- Sao lại không ? Chú lúc nào cũng làm thầy bói ầu . Sáng nay cháu đánh răng đến hai lần, một lần trước khi ăn bánh mì, một lần sau . Chàng búng tai con bé một cái khá mạnh .

- Thôi dẹp đi, em là con nhỏ nói láo và bướng nhất thế giới . Em nói chuyện đánh răng này mấy ngàn lần rồi, tôi là con nít sao mà lừa mãi được .

Con bé im lặng . Nó ngồi bệt xuống cỏ, tay ngắt một cây cỏ đưa đưa lên miệng ngậm nát giữa kẽ răng .

Chàng lôi một cái bàn chải đánh răng từ trong túi áo, chiếc bàn chải màu xanh loại mềm và nhỏ dành cho trẻ con . Con bé miễn cưỡng cầm lấy, đôi mắt lườm chàng nhưng phút chốc lại toét miệng cười khi thấy chàng đưa cho nó một ống kem có những sọc đỏ chạy dài .

"Thứ này ngon như kẹo cao su phải không ?" Con bé la lên .

- Đừng la hét như con mẹ điên nữa . Em có biết lần này là lần thứ mấy tôi phải đem cái đồ đánh răng này theo cho em không ? Con gái mà làm biếng đánh răng, sún hết trông kỳ cục lắm .

Con bé không thèm để ý đến lời chàng nói . Nó có vẻ bực dọc ra mặt, làm như một cô học trò đến tuổi thành niên rồi mà cứ phải nghe ông giáo già giảng luân lý . Con bé lặng thinh chạy lại phía suối để lấy nước .

Chàng nhìn theo cái bóng nhỏ nhấp nháy như một cánh bướm .

Chàng ngồi xuống đất, gán một miếng thuốc giữa kẽ môi . Chàng dùng

chiếc quạt máy hiệu Ronson màu trắng đục trầy trụa thật nhiều vết va chạm . Hơi thuốc đậm ngon lành trong bầu trời lạnh dịu dàng của miền cao nguyên . Chàng như nuốt tất cả khói thuốc .

Thứ thuốc hiệu Basto bao xanh rất hiếm ở đây, chàng phải mua mỗi lúc cả một tút hai mươi lăm bao với giá khá đắt . Thị trấn Ban Mê Thuột cách xa thủ đô một ngày đường xe hơi nhưng bây giờ đường bộ không đi được, đường hàng không chỉ có một đôi lần mỗi tuần . Và thuốc lá dĩ nhiên là được đem từ thủ đô về . Ở đây không có gì ngoài những đồn điền cao su, cà phê, đồ rau trái và những con đường bùn lầy đổ ngàu sau cơn mưa gió .

Ở nơi này chàng không quen một ai cả . Chàng không muốn quen biết hay có lẽ không một ai thích làm quen với chàng . Bọn người ngợm chung quanh thật đáng ghét . Con mẹ chủ tiệm cơm ở ngay chợ Cống số một mà chàng là tên khách ăn "ghi sỏ" trung thành nhất, lão già ba tàu bán cà phê rất nhớ mặt chàng vì những vụ ăn điếm tâm hện đầu tháng trả tiền, những anh chàng trạc tuổi trong xóm mà chàng phải đựng đầu luôn trong sòng bạc . Tất cả, tất cả đều trở nên chướng mắt đối với chàng . Và chàng không thể nào tìm được một lý do chính đáng để giải thích .

Chàng không có được một người bạn . Ngoại trừ con bé này, nó chừng mười tuổi, có lẽ mười một hay mười hai . Chàng không chắc chắn về số tuổi của nó cho lắm . Hình như có một lần nào đó con bé ấy đã nói cho chàng biết số tuổi của nó, nói bằng cái giọng khó chịu như muốn nhắc khéo cho chàng nhớ rằng thật là bất lịch sự khi hỏi

tuổi một người đàn bà . Chàng lại mù tịt về cái tên của con bé và chàng buồn bã nghĩ rằng có lẽ không bao giờ chàng biết được tên của nó .

Nếu có thể gọi một cách khôi hài cái lúc ấy là "thuở ban đầu" thì thuở ban đầu ấy nó như thế này . Chàng vừa thua hết tiền sau một buổi chiều ngồi cong lưng trong sòng bạc . Khi chàng vừa chán nản bước ra khỏi nhà để tránh những cặp mắt khoái chí của bọn con bạc thì con bé chạy từ trong ra níu lấy áo chàng . Điều tệ hại nhất là con bé này lại là cô con gái cứng độc nhất của con mẹ chủ tiệm cầm đồ, đã cất kỹ trong tủ không biết bao nhiêu món đồ linh kinh của chàng . Con bé dúi vào tay chàng một bao thuốc lá, hai mươi điếu ngấn ngửi ấy bây giờ rất quý giá đối với chàng . Khó mà quên cái cảnh con bé mở to mắt thú vị nhìn tay chàng háp tấp xé vội bao thuốc châm lửa và rít mạnh làm đổ rục nơi đầu điếu . Con bé chỉ nói: "chú thắp thuốc ngộ lắm" rồi bỏ chạy vào nhà .

Chàng cất kỹ bao thuốc trong túi áo, bước những bước chân cẩn thận trên con đường đầy những vũng nước dơ bẩn . Chàng bỗng nghe một tiếng gọi thật lớn . Con bé ở đằng sau lưng, nó cười khoe hàm răng thiếu một cái ở giữa . "Sáng mai chú đến suối Buji đánh bài với cháu nghe . Ở đây má cấm không cho đánh bài buồn quá" .

Đến đây chàng mới biết là bao thuốc lá đáng quý chàng vừa nhận được là món đồ hối lộ . Chàng gật đầu thật dại dột . Buổi sáng đầu tiên, trên khoảng đất trống ven suối Buji, chàng đã bị con bé lột sạch một trăm đồng chỉ trong vài ván cát-tê .

Rồi cái sòng bài kỳ lạ và vắng vẻ ấy tiếp diễn đều đặn đến nay đã hơn một tuần . Sáng từ chín giờ đến gần mười hai giờ . Buổi chiều đóng cửa vì con bé bận những giờ học tại trường tiểu học Công Lập của thành phố . Và những buổi chiều ấy đã trở thành một khoảng thời gian trống trải vô cùng đối với chàng .

Sáng nay chàng nhất định chấm dứt cái trò cờ bạc ấy, chàng nhủ thầm mình phải cứng rắn lắm mới được bởi vì con bé này có tài năn nỉ giỏi chưa từng thấy . Lời dọa nạt dễ sợ nhất của nó là không thèm chơi với chàng nữa, điều này có thể làm chàng chết đi được .

Điều thuốc đã hết bị ném bay đi, tung những làn khói xám loang trên đám lá rừng . Chàng đứng dậy, tiến về phía con bé đang nhúng hai bàn chân cọ quậy trong nước suối đổ thắm .

- Nay con sóc nhỏ, em định ngủ luôn dưới suối hả ?

Con bé quay đầu lại, nó trả thù chàng bằng cách thông thả ném chiếc bàn chải và ống kem đánh răng ra giữa lòng suối chảy xiết .

Chàng bật cười nhìn con bé đứng đối diện với chàng, miệng nó mím lại cau có như không bao giờ biết nở một nụ cười .

Chàng đã nhìn khuôn mặt con bé cả trăm lần . Kỹ càng cho đến nỗi giả thử chàng có bị thủng hai mắt, cũng có thể diễn tả được rõ ràng từng được nét của khuôn mặt của nó, nhưng mỗi ngày chàng gần như thấy nó khác hẳn đi, và bao giờ chàng cũng nhìn vào đôi mắt bờ ngỡ như mới nhìn lần đầu tiên . Mỗi ngày con bé hình như lột xác, tỏ

bày cái vóc dáng và bộ mặt mới mẻ lạ lùng trước mặt chàng . Tóc con bé cắt ngắn, hai chùm tóc nhỏ xíu buộc bằng sợi dây cao su lỏng lẻo trên đầu . Đôi mắt trong suốt của nó biến đổi mãi mãi, lúc thì rũ xuống còn một mí, tối tăm với cái vẻ đáng thương, lúc thì chói sáng như ngọn hải đăng, phản chiếu lung linh cả một bầu trời và đám lá cây rung động .

Chàng la lên: "nhe răng ra xem !" Con bé chậm rãi nhe hàm răng đã sạch sẽ phần nào hơn trước .

- Tôi tốn quá nhiều tiền về cái vụ đánh răng của em rồi đó . Sáng mai em mà còn làm biếng đánh răng ở nhà, tôi sẽ không còn chơi bài với em, và cũng không bao giờ gặp mặt em nữa đâu .

Con bé hỏi với giọng lo âu .

- Thật không ? Chú không thèm gặp cháu nữa hả ?

- Thật chứ, tôi sẽ mua một vé máy bay trở về Sài Gòn ngay lập tức, nếu em không chịu nghe lời tôi .

Con bé có vẻ sợ hãi thật tình . Chàng mừng tượng sẽ nhìn thấy những giọt nước mắt của nó, chàng cũng sợ hãi những giọt nước mắt đó vô cùng, chàng cố làm bộ mặt cứng rắn nhưng trong lòng đang run rẩy vì sợ con bé khóc . Cái tài khóc dai dẳng không biết mệt này của con bé, chàng đã có kinh nghiệm một lần, và chàng không muốn có thêm một lần nữa .

Chàng đưa tay nắm lấy cái gáy nhỏ của con bé lôi nhẹ cho nó ngồi xuống trên một tảng đá ven bờ suối .

- Này sóc nhỏ, nghe tôi nói đây . Từ bây giờ trở đi tụi mình chấm dứt cờ bạc đi, là bạn bè ai lại đi ăn thua nhau bao giờ, phải không ?

Con bé làm cái điệu bộ ra vẻ buồn rầu, nó nhìn chăm bẵm thật khó chịu vào mặt chàng .

- Chú bữa nay sao kỳ cục vậy ? không đánh bài thì biết làm gì cho vui .

- Thiếu gì, tội mình ngồi nói chuyện chơi . Tôi sẽ kể cho em nghe nhiều chuyện ở Sài Gòn, Sài Gòn có nhiều chuyện vui lắm .

Chàng thấy đôi môi của môi của con bé bĩu dài ra với một độ dài kinh khủng .

- Bỏ cái Sài Gòn của chú đi, ở đây có khối chuyện lạ, hay gấp mười chuyện chú . Chú có muốn nghe không ?

Chàng sung sướng lặng im, háo hức chờ đợi lời con bé với cảm giác hồi hộp hạnh phúc lạ thường, tưởng chừng như sắp sửa được một đàng Thượng đế nào đó hồi sinh ban cho những ân sủng kỳ diệu .

Chàng kêu lên "kể mau đi !" nhưng con bé như chợt nghĩ đến điều gì, nó tỏ vẻ khó chịu hỏi chàng .

- Này, mà sao bữa nay chú lại gọi cháu là Sóc nhỏ ? Chú thật kỳ cục, gọi cháu lung tung cả . Khi thì Bò rừng, Lợn lòi, Cọp vằn, Tê giác, Hươu cao cổ, Cá heo, Cá sấu ... rồi bây giờ là Sóc nhỏ .

Chàng cười vang khoái trá . Không khí vô hình lạnh ngắt của trời cao, mùi suối, lá già, lá non trên cây, chim chóc rủ nhau chạy ào ào vào buồng phổi .

- Còn nhiều nữa, chưa hết đâu . Mai tôi sẽ gọi em là Gấu rừng, rồi Vượn già, Thần lẩn, Dế mèn, Rắn hổ mang, Sư tử, Chim cú ... cho đến khi nào em chịu cho tôi biết cái tên của em .

- Không .

Con bé mặt mày buồn so sau câu trả lời cương quyết, nó lặng lẽ di hai ngón chân có cái móng dài trên đám râu đá . Chưa bao giờ con

bé chịu nói cái tên của nó cho chàng biết . Năm nỉ, làm mặt giận, dọa nạt, đều vô ích . Chàng có thể tìm biết tên tuổi con bé bằng cách hỏi những người quen trong xóm, nhưng chàng không muốn thế . Chàng kiên nhẫn chờ đợi cặp môi mỏng và hồng như quả đào rụng thốt lên cái tên của chính nó .

- Chú hỏi làm gì ? Tên của cháu kỳ cục lắm . Nói ra chú sẽ cười và không thèm chơi với cháu nữa đâu .

- Không đâu, ai lại thèm để ý đến cái tên đẹp hay xấu, tên của tôi cũng dở ẹt đó .

Con bé cắn môi, chàng có cảm tưởng là nó sẽ khóc . Nhưng đôi mắt của nó vẫn trong suốt .

- Có một lần cháu nói tên cháu cho tụi bạn trong xóm . Tụi nó phát lên cười rồi chế nhạo cháu mãi, rồi mỗi khi gặp cháu là cái bọn mắt dầy con bác Tư hót tóc kêu ầm lên để phá cháu . Cháu thề sẽ không khi nào Chú cũng như cái bọn dễ ghét đó thôi .

- Tôi khác chứ, tôi là bạn thân của em mà .

Con bé lắc đầu tỏ vẻ không tin tưởng "Cháu không tin, cháu sợ nhất là làm trò hề cho người khác" . Chàng nhìn cái mặt làm ra vẻ già dặn như một người lớn tuổi đã trải qua nhiều cay đắng ở đời của con bé, cái lỗ mũi héch lên trời như hai ống khói thật ngộ nghĩnh . Từ đấy trở đi con bé không nói một tiếng, nó cũng không thèm kể những chuyện thật lạ ở Ban Mê Thuật mặc dầu chàng đã nhắc khéo vài lần .

Cuối cùng chàng đành nói vắn vớ với nó về kỷ niệm tuổi thơ của những ngày tháng trọn vẹn ở Huế . Sông Hương, sông Bến Ngự ...dài, rộng và mát dịu gấp trăm lần con suối ở đây . Những ngày nóng bức của mùa hạ nằm ngâm mình suốt cả buổi chiều trong lòng sông đầy cát, buổi chiều xách ná cao su đi lùng chim sẻ, chim sâu,

chim chào mào nhảy nhót trên những tàn cây trứng cá . Buổi chiều tập vở đút trong túi tuần, say mê nhìn từng động tác lành nghề của lão già câu cá bên mé cầu Trường Tiền .

Chàng say sưa nói như người giảng đạo tìm được chú tín đồ ưng ý nhất của mình . Con bé phá lên cười khi nghe chàng kể đến đoạn chàng đá bóng ở một công viên gần chợ Bến Ngự, quả bóng da từ bàn chân chàng bay như mũi tên trúng ngay vào hông của một lão cảnh sát già rất ghét trò đá bóng; lão thối còi và chạy rượt chàng lúc ấy chỉ là một cậu bé con mười một tuổi chạy có cờ .

Chàng dừng câu chuyện để hoàn toàn lắng nghe tiếng cười trẻ thơ trong veo như bong bóng nước . Con bé ngưng cười khi thấy chàng đang nhìn nó chăm chú, nó nói làm như một nữ chúa cướp biển .

- Sao khi không chú lại cầm vậy ? Kể tiếp đi chứ .

Chàng yên lặng, lấy điếu thuốc trong bao . Con bé đưa hai tay về tay chàng . Nó vụng về quẹt lửa bằng cả hai tay và cố đem cái khuôn mặt bé bỏng của nó để che gió . Ngọn lửa le lói bùng lên . Chàng sung sướng đưa điếu thuốc chạm vào đám lửa hồng, rồi chàng tiếp tục .

- Cũng không còn gì để kể nữa . Thuở còn nhỏ như em, vui lắm, mùa đông má tôi đan cho tôi ít nhất là ba cái áo ấm màu khác nhau

Rồi tôi lớn lên, vào Sài Gòn học, ở đây chán lắm . Và tôi có một cô bồ học cùng lớp trong năm đầu tiên ở Đại Học . Cô ấy cũng đẹp tuy không bằng em được .

Chàng dừng lại như bị cả một mặt trời đỏ rực lửa rơi vào mặt . Đã hết . Không thể nào tiếp tục được nữa . Chàng đã thề không bao giờ kể cho con bé này hay bất cứ ai biết câu chuyện đó ... Chàng với người con gái ngồi trong một quán ăn ở trung tâm thủ đô, bàn tay

chàng nắm nhẹ tay nàng đang đặt trên bàn . Có lẽ cả hai đang xây dựng những ước mơ bằng ý nghĩ . Và một quả mìn định hướng nổ vang khủng khiếp . Chàng như bị ném vào lòng bóng tối bao la, rồi chàng tỉnh dậy, nghe người quen cho biết người con gái đã chết . Tấm thân của nàng bị xé vụn như người ta xé một tờ nhật báo . Chàng bị một mảnh sắt trúng vào gáy, và đã thoát chết một cách lạ lùng . Nhưng từ ngày ở bệnh viện ra, chàng có cảm tưởng những người quen đều nhìn chàng bằng đôi mắt khác lạ . Tên bác sĩ khôn kiếp đã nói là vết thương có ảnh hưởng đến bộ máy thần kinh của chàng . Nói trắng ra người ta nghi ngờ tâm trí chàng không được bình thường như lúc trước, và khuyên chàng nên vào dưỡng trí viện một thời gian . Cái bọn người ngợm chung quanh thật đáng ghét, chúng biến lời phỏng đoán mơ hồ của tên bác sĩ thành một sự thật rắn chắc như vách đồng . Chàng có thấy mình đổi khác gì đâu, chàng vẫn còn có những thói quen, ký ức và tình cảm thường lệ . Chàng sẽ không bao giờ nói cho ai biết kỷ niệm khó chịu này, nhất là với con bé, nó sẽ nghĩ sao khi người bạn thân của nó bị người khác coi như khùng . Chàng liếc trộm con bé, mặt nó tự dưng tối sầm lại, cái giọng nói thật lạnh nhạt .

- Cô bồ của chú tên gì ?

- Em hỏi làm gì vậy ?

Con bé nhắc lại câu hỏi với cái giọng thật cứng rắn, gần như dọa nạt là sẽ bỏ đi . Chàng mỉm cười, nói: "cô ấy tên Châu" .

Con bé không nói gì thêm . Bàn chân của nó quậy dưới nước như cái đuôi cá làm nước sôi vẩy đục hẳn lên . Chàng đã quen thuộc cái lối giận hờn, gây chuyện của nó nên cẩn thận đề phòng . Con bé nhếch mép, với dáng mĩa mai như một người đàn bà .

- Châu, cái tên hay quá . Chắc cô ấy đẹp ghê lắm hả ?

- Tôi đã nói rồi, em đẹp hơn cô ta nhiều .

- Chú nói láo .

Chàng lắc đầu . Con bé bỗng nhiên hỏi thật bất ngờ, chàng không bao giờ sửa soạn được một câu trả lời khôn khéo cho những câu hỏi ấy được .

- Chú nói thật đi, chú thương cô ấy hay thương cháu hơn ?

Chàng lóng cọng làm điệu thuốc cháy đỏ rớt xuống tay, chàng hást vội nó rơi xuống đất . Chàng cố gắng giải thích, nhưng chàng bao giờ cũng là người ăn nói rất kém, rất vụng về .

- Làm sao tôi trả lời được . Tôi thương cô ấy khác, thương ...cháu khác chứ .

- Khác gì ? Chú thương ai hơn ?

Con bé giận dữ như một anh chàng cảnh sát hỏi cung tên sát nhân .

- Tôi đối với cô ấy khác em . Tôi thỉnh thoảng có thể .. ôm hôn cô ấy, hay quàng vai cô ấy đi chơi giữa phố . Nói em đừng cười ...tôi với cô ấy định làm vợ chồng với nhau đó, như ba má em vậy .

- Ba cháu chết lâu rồi, chú đừng nhắc lại nữa . Còn chú đối với cháu ra sao, ghét lắm hả ?

Chàng áp úng, chàng lóng cọng như một anh nhát gái lần đầu tiên tỏ tình . Nhưng chàng hài lòng vô cùng, một thứ hạnh phúc mong manh không tên nào đó hình như đang lan đậm trong người .

- Dĩ nhiên tôi cũng thương em . Nhưng em phải khác cô ấy chứ .

Thỉnh thoảng tôi cũng béo má hay xoa đầu em ...

Chàng cười: "...chứ đâu có làm ...cái chuyện ấy được" con bé có vẻ xấu hổ, nó nói thật lớn có lẽ cho đỡ ngượng .

- Thôi dẹp đi . Bây giờ chú nói đi, thương cháu hay thương cô ấy hơn

?

Chàng mỉm cười dùng nắm tay đấm nhẹ vào cái mũi phồng lên khi nóng giận xem thật khôi hài của con bé .

- Em thật lắm chuyện. Bây giờ thì tôi thương em hơn chứ ?

- Còn trước kia ?

- Trước kia thì dĩ nhiên ..tôi phải thương cô ấy hơn, lúc đó tôi đã quen với em đâu .

Chàng không kịp hối hận vì lời nói đại dột của chàng . Con bé đã khóc òa và đứng bật dậy, những giọt nước mắt như chờ đợi sẵn sàng đã lâu thi nhau phủ nhòe nhọt trên khuôn mặt . Nó vừa khóc vừa nói lảm bảm: "Chú thương cô ấy hơn cháu" .

Chàng hoảng hồn quàng tay trên vai nó đỡ dành nhưng con bé đã vùng mạnh ra, nó ráng hết sức ném thật mạnh cái bật lửa này giờ vẫn nằm trong tay nó vào ngực chàng . Chàng kêu lên một tiếng đau nhói làm con bé mở lớn con mắt nhìn chàng để xem có bị việc gì không, và khi thấy chàng vẫn mạnh khỏe như thường, con bé càng khóc lớn thêm . Chàng khổ sở không biết phải làm sao thì con bé vù chạy thật mau ra phía đường cái . Từ bờ suối đến con đường lớn, phải đi dọc theo một quãng dài mới đến Cổng số một, khu xóm mà con bé và chàng đều ở đó . Nhưng khoảng đất đang dưới chân con bé đầy những ụ đất, đá tảng và những khúc cây ngổ ngang nên chàng sợ con bé vấp ngã . Chàng chạy theo, con bé quay đầu lại vừa khóc vừa kêu lên: " Chú về đi, không muốn gặp chú nữa ."

Chàng giật mình đứng lại, tâm hồn bị vây bủa bởi một cơn buồn bã dị thường và lớn mạnh không gì ngăn chặn được . Chàng ước ao bằng tuổi con bé để có thể khóc òa .

Con bé thấy chàng đứng lại, nó có vẻ chạy hơi chậm để chàng đuổi

theo . Nhưng chàng đứng bất động, chàng nghĩ là con bé thực tình không muốn gặp chàng nữa, và chàng muốn biết thật chắc chắn điều ấy . "Sáng mai em có lại đây nữa không ? Nếu không, tôi về Sài Gòn liền à" . Con bé gần như nín khóc: "Không biết, mai chú cứ đến xem sao" . Rồi hình như còn đủ trí khôn để nhận thấy câu nói lố bịch của mình, con bé dậm chân và tiếp tục khóc thật lớn, và nó chạy một mạch mắt hút từ trên triền dốc cao . Đến bây giờ chàng mới chú ý cái áo màu xanh da trời và chiếc áo ấm màu nâu cổ tròn của con bé xinh xắn vô cùng .

Cao nguyên đã đến mùa đẹp nhất, mùa thu . Buổi sáng đã đến lúc đẹp nhất, mặt trời không quá chói chang, lấp lánh trên đám lá cây xanh lẫn tăn như những hạt sóng biển . Nhưng chàng cảm thấy lạc lõng trong một cơn bão biển kinh dị trong đêm tối, và khuôn mặt đầy nước mắt của con bé là ngọn hải đăng thấp thoáng mù xa .

Buổi sáng hôm nay buồn bã vô cùng Nếu chàng viết nhật ký, chàng sẽ ghi những dòng như thế . "Buổi sáng hôm nay buồn bã vô cùng" . Nhưng chàng không bao giờ viết nhật ký .

Chàng khóa cửa phòng lại cẩn thận, bọn trẻ con và có lẽ cả người lớn ở đây đều là những tên trộm chúa cả . Chàng huýt sáo một bản nhạc đã nghe cả trăm lần trong radio, chân đi những bước chim chẩy . Khi chàng vừa đi ra khỏi nhà thì gặp một đôi nhân tình đang đi vào . Chàng mỉm cười chào họ, chàng quen mặt với hai người này, người đàn ông là một sĩ quan ở trại lính gần đây và cái ả đàn bà tóc quăn răng vàng là một con mẹ bán vải trong chợ, cả hai thuê căn phòng sát bên phòng chàng .

Chàng khoan khoái cho tay vào túi quần mân mê xấp giấy bạc gần

mười ngàn đồng mới toanh, những tờ giấy thơm phức mới lãnh chiều qua tại ty bưu điện . Đây là số tiền mà bà chị ruột của chàng gửi cho chàng mỗi tháng, trong suốt thời gian chàng dưỡng bệnh tại Ban Mê Thuật, theo lời khuyên nhủ của bà .

Điều này có lẽ chàng cũng không bao giờ nói với ai, nhất là với con bé . Đàn ông hơn hai mươi mấy tuổi rồi mà không làm ra một đồng nào thì quả thật phải hổ thẹn .

Chàng buồn cười nghĩ đến cái buổi con bé hỏi chàng làm nghề gì mà có nhiều tiền đánh bạc vậy, chàng bịa ra chàng là một nhà văn, hiện đang viết một cuốn tiểu thuyết dài cho một tờ báo ở Sài Gòn . Mỗi tháng toà báo gửi tiền cho chàng đều đặn . Con bé thán phục nhìn chàng, và chàng không ngần ngại lờ thêm . Chàng bảo làm nhà văn hách lăm, muốn cho ai yêu nhau, ai chết ai sống, đều được hết . Con bé khoái chí, nó đòi chàng viết một câu chuyện trong đó nó phải là vai chính, phải là cô công chúa giàu sang, có cái tên thật đẹp, và mỗi sáng có người hầu đánh răng giùm . Chàng trả lời: " tôi phải làm một bài dài một ngàn trang để tả riêng cặp mắt của em, một cuốn tiểu thuyết dài hai ngàn trang để ghi chép những lời nói của em, và một cuốn sách nghiên cứu dài năm ngàn trang về cái tật làm biếng, nói dối và hay khóc của em . Bằng lòng chưa ?"

... Chàng đi đến phố bằng chiếc xe ngựa lọc cọc kéo lê từng bước khi leo lên triền dốc ở quốc lộ . Chàng đã cho tên lái ngựa một trăm đồng với điều kiện chiếc xe chỉ chở một mình chàng thôi . Tên này bằng lòng liền, gã không ngần ngại đuổi hết những người đang ngồi đợi trên xe từ lâu . Khi chiếc xe đi qua khoảng rừng cây ở suối Bujì, chàng không thể nhìn thấy được ngọn suối bởi vì những đám cây rậm che lấp . Chàng nhớ đến vụ hờn giận sáng hôm qua của con bé,

nhưng chắc chắn sáng hôm nay con bé sẽ đến, nó không giận chàng lâu đâu, vả lại hôm nay chàng đang sửa soạn làm lành với nó bằng những món quà đặc biệt .

Chàng bước vào một tiệm sách ở đường Ama-Trang-Long, tìm đến kệ tủ chứa những sách truyện dành cho trẻ con . Thật khổn nạn, cái ngăn này chứa đầy những tập báo hình in nhòe nhoẹt, lời lẽ thì thật nham nhở và tục tĩu . Chàng chán ngán nhìn một lũ trẻ con đang châu đầu lựa mua những cuốn tập hình cóp nhật sách báo ngoại quốc một cách vụng về, do mấy tên thợ vẽ mắt dạy nào đó chế tạo . Cuối cùng chàng đành mua một cuốn sách mỏng, có cái bìa trắng láng vẽ hình một cậu hoàng tử mặc áo nhiều màu rất đẹp, chuyện này dịch của Exupéry và chàng đã đọc nó cách đây ít lâu .

Chàng sợ con bé sẽ không thích đọc loại sách này, và có lẽ nó cũng không thích đọc sách cho bằng cái việc lượm những chiếc lá chết thả tung trên dòng suối . Nhưng biết làm sao, chàng dốt đến nỗi không biết tìm được một món quà thích hợp cho lứa tuổi của con bé .

Chàng mua thêm ở tiệm sách một cây bút máy Nhật Bản thật xinh xắn, một chiếc máy bay nhỏ làm bằng thứ gỗ nhẹ, ném món đồ chơi này lên không trung, nó sẽ bay là đà như cánh diều hâu

Cuối cùng chàng đến tiệm bán thực phẩm ở gần chợ, mua một tút thuốc cho chàng, những hộp kẹo Chocolat, kẹo hạt điều, một hộp nho khô cho con bé và khi chàng cầm lấy tiền thối lại của bà chủ tiệm, chàng nghĩ rằng tháng này phải nhịn đánh bạc, nhịn chơi cái trò thuê xe ngựa chạy vòng quanh thành phố, nhịn nhậu nhẹt với khô nai và la-de ở tiệm Ba Tàu gần nhà ...

Sáng nay, sáng nay sẽ là buổi sáng thịnh soạn nhất cho đôi bạn .

Chàng sung sướng nhìn lên bầu trời nhuộm nắng dịu dàng, mừng rỡ

vô cùng nhìn thấy một cánh chim trắng bay qua nhanh .
Đồng hồ tay chỉ đúng 10 giờ . Chàng ngồi nôn nóng dưới một gốc cây rùng nhiều rễ, bên cạnh chàng bao giấy to tương chứa những đồ mới mua ở phố . Con bé thường đến rất đúng giờ, và nhiều lắm sai hẹn chừng nửa giờ . Nhưng mặt trời đã lên cao, chàng biết điều đó khi thấy mặt trời phản chiếu chói chang . Chàng hút gần hết một bao thuốc, mùi vị đậm quen thuộc không còn ngon như thường lệ, lưỡi chàng nhạt nhẽo mùi khói . Chàng bỗng thấy sợ hãi khi nghĩ rằng con bé giận chàng thật, và sẽ không bao giờ còn gặp chàng nữa . Nhưng đúng lúc chàng bực dọc vò nát bao thuốc ném đi thì con bé xuất hiện . Nó đi chậm rãi từ trên triền dốc xuống, hai chân lều nghều trong chiếc quần xanh, và vẫn mặc chiếc áo len màu nâu cổ tròn . Nó tiến về phía chàng, đưa mắt dò hỏi nhìn vào bao giấy dưới đất . Chàng hỏi tại sao nó đến quá trễ nhưng nó im lặng . Và mỗi khi con bé im lặng có nghĩa là cạy rằng nó cũng không nói một tiếng . Chàng bảo nó nghe rằng ra xem và lần này thì con bé đã đánh răng ở nhà . Chàng khen nó nhưng trong bụng hơi buồn vì cái bàn chải và ống kem đánh răng mới tinh trong túi quần chàng trở nên vô dụng . Chàng mở bao giấy và trút bỏ tất cả những món đồ linh tinh ra trên bãi cỏ: "của em đó" . Con bé nhăn mặt khi cầm lên chiếc máy bay gỗ .

- Cái này để cho tụi con trai chơi, chú mua làm gì ngốc quá .

Chàng giận dữ bẻ gãy món đồ chơi ra làm hai . Con bé cười xòa, nó dùng nắm tay nắm nhẹ một cái vào mũi chàng .

- Gì mà mau giận quá vậy, chú còn hơn con nít . Còn cây bút máy này nữa, chú đem về nhà khắc tên chú đi, mai đem lại cho cháu .

Chàng cảm thấy giận hờn tiêu tan, sung sướng nhìn con bé vô lý

hộp kẹo Chocolat và nho khô . Nó bốc ngay một nắm vừa nho khô trộn lẫn với kẹo cho vào miệng, nhai ngốn ngấu như một con heo nhỏ bị đói lâu ngày . Chàng có cảm tưởng cái con nhỏ này dư sức ăn hết tất cả số lượng kẹo sản xuất ở Hoa Kỳ

- Bữa này làm gì mà chú sang quá, mới lãnh lương hả ?

Chàng gật đầu, sực nhớ đến cuốn sách, đây là lần đầu tiên chàng mua cho con bé sách . Chàng trịnh trọng rút cuốn sách mới tinh thơm phức mùi giấy từ trong ngực áo . Con bé tỏ vẻ chú ý, nó đưa tay cầm lấy, lật vội vàng . Ngay ở trang đầu tiên, dưới tên của tác giả, chàng không ngần ngại viết những chữ của chàng "Tặng con hươu cao cổ cưng nhất của tôi" và ký tên mình . Con bé nhún vai . "Em thích không ?" Đôi lông mày của con bé nhíu lại nghiêm trang như một vị giáo sư đại học đang nhìn vào một cuốn sách dày cộm .

- Cái thằng nhỏ này ngộ quá, đầu tóc như trái chôm chôm, truyện này của ông e-xu-pe-ri viết hả, cháu đọc truyện của ông hoài hoài à .

Chàng cóc cho con bé một cái nơ đầu vì cái tội nói dối của nó .

- Thôi đừng dối nữa .

Con bé tỏ vẻ bất bình mỗi khi chàng khám phá ra được sự nói dối muôn thuở của nó .

- Mà cái ông e-xu-pe-ri này là ai vậy ?

Trí não của chàng thật khôn khéo, chàng quên ngay chàng vừa mới trừng phạt con bé vì tội nói láo .

- Exupéry ? Cái thằng này là một phi công người Pháp . Nó là bạn thân của tôi đó, hồi nhỏ hai đứa học cùng một lớp . Nó lái máy bay chở tôi đi chơi đều đều . Em biết không, năm ngoái cái thằng bạn mắc dịch ấy nó làm tôi suýt chết, nó lái chiếc máy bay chở tôi bay xuyên qua dưới cầu Bình Lợi, một chút nữa thì đâm vào cầu ...

Con bé trợn mắt nhìn người anh hùng thoát hiểm một cách thần phục, tay đưa lên ngực để giữ trái tim khỏi bay mất . Rồi nó tiếp tục lật những trang giấy miệng vẫn nhai kẹo không ngừng, bỗng nó chợt thấy vẻ chăm chú của chàng .

- Chú đi chỗ khác chơi đi, để cho cháu đọc truyện . Chú nhìn hoài vậy cháu đọc không được đâu .

Chàng thăm nghĩ mình quả thật đại dột, chàng nói rằng con bé vừa có thể đọc sách vừa có thể nói chuyện được .

- Chú thật dốt, như vậy làm sao mà chú ý được . Thôi, cho chú ngồi gần đây, nhưng nhắm mắt ngủ đi, chừng nào cháu đọc xong sẽ thức chú dậy .

Chàng đành nằm dài người ra trên cỏ, miệng nhai một nắm cỏ khô, bàn tay chàng đưa lên mắt cố dỗ một giấc ngủ . Rồi chàng vụt mở mắt ra, định hỏi con bé một điều nhưng nó đã lạnh lùng đưa ngón tay lên ở môi, ra dấu im lặng . Chàng lại nhắm mắt lại, nghe rạt rào bên tai bài hát mơ hồ của lá cây và chim chóc gọi nhau đâu đây .

Chàng vẫn nhìn thấy rõ ràng khuôn mặt con bé, nó đang say mê nhìn vào những chữ in đậm nét đang kể chuyện phiêu lưu ngộ nghĩnh của ông hoàng tử bé .

Có lẽ chàng đã ngủ được một lát . Khi chàng bừng mắt dậy, mặt trời đã nóng hổi trên mặt và con bé không còn ở cạnh chàng, nó đang đứng bên bờ suối, và từ một khoảng cách ngắn chàng có thể nhìn thấy rõ trên mặt suối đầy những chiếc thuyền con trôi lờ đờ, mà mới nhìn qua chàng biết ngay rằng được chế tạo bằng những trang giấy mới từ cuốn sách bị xé bỏ, rơi từng tờ lá tả trên mặt cỏ .

Chàng giật điên người lên, vội vàng chạy xuống phía con bé và cố

nén giận lắm mới không tát một cái vào bộ mặt thần nhiên của con bé .

- Sách mới mua sao em xé nát vậy ? Tôi mua cho em đọc chớ để em làm thuyền sao ?

Con bé nhăn mặt vì cái béo tai của chàng, rồi nó im lặng nhìn những chiếc thuyền giấy quay tròn trong một cơn nước xoáy .

- Cháu đọc rồi để dành làm cái gì ? Bộ chú muốn đòi lại hả ?

- Đọc hết thật rồi, chú muốn cháu kể lại cho nghe không ?

Chàng nghi ngờ nhìn con bé . Giọng nó rành rọt nghe êm đềm như bà tiên kể chuyện cổ tích .

"Chuyện hay lắm . Kể chú nghe nhé, ở trong .. cuốn sách này, nó có hai ông hoàng tử cùng thương một cô công chúa tóc vàng . Hai ông bèn thách nhau đấu gươm . Cái ông thứ nhất dữ tợn lắm, hấn đâm trúng ông hoàng tử thứ hai một nhát vào vai, làm ông này bị thương nặng và thua trận . Chú biết cô công chúa thương ông nào hơn không . Cô ấy đuổi cái ông chiến thắng đi và nói: " mày dữ quá, làm bạn với mày có ngày mày nổi sừng đâm tao một nhát chết tươi". Rồi cô ta săn sóc cho người bị thương và sau đó lấy cái anh chàng thua trận này làm chồng Chuyện này hay lắm, nhưng cháu đã đọc ở đâu rồi chú à" .

Con bé nó "tóm tắt" câu chuyện ông hoàng nhỏ của Exupéry như thế . Chàng quên cả giận, tài nói dối kỳ diệu của con bé như gáo nước lạnh làm mát mẻ cả người . Con bé bỗng lôi trong túi áo của nó ra một trang giấy đưa cho chàng xem "cháu còn giữ lại một tờ này thôi, cháu cất kỹ nó mãi" .

Chàng muốn hét lên một tiếng vang khắp núi rừng . Đó là trang sách đầu tiên, có ghi mấy chữ của chàng " tặng con hươu cao cổ cưng

nhất của tôi ..."

Con bé cười . Hai vai nó hình như vừa được chấp đôi cánh chim trắng, để biến thành thiên thần bay vút lên trời xanh . Nàng thiên thần tuyệt vời trên tất cả các thiên thần của chúa .

Ngọn gió nào mang một mùi lan rừng thổi mạnh qua làm tóc con bé xoắn tung, như mây sắp thành cơn mưa lũ .

"Sáng nay, tôi là người buồn nhất thế giới" . Chàng dùng mũi dao khắc lên lớp vỏ cây một câu như thế . Con bé thật đáng ghét, nó nói với chàng .

- Này chú, cháu mới có một thằng bồ giàu lắm . Nó lớn hơn cháu hai tuổi, học lớp nhất . Hôm qua thằng ấy mới gửi cho cháu một cái thư, chú đọc đi .

Chàng run rẩy cầm tờ giấy học trò từ tay con bé . Trên trang giấy trắng sạch sẽ, nét chữ của "thằng bồ" con bé nắn nót thật đẹp .

BMT ngày 1.2. 1967 .

"Mén gửi bồ ... (con bé đã xóa tên nó ở chỗ này)

"Tôi xin được hân hạnh giới thiệu với bồ, tôi tên là Nguyễn Hoài Ngọc, học lớp Nhất 5 cùng trường với bồ . Tôi viết lá thư này để muốn làm quen với bồ, để khỏi nhìn trộm bồ hoài mỗi khi tan học."

"Nhà tôi có hai tầng ở đường Quang Trung, trong vườn có nhiều cây hoa sứ thơm lắm và có hai con béc-giê thứ Foch rất đắt tiền . Ba tôi là chủ đồn điền cà phê nên nhà tôi giàu lắm, lúc nào tôi cũng có nhiều tiền trong túi, và ba tôi thương tôi lắm, nên tôi luôn mặc quần áo đẹp nhất trường . Tôi có năm cái áo len đủ màu, nếu bồ thích tôi xin tặng bồ một cái màu đỏ làm kỷ niệm (nhưng bồ đừng nói cho ai biết)" .

"Thôi tôi dừng bút nơi đây, chúc bồ cuối năm được lãnh thưởng danh dự (như tôi năm ngoái), chiều mai lúc 3 giờ rồi sẽ chờ bồ ở xe bán cà-rem của bà Tám, tôi sẽ bỏ giờ Toán pháp để gặp bồ ."

Thân ái

Nguyễn Hoài Ngọc .

"T.B. Tôi quên nói với bồ tôi là một thi sĩ, thơ của tôi có đăng hai lần trên tờ Măng Non . Bút hiệu của tôi là Người Tha Hương, nếu bồ muốn tôi sẽ làm tặng bồ một bài thơ ."

Chàng buồn bã thấy rằng mình hoàn toàn thua sút hẳn anh chàng thi sĩ trẻ tuổi tuy chưa biết mặt, nhưng có lẽ là rất đẹp trai, học giỏi và con nhà giàu . Cái anh chàng ấy xem ra lại sành sỏi về tâm lý nữa, tặng con bé một chiếc áo len chắc nó thích ghê lắm . Không ai rõ đại như chàng, đem sách mà tặng cho một cô bé nhỏ tuổi .

Con bé có vẻ khoái chí nhìn cái bản mặt của chàng mà chắc chắn là như một miếng giẻ rách . Chàng vươn vai chán nản đứng dậy . Hạnh phúc tan biến như một ngậm khói .

Con bé mắt mở to tinh nghịch nhìn những chữ chàng vừa khắc trên thân cây .

Một lát sau, xem chừng nó cảm thấy thương hại chàng .

- Thôi từ bây giờ trở đi em gặp tôi làm gì nữa, em có bạn mới rồi .

Chiều mai em đi ăn kem với "thằng ấy" đi .

Con bé lôi thêm từ ngực áo ra một tờ giấy học trò . Chàng đoán đây là một bài thơ của chàng thi sĩ trẻ tuổi .

- Cho đáng kiếp chú, ai bảo thương cô Châu hơn cháu . Thôi này, thư của cháu viết trả lời thằng ấy, chú đọc đi .

Chàng như một tên tò mò bản tiện lén xem hạnh phúc của một đôi

nhân tình đẹp nhất thế giới . Trang giấy đầy những chữ nguệch ngoạc như rắn bò .

"BMT ngày

"Gởi Ngọc,

"Tôi đã hân hạnh nhận được thư của Ngọc, bỏ ném vào lớp ầu quá, chút nữa thì cô giáo bắt gặp . Tôi viết thư này để trả lời Ngọc "dứt khoát" .

"Tôi không thích chó Foch, nhà lầu hai tầng và hoa sứ . Tôi thích những lá cây rụng hơn, và thứ này ở BMT đi đến đâu cũng lượm được . Tôi cảm ơn Ngọc định cho áo len, nhưng tôi đủ áo rồi, tôi có đến 10 cái khác màu nhau (con bé vẫn nói dối như thường lệ, nó có nhiều lắm là 2 cái)."

"Tôi không thể cho Ngọc làm quen được . Tôi đã hứa với đức mẹ Maria hôm chủ nhật vừa rồi tại nhà thờ là tôi chỉ có một người bạn mà thôi, đó là ông chú của tôi . Ông chú tôi trông ghê lắm, ông ấy có vẻ thật khủng, áo quần bê bối và dơ, râu của ông đen sì dưới cằm và móng tay móng chân làm biếng cắt, nên dài dễ sợ ."

"Ông ấy chắc học dở thua Ngọc vì tôi thấy ông ấy đánh bài thua tôi hoài, nhưng tôi thương ông ấy nhất nước . Ông ta biết hút thuốc, thổi khói thành hình chữ o, hay thổi bằng lỗ mũi đẹp lắm . Ngọc thì sức mấy dám hút thuốc, thầy giáo đánh chết ."

Ông ấy lại rất sợ tôi, nhất là khi tôi khóc, và ông ta cũng không có một người bạn nào cả, chỉ quen với một mình tôi ."

"Để dứt lời tôi báo tin cho Ngọc biết chiều mai tôi sẽ không ra quán cà-rem đâu, bỏ đừng đợi mất công ."

"ký tên"

(con bé để trống vì sợ chàng đọc được"

"T.B. Tôi cũng quên nói ông chú của tôi là một văn sĩ . Truyện của ông ấy hay lắm, mặc dầu tôi chưa đọc ...

Chàng buông tờ giấy muốn ôm con bé vào lòng, và nếu không sợ con bé chế diễu chàng sẽ khóc òa . Con bé bỗng hỏi .

- Bút hiệu của chú là gì nhỉ, để cháu viết vào thư cho thằng ấy ngán .

Chàng gằn như nhìn thấy bộ mặt thâm hiểm của cái anh thi sĩ con mà bây giờ xem chừng thua sút chàng quá nhiều .

- Tôi hả ? Bút hiệu của tôi làMây Hải Hồ .

- Trời ơi ! hay quá . Tên của chú hay gấp trăm lần tên thằng kia .

Chàng để mặc con bé cắm đầu nắn nót cái tên bịa đặt của chàng trên trang giấy . Chàng nhìn những chữ khắc trên thân cây, chàng dùng mũi dao bén xóa một chữ, thêm vào hai chữ vụng về .

"Sáng nay tôi là người hạnh phúc nhất thế giới."

Có những bộ tiểu thuyết dài chứa đầy biết bao tám thảm kịch ghê gớm nhất của loài người mà chỉ khiến ta thoáng rung động . Nhưng đôi khi, rất ít khi, hay có khi chỉ là một lần trong đời, một vài hàng chữ vắn tắt cũng đủ làm ta kinh hãi .

Không biết chàng bận tâm với ý tư tưởng đó từ bao giờ . Nhưng sáng nay, sáng nay chàng nhận được một tấm giấy nhỏ nhàu nát đưa từ tay một con bé hơi mập, tự xưng là bạn với con bé hươu cao cổ của chàng . Tấm giấy ghi vội vàng một dòng chữ tháu "Chú thương, cháu muốn được chú đến thăm một lần tại nhà cháu . Từ nay chú đừng đến suối Bujì, không bao giờ cháu được đến đó nữa đâu ."

Mồ hôi chàng toát ra nhột nhột nơi lưng, sống lưng như có một con rắn hổ mang lạnh ngắt chạy dài . Chàng như nằm trong cơn đau hãi

hùng . Không có gì chắc chắn và rõ ràng cả . Nhưng chàng sợ, chàng sợ vô cùng những chữ "không bao giờ ."

Từ ngày quen con bé ở nhà mẹ nó, con mẹ chủ tiệm cầm đồ kiêm nghề chứa bạc, chàng chưa bao giờ trở lại đây cho đến bây giờ . Căn nhà gỗ hai tầng nằm ngay ở đầu ngõ đi vào chợ, không có một bảng hiệu nhưng người ta sẽ dễ dàng biết được nghề nghiệp của chủ nhân nhờ những món đồ đặt bừa bãi trong tủ kính: những cái radio cũ, cái đồng hồ cũ

Con mẹ chủ là người độc nhất ở trong nhà dưới . Khác với những con mẹ có tiền khác phần đông đều mập mạp, con mẹ này gầy như một cây củi cháy, cả cái thân hình lẫn khuôn mặt đều tím ngắt một màu tuyệt đối không pha trộn . Suốt đời chàng, có lẽ lúc nào chàng cũng thắc mắc không hiểu sao một con mẹ như vậy lại đẻ ra được một con bé như con bé bạn chàng .

- À, chào cậu . Lâu ngày không thấy cậu lại chơi .

Chàng cố gắng nhếch một tí mép để tỏ ra là chàng mỉm cười, cái tác động thường lệ của bất cứ người nào mỗi khi chào nhau . Trong nhà vắng vẻ, từ tầng trên vắng vắng những tiếng cãi cọ ồn ào . Sòng bạc ở trên gác chắc đã gay cấn . Chàng nói vài câu thông thường với con mẹ . Đại khái là đã lâu chàng không có tiền, những món đồ hơi đáng giá một chút của chàng như sợi dây chuyền vàng, cái radio Nhật thì đã rủ nhau nằm trong tủ của con mẹ chủ rồi . Chàng mỉm cười ra vẻ bí mật nói rằng hiện nay chàng mới có được một số bạc lớn và chàng đến đây dĩ nhiên là với mục đích dùng số bạc lớn ấy để kiếm thêm một số bạc lớn nữa .

- Tôi sẽ chuộc đồ cho bà sau . Hôm nay tôi thách mấy ông trên kia lột sạch hết của tôi .

Chàng nói dối rất thường . Trong túi chàng còn chưa đến hai ngàn đồng, số tiền cuối cùng còn lại sau khi đã tiêu vặt vãnh, đã thanh toán nợ nần ở quán cà-phê, tiền cơm, tiền nhà trọ . Con mẹ chủ tiệm cầm đồ có lẽ cũng không màng đến cái việc chuộc đồ cho lắm, vì đã cầm cho chàng cái giá rẻ mạt . Con mẹ tươi cười, đưa tay chỉ lên cầu thang .

- Cậu lên mau đi . Hôm nay đầu tháng ai cũng đã lãnh lương hết nên họ đánh dữ lắm, ông Tư Húi đã ăn cả làng gần hết rồi .

Chàng chậm rãi bước lên thang gác . Bóng dáng con bé không thấy đâu . Chàng khó chịu khi gặp lại những khuôn mặt bàn tiệc đang đỏ mề hôi chăm chăm dò xét nhau như kẻ thù trên chiến trường . Lão Tư Húi ngồi bình tĩnh trước một xấp giấy bạc màu xanh thật xinh đẹp làm chàng nuốt nước bọt . Bên cạnh lão, bọn con bạc mặt mày thảm nảo như người mất hết máu . Gã thanh niên chủ tiệm may mặt đỏ gay, mồ hôi lấm tẩm trên trán, những ngón tay run rẩy tội nghiệp . Gã thanh niên này đang suy nghĩ về một cú tổ thật lớn của của Lão Tư Húi, gã liếc mắt nhìn trộm và có lẽ bắt gặp ánh mắt lạnh lẽo như đồng của Lão Tư Húi, gã sợ và bỏ . Lão Húi đưa hai bàn tay gân guốc, bàn tay đã gọt đầu cả ngàn người, quơ cẩn thận đồng giấy bạc trên chiếu .

Chàng quên băng con bé và lá thư của nó . Chàng cũng quên rằng chàng có ít tiền cho những ngày quá dài của tháng này . Chàng ngồi xuống chiếu bạc và được lão Tư Húi ném cho một cái nhìn thèm thuồng . Mọi khi chàng vẫn đánh rất ầu và thường thua lớn .

Khi chàng ném một ngàn đồng ra trên chiếu, bắt lấy một con tám chó chết, rồi một con tẩy xì dầu kín, chàng bắt đầu không nghĩ, không thấy gì cả . Những con bài sặc sỡ muôn màu như nhảy múa . Chàng

thấy rõ trên mặt con bài, đôi mắt mở lớn của con bé, đôi mắt như vừa bị một mọt múi chanh tươi vắt nhỏ vào, đỏ ngầu và chực khóc

Hình ảnh con bé đậm đà trong những tác động chia bài, rút bài, tổ, theo tiền mà chàng làm như cái máy . Bọn người chung quanh chỉ là những cái bóng mờ nhạt .

Chỉ trong vòng nửa giờ, số bạc lớn đã đổi chủ . Đôi mắt của lão Tư húi long lanh đau đớn nhìn mấy tờ giấy bạc lác đác trong bàn tay của lão . Bây giờ chàng là vua, chàng ăn tất cả tiền của các con bạc . Gần ba chục ngàn đồng nằm hiền lành như những con tràu trước mặt chàng . Ba chục ngàn đủ mua một cỗ xe ngựa, với con ngựa bạch đầu lóm đốm đen . Chàng sẽ là tên lái ngựa sung sướng và nhàn hạ nhất thế giới . Mỗi sáng con bé sẽ ngồi bên cạnh chàng reo vang như tiếng nhạc theo nhịp lóc cóc đều đều của vó ngựa, trên những con đường tráng nhựa êm ái trong thành phố, trên những con đường mòn gập ghềnh hoang vu trong rừng .

Chàng cương quyết đứng dậy . Mọi khi chàng là tên đánh bạc lì nhất, ngồi cho đến lúc hết tiền hay tan sòng, nhưng hôm nay, chàng bắt cần những tiếng cầu nhau bực bội của bọn con bạc . Chàng nắm chặt bó tiền trong túi và lạnh lùng nhìn những cặp mắt bất mãn đang nhìn mình, nhất là cặp mắt đỏ ngầu đầy vẻ sát nhân của lão Tư Húi . Chàng nhủ thầm là từ nay chàng không bao giờ dám hút tót ở tiệm lão Tư nữa, cái lão ghê gớm này dám dùng dao cạo cắt cổ chàng cho hả giận lắm .

Chàng xỏ chân vào giày, chiếc giày cương mềm mại cài ở cổ con ngựa bạch đẹp tuyệt như đang nằm trong tay chàng . Bỗng chàng nghe một tiếng đàn theo điệu cải lương từ phòng bên vắng vắng .

Cái điệu nhạc áo nã thật khó chịu làm chàng mở cánh cửa không suy nghĩ .

Con bé đang ngồi như một xác chết trong chiếc ghế . Bên cạnh là một gã đàn ông mặt choắt, tóc chải đầu ướt mềm vắt ngược ra sau, lông mày kẻ như đàn bà và đôi môi mỏng tím nghện ngậ . Cái gã ra vẻ kếp hát này ôm cây đàn, gảy những âm thanh thê lương ai oán như đám ma .

Con bé từ từ mở mắt nhìn thẳng vào chàng . Đôi mắt khổ sở và tuyệt vọng làm chàng rùng mình . Chàng chưa bao giờ nhìn thấy một cặp mắt nào như thế . Nó nhìn chàng không nhấp nháy, môi mím chặt như cố nén tiếng khóc . Con mẹ chủ tiệm cầm đồ mở cái giọng the thé hướng về phía chàng .

- Cậu xem tôi làm vậy có phải không ? Tôi cho con nhỏ này nó nghỉ học, học hành thời buổi này có làm được đồng nào nuôi thân đâu . Tôi bỏ tiền rước thầy Ba Đờn đây về dạy cho con nhỏ ca cải lương, con nhỏ có giọng hay lắm cậu thấy không ? Thầy Ba đây bảo nó chịu khó luyện giọng mỗi ngày, sau này thành đào nhưt như chơi, kiếm cả triệu bạc dễ dàng cậu à

Chàng muốn nhỏ một bãi nước bọt nào hôi nhất của chàng vào cái bản mặt của con mẹ .

- Thầy Ba đây có giới thiệu con gái tôi cho ông Giám Đốc đoàn hát đang lưu diễn ở đây rồi . Ông Giám Đốc chịu lắm, ông khen con nhỏ này thanh sắc vẹn toàn, cậu à . Giờ chỉ học hát một tuần là ông ấy thân nhận cho đóng vai phụ . Cậu thấy sướng không ? Chưa gì mà đã được một gánh hát lớn thân nhận . Rồi đào phụ lên đào chánh mấy hồi, chẳng bao lâu là danh tiếng lừng lẫy, có hình đăng lên nhưt báo, đi xe hơi, ở khách sạn, ăn cơm Tây cơm Tàu quanh năm . Tôi

sẽ vô Sài Gòn luôn với con nhỏ, chán cái xứ mọi này lắm rồi . Cậu thấy tôi tính như thế có phải không ? Thế mà ... cái con ngu này nó bướng bỉnh cãi cho bằng được. Nó cứ thích cả ngày nhảy nhót trên rẫy trên rừng như ngựa, rồi lại đòi học nữa . Cậu biết không, tôi phải cho nó một trận đòn nên thân mới được đấy .

Tiếng con mẹ ghê rợn như tiếng phù thủy làm chàng rợn óc, người chàng nóng bừng lên . Con mẹ đưa mắt có vẻ hãnh diện rồi nhìn vào con bé nạt lớn "ca đi !" Con bé sợ hãi bật tiếng như một cái máy hát vừa mới bật điện vào . Gân cổ nó run run mệt nhọc để cố gắng phát ra những âm thanh thật cao . Đại khái nó hát những lời than thân trách phận của một người con gái đã "dâng hết tâm hồn và thể xác" cho người yêu, để rồi "chàng" bỏ ra đi, lên đường như một cánh chim giang hồ phiêu bạt" và "nàng" bây giờ lo sợ cho "tám thân yếu ớt như cánh hoa" của mình giữa "cơn giông tố phũ phàng" của cuộc đời ... Một con bé mười tuổi nói lên những lời như thế . Chàng chưa bao giờ chứng kiến một màn kịch ngu xuẩn như vậy .

Chàng nhìn cái thân thể bé bỏng đang run rẩy vì cố gắng hết sức của con bé . Nó không còn là một sinh vật mang tên người nữa . Đó là một thứ mọi đen bị chung thân khổ sai, là một con gà mạnh khỏe bị người ta bắt nhốt vào trong ống tre để càng ngày càng dài ra như quái thai, là con nhông bị lột lưới máu chảy ròng ròng để bập bẹ nói tiếng người .

Em sẽ không còn là cô bé tuyệt vời của tôi nữa . Không còn được cười khi vui sướng, được khóc khi hờn giận, em sẽ khóc sẽ cười khi truyền lệnh . Em sẽ không còn thì giờ để nhặt từng chiếc lá rụng, để ném từng viên sỏi bay xa và xếp những con thuyền giấy thả trôi theo giòng suối .

Tôi không còn được ai chọc tức cho giận dữ, dễ dàng cho tôi vui .
Những lời thì thầm của tuổi trẻ nên vô nghĩa, thành phố này trở nên vô duyên, và bọn người vây quanh như những cây gai làm đau đớn .
Đêm đêm màn khép lại, khán giả bỏ ra về sau khi đã vỗ những tràng pháo tay như tiếng reo hò cổ vũ của bọn người xem đấu bò . Em sẽ mệt mỏi trút bỏ bộ y phục màu mè nóng nực, rửa sạch lớp phấn son đóng đầy trên da mặt . Em sẽ soi bóng mình trong gương để nhìn thấy những nếp nhăn lộ rõ trên làn da trắng bệch, môi khô tái xanh, mắt đầy quầng thâm và sâu hoắm .

Em sẽ nằm dài trên giường ngủ như một con heo . Đêm đêm sau khi múa may như một người trong cơn đồng bóng, em sẽ vật mình ngủ mê mệt như con đàn bà say rượu .

Tôi không muốn em như thế . Tôi không muốn . Tôi không cho phép .
Tôi cấm . Tôi ngăn cản

Chàng nhìn vào mắt con bé và tin chắc nó đã nghe được những lời thì thầm trong trí não của chàng . Con bé lắc đầu nhẹ, mắt đỏ hoe làm con mẹ chủ hét lên: "con nhỏ này chưa gì mà đã đòi ngủ rồi"
Riêng mình chàng biết con bé không buồn ngủ . Nhất là đêm nay, đêm thức trắng với nước mắt ướt đầy trên gối .

Chàng nhìn cái bản mặt bản thủ của con mẹ chủ tiệm cầm đồ, và biết chắc rằng không có ai cản ngăn được ý định của con mẹ .

Chàng không bao giờ thuyết phục được, hay làm cho con mẹ hiểu được những điều mình chàng muốn nói . Cái miệng như máy phát thanh của một bộ óc đàn độn là trở ngại mà chàng không tài nào vượt qua nổi . Con mẹ sẽ cho rằng chàng là người khùng, và không chừng sẽ nhìn chàng bằng đôi mắt nghi ngờ "Tại sao cái thằng cha này lại xía vô chuyện nhà mình, nó là cái gì của con bé chứ" .

Chàng ghê sợ những đôi mắt nghi ngờ . Chàng không còn chịu đựng nổi, chàng vùng bước ra khỏi phòng và nghe sau lưng cánh cửa đóng mạnh vào vang dội như tiếng nổ .

Đêm có lẽ gần sáng, chàng trở lại nhà con bé với một cây súng ru-lô nhỏ giấu trong ngực áo . Cây súng mà chàng vừa đánh cắp được của viên sĩ quan phòng bên cạnh khi y đi vắng, ổ súng chứa đủ sáu viên thép giết người thật nhỏ nhắn và bóng gỗ lạnh ngắt trên da bụng chàng . Chàng bước vào nhà, quay đầu nhìn lại khoảng trời đêm lạnh ngắt lóm đóm những ngọn đèn đường im lặng .

Chàng lắng nghe tiếng gọi của mình thật lạ lùng .

- Bà chủ ơi, xuống đây cho tôi chuộc mấy món đồ .

Chàng nghe những bước chân vội vàng của con mẹ chủ, và sau cùng là cái thân hình khô mục và bộ mặt sáng rực có lẽ vì đang nghĩ đến món tiền lời . Tất cả khối thịt xương đứng trước mặt chàng .

- Tôi không muốn bà giết con bé đó !

Con mẹ chủ dương đôi mắt trắng dã kinh ngạc . Chàng ghê tởm cái bản mặt đàn độn . Cây súng rời khỏi ngực áo, hướng về phía trước và tiếng nổ chát chúa vang lên khùng khiếp như tiếng mìn . Con mẹ ôm bụng há miệng tỏ vẻ không hiểu gì cả . Chàng ghét giải thích, chàng bắn thêm hai phát vào thân hình đang đổ xuống như một diễn viên trên sân khấu .

Chàng gục đầu nhìn xuống đất, nhưng vẫn nhìn thấy rõ ràng những bộ mặt ngờ ngác sợ hãi của bọn con bạc đang đứng vây quanh, mà có lẽ cũng có được vài ba đôi mắt thoáng mừng rỡ của những con nợ kinh niên bỗng dựng thoát khỏi tay bà chủ nợ dai dẳng .

Chàng bắt cần bọn đó . Chàng chỉ ao ước đừng bắt gặp một đôi mắt

yêu dấu quen thuộc, kinh hãi nhìn xác chết và trách móc nhìn chàng .
Chàng có thể chịu được năm năm tù, mười năm, hay suốt đời nhưng
không thể nào chịu đựng được đôi mắt ấy .

Những đêm ở Cao nguyên lạnh như thế này, chàng vẫn thường rút
mình trong căn phòng nhỏ, dưới làn chăn dày và miệng lẩm nhẩm
những bài hát đã nghe ngày xưa . Nhưng giờ đây thì không bao giờ
chàng có được những giây phút như thế nữa, không bao giờ .

Cũng không một cỗ xe ngựa bạch, cô gái nhỏ và cuộc dạo chơi vòng
quanh thành phố .

1968

Hoàng Ngọc Tuấn

Cuối Cùng Như Nàng Muốn

Phần 1

Tôi biết có người sẽ cho rằng câu chuyện dưới đây có tính cách hài
hước và giả tưởng. Nhưng tôi cũng chẳng biết làm sao để cãi lại điều
trên mặc dù tôi không hề tin như thế. Chỉ còn cách là tôi xin đi trở lại
từ đoạn đầu, dầu dĩ nhiên là riêng tôi đã đi đến đoạn cuối.

Một hôm mẹ tôi đánh điện tín lên Saigon gọi tôi về gấp, chỉ vài giòng
chữ ngắn ngủi, bà không muốn nói rõ lý do đông dài vì sợ tốn nhiều

tiền cước phí. Và cũng chính nhờ sự lửng lơ đó làm tôi hoang mang, lo âu. Tôi vội mua vé xe đò về Cần Thơ ngay ngày hôm sau. Về đến nhà điều tôi sợ hãi nhất là nhìn thấy mẹ tôi nằm đau yếu. Nhưng rất may là không phải. Bà vẫn mập mạp, khỏe mạnh, nói cười mừng rỡ khi gặp lại tôi. Sau khi tắm rửa xong xuôi tôi được bà đãi một bữa cơm ngon lành có canh chua đầu cá lóc đặc biệt của miền Lục tỉnh và còn thịt bò nhúng giấm rau sống bánh tráng nữa. Chưa hết, thêm một chai bia lạnh và một bao thuốc lá hợp "gu" của tôi. Tôi thưởng thức ngon miệng nhưng hơi e dè, tôi biết bà sắp sửa thuyết phục tôi điều gì.

Và tôi đoán không sai, bà mở đầu một cách nhẹ nhàng:

- Con à, má muốn....

Rồi điều tôi ngán nhất xảy đến, bà tiếp tục : vẫn dịu dàng nhưng giọng bà chắc nịch như đã sửa soạn kỹ càng:

- Má kêu con về đây gấp, là má muốn...con lấy vợ.

Tôi đoán ngay được những câu sau:

...Má cũng đã già rồi mà chưa có cháu bông cho vui. Má muốn con yên bề gia thất trước khi má nhắm mắt. Con là con trai trưởng trong nhà, lại đâu còn nhỏ nhít gì. Để má coi, tuổi con Đinh Hợi...Tí, Sửu, Dần, Ngọ, Mùi, Thân, Dậu, Tuất, Hợi...con năm nay đã hai mươi lăm rồi, ngày xưa tuổi đó là....

Tôi nói:

- Má cho con xin thêm chai bia nữa được không má?

Bà vui vẻ :

- Ồ...Thiếu gì, con uống bao nhiêu cũng có. Bữa nay là ngày vui mà, má thấy con bằng lòng là má...

Tôi rất buồn phải chặn đứng niềm vui của bà lại :

- Không....khi còn tỉnh táo là con không bao giờ dám cãi lại má. Nên bây giờ con muốn say mềm, để nói với má rằng...

Bà cũng đoán được câu nói tiếp theo của tôi vì mẹ con tôi thuộc vào hạng người thông minh. Bà giận dữ đứng phắt dậy, mạnh tay dọn dẹp chén đĩa kê loảng xoảng thật khó chịu. Giọng nói của bà trở lại đúng âm điệu tôi thường nghe vào lúc tôi mười bảy tuổi hay bị ăn đòn.

- Mới bây lớn mà đã hút sách, rượu chè. Nói cái gì cũng không biết nghe thiệt là hư thân mất nết...

Khi mẹ tôi gọi bao thuốc lá chính bà mới mua cho tôi là "hút sách", gọi chai bia là "rượu chè", thì tôi biết tôi nên mở miệng thêm gì nữa, tốt hơn là tạm lánh mặt đi. Tôi bỏ ra quán nước gần cạnh nhà, ở đây tôi tha hồ nhậu nhẹt chỉ với điều kiện có đủ tiền trả khi đứng lên nhưng tôi không ngờ mẹ tôi quen biết thân mật với tất cả láng giềng trong xóm kể cả bà chủ quán này nữa. Tôi chưa uống hết một chai bà ta đã lân la tiến lại.

- Cậu à, nghe nói cậu sắp lấy vợ phải không cậu. Chà...bà nhà thiệt có mắt lựa "dâu".

Tôi không có lý do gì phải ăn nói mềm mỏng nữa :

- Tính tiền, bà chủ.

Phải thông cảm cho tôi. Tôi còn trẻ, yêu đời, nhiều mơ mộng. Những thú vui của một đời độc thân tự do, tôi chỉ mới hưởng được một chút ít và nghĩ là còn rất nhiều điều hấp dẫn khác nữa. Lâu nay, tôi sống lông bông không giờ giấc đã quen. Khi ngủ lại nhà người bạn này, khi nhà bạn khác, lúc nào muốn đi chơi thì đi, lúc nào muốn về thì về, không ràng buộc vào ai và cũng chẳng muốn yêu cầu ai ràng buộc vào mình. Hơn nữa tôi là người nhiều tham vọng về đủ mọi lãnh vực,

trừ lãnh vực gia đình. Tôi mơ ước bỏ ra hết đời tôi để thực hiện nhiều dự tính, cũng giống như hàng triệu người đàn ông khác.

- Thế mà mẹ tôi lại đòi: "cưới vợ". Lấy vợ, nghĩa là ...thôi, tôi không dám nghĩ tiếp.

Mẹ tôi vẫn chưa chịu thua, bà kiên nhẫn theo đúng thói quen của bà, Khi thì giận dữ, khi dịu dàng, nhưng suốt trong mấy ngày, bà không lúc nào nói một chuyện gì ra khỏi đề tài hôn nhân cả. Đầu tiên là giới thiệu tên họ :

- Má lựa kỹ cho con rồi, tên nó là Xinh. Trời ơi...thiệt là...con mà thấy nó là con thương liền....

Tôi im lặng. Bà nhìn tôi nghi ngờ:

- Hay là con có thương đứa nào ở Saigon rồi hả?

Tôi mơ màng nghĩ đến những người con gái tôi quen mà bà chưa biết mặt. Có lẽ trong đó có một vài người yêu tôi hoặc hình như có một vài người tôi yêu...Tôi chưa kịp trả lời, mẹ tôi đã hét lên:

- Trời đất ơi ! Má con còn sờ sờ ở đây mà con không biết thương, lại đi thương đâu mấy đứa con gái

Tôi biết câu tiếp theo của bà có tính cách bôi nhọ phụ nữ Saigon nên tôi ngắt lời bà :

- Má, má biết con thương má quá xá mà ...nhưng còn cô Đẹp gì đó.

- Xinh. Nguyễn thị Xinh .

- Dạ, cô Nguyễn thị Xinh đó con có quen biết cô ta hồi nào đâu, có biết mặt mũi gì đâu. Rồi có gặp mặt chắc gì hợp tính nhau thương nhau được .

Mẹ tôi lý luận liền có kèm theo ví dụ rõ ràng :

- Vậy rồi xưa má có quen với ba con trước đâu. Bà ngoại nói lấy là lấy, rồi cũng im cả...

- Nhưng còn bà ngoại. Con nghe kể hồi đó bà ngoại thương ông ngoại mà bà cố mình không chịu. Cương quyết lắm nên bà cố mới chịu thua.

Mẹ tôi nói lớn :

- Bây giờ má cũng cương quyết như bà ngoại. Con phải lấy con Xinh má mới chịu.

Rồi tiếp liền theo, không để tôi kịp thở, bà lên tiếng ca ngợi về thân thế tài sắc, đức độ về cô Nguyễn thị Xinh nào đó. Những lời này có tính cách đề cao cá nhân quá đáng, nhưng bà nhắc đi nhắc lại cả chục lần nên tôi không thể nào quên được. Nhất là cái đoạn :

- Ba con Xinh nguyên trước đây là Đốc Phủ Sứ đó. Giờ hai ông bà có một tiệm tạp hoá lớn nhất trong tỉnh. Má nó là bạn với má đã lâu, ngay trong chuyện của con cũng đã bàn tính xong xuôi cả rồi. Mai con đến thăm hai ông bà một chút là xong....

Tôi nói :

- Má, cho con xin một chai bia nghe má.

- Khoan đã. để má nói hết cho con nghe, con Xinh là con nhà buôn bán, quán xuyến giỏi giang từ nhỏ, suốt ngày cứ ở nhà là tính toán sổ sách, nó nét na lắm cả đời không đi đâu ra khỏi nhà một bước.

- Kể cả đi học ?

- Con đừng nói vậy, nó là con nhà có học mà. Nó học đến lớp

-Tiểu học đệ nhị cấp ?

Mẹ tôi gật gù :

-Ờ...ờ..có lẽ, đúng ra má cũng không nhớ rõ. Thôi, nói dông dài làm gì....Tóm lại nó là đứa vợ hiền hoàn toàn, thằng nào may phước lấy được nó.

Tôi than van như một nhân vật trong kịch cổ điển :

- Trời ơi, vậy còn tình yêu. Tình yêu, tình yêu, má không nói gì về tình yêu cả sao?

- Hứ..tình yêu, tiếng đó chỉ có trong tiểu thuyết, Thiệt má tốn tiền nuôi con ăn học cho lắm rồi mê muội đọc mấy thứ sách. câu tiếp theo của bà có tính cách miệt thị văn chương nên tôi phải giả vờ đi mua thuốc lá để bà không nói thêm gì nữa. Thế rồi trong mấy ngày liên tiếp bà còn thêm một điệp khúc khác " con không thương má chút nào..thiệt là con bất hiếu v.v." kèm theo tiếng nhạc buồn ảo não làm tôi yếu lòng nhất : Đó là tiếng khóc tỉ tê của bà.

Cuối cùng, tôi hơi xấu hổ vì thấy mình không được cứng rắn như bà ngoại ngày xưa. Tôi nói:

- Thôi, được rồi, con nghe lời má. Không những cô Xinh thôi mà cô xấu cô xí gì con cũng lấy tuốt hết.

Mẹ tôi mừng rỡ vô cùng. sáng hôm sau bà bắt tôi hớt tóc cạo râu sạch sẽ, ăn mặc áo quần đàng hoàng và dẫn tôi đến nhà cô Xinh.

Ngày tiếp theo, cô Xinh đến ăn cơm thân mật ở nhà tôi.

Thế là dầu muốn dầu không, tôi cũng đã quen biết nàng.

Hoàng Ngọc Tuấn

Cuối Cùng Như Nàng Muốn

Phần 2

Kể ra, Xinh không đến nỗi như tôi lo ngại . Nàng có một nhan sắc

trung bình như hàng trăm người khác, ăn nói cũng khá vui vẻ và có dáng thật thà đặc biệt của người miền Nam. Nhưng dĩ nhiên, nàng hoàn toàn khác biệt hẳn với người trong mộng của tôi. Nàng hơi mập mạp, sau này chắc sẽ không thua gì mẹ tôi. Tay chân nàng khá to lớn mạnh khoẻ theo đúng truyền thống của một gia đình buôn bán tháo vát. Và đúng lời mẹ tôi ca ngợi, nàng là con nhà lành, hiền thực thật. Đã hai mươi tuổi rồi mà nàng chưa có một gã bạn trai nào cả. Khi quen biết tôi, chỉ trong vòng mấy ngày đầu là nàng tỏ ra thích tôi ngay, không một chút e dè gì cả. Nàng cũng đã biết được những lời bàn qua bàn lại giữa ba má nàng và má tôi, ba má nàng rất tán thành tôi và nàng lại càng tán thành sớm hơn nữa. Mọi việc xảy ra tuần tự. Khi tôi vuốt tóc nàng, nàng nói nàng là người bạn thân của tôi. Khi tôi cầm tay nàng, nàng nói nàng là người yêu của tôi. Và khi tôi hôn nàng, nàng nói nàng là vợ tôi. Thế là hết thời kỳ thơ mộng, sự việc xảy ra nhanh chóng quá làm tôi hơi tiếc rẻ. Nàng e lệ, nhưng nói với tôi rất thành thật: - Anh là người đàn ông đầu tiên, duy nhất và cuối cùng của em. Tôi nghĩ thầm trong ba hạng người đó, hy vọng nàng sẽ xếp vào hàng thứ ba đối với tôi, còn hai hạng trước đã có người chiếm chỗ rồi. Nàng ít nói những chuyện về tình cảm tình yêu. Chưa gì mà nàng đã bàn luận tính toán cho tôi nghe đám cưới nên tổ chức thế nào cho vừa linh đình lại vừa đỡ tốn tiền, nàng như reo lên: - Bữa đó mình mượn một ông thợ chụp hình nghe anh.Ờ mà thôi, mượn người ngoài tốn tiền lắm, anh biết chụp hình không anh? Tôi giải thích cho nàng hiểu là trên thế giới không bao giờ có một chú rể nào lại làm công việc chụp hình trong ngày đám cưới cả, dù nghề nghiệp chính công của y là nhiếp ảnh gia đi nữa. Tốt hơn là mượn thợ đến chụp và tôi cũng đã báo trước cho nàng là tôi không được "ăn ảnh"

lắm. Nàng mở miệng mỉm cười: - Khi hai đứa mình chụp chung, anh nhớ cười tươi cho hên nghe. Tôi cũng xin lỗi nàng trước là không bao giờ tôi cười nổi khi bị chụp hình, nhất là trong ngày đám cưới mà tôi đoán chắc sẽ tiếp đón khách khứa mệt đến phờ người, ngày đó tôi không khóc là may lắm rồi. Sau cùng, tôi phải chặn đề tài đáng chán đó lại. Tôi nói: - Được rồi. Sẽ có đám hỏi, đám cưới, chụp hình như em muốn. Tất cả đoạn cuối câu chuyện này sẽ đúng như em muốn. Nhưng còn đoạn đầu của chúng ta em phải để cho anh toàn quyền tổ chức. - Nghĩa là sao? Tôi giải thích: - Nghĩa là trước khi trở thành một đôi vợ chồng gương mẫu, tụi mình phải có một thời gian "thử ban đầu" thật thơ mộng đã. Nghĩa là mình phải tìm hiểu nhau, trò chuyện, viết thư, tặng quà, rủ nhau đi chơi, phải hẹn hò lén lút mới thú. Nàng ngạc nhiên: - Việc gì phải lén lút? Ba má em "chịu" anh rồi mà. Tôi làm như không nghe lời nàng, tiếp tục nói: - Thỉnh thoảng mình phải giận hờn nhau một chút cho vui. Nàng ngây thơ: - Anh có làm gì đâu mà em giận. Tôi hơi bực mình: - Vậy thì anh sẽ giận em. Nàng lo lắng: - Em có làm gì đâu? Tôi chán nản hét lên: - Chính vì em không làm gì hết mà anh giận đó. Nói mãi mà không chịu hiểu gì cả. Và tôi bắt đầu giận nàng thực sự. Nàng cúi đầu buồn rầu, có lẽ nàng còn rơm rớm nước mắt nữa, nhưng nàng bỗng ngừng đầu lên giọng vui mừng: - Mình khỏi lo về rượu. - Hả ? - Tiệm ba em còn mấy két "mạc-ten" bán cả năm nay chưa hết. Mình tha hồ xài đãi khách trong ngày cưới đỡ phải mua tốn tiền. Tôi ngẩn người. Nàng quả đúng là một người vợ lý tưởng, theo quan niệm của mẹ tôi. Tôi đã chịu thua quan niệm đó rồi, vậy tốt hơn nên im lặng mà thờ dài cho xong. Nhưng rồi nàng cũng chịu theo ý tôi một chút. Mấy ngày sau, tôi đưa nàng đi chơi ở một vài nơi trong thành phố như

một cặp tình nhân. Tình Cẩn Thơ này cũng không biết đi đâu, tôi phải xem lại một cuốn phim cũ, bọn tôi đi uống cà phê vào buổi tối ở quán Góp Gió một lần, đi ăn cơm ở quán nằm bên bến Ninh Kiều một lần...và hết. Nàng không tỏ ra thích thú gì lắm. Nàng luôn luôn nhíu mày khi thấy tôi để lại tiền "buộc bo" trên bàn ăn. Nàng phàn nàn: - Anh phí quá. Nếu anh cộng lại tất cả những số tiền lẻ đó từ trước đến nay, thì anh... Tôi ngắt lời..... - Thì anh sẽ trở thành một gã bồi quán thất nơ đen. Còn em sẽ là chị bếp đeo cái khăn to tướng trước bụng. Nàng còn khó chịu khi thấy tôi hút thuốc lá. Lại thêm một mệnh đề quen thuộc bắt đầu bằng chữ "NẾU" của nàng: - Nếu anh chịu khó mỗi ngày nhịn hút một bao, để tiền lẻ đó bỏ ống, thì trong vòng vài năm anh sẽ.... - Anh sẽ đi hút thuốc phiện. Chỉ có thế. Thôi, anh yêu cầu em đừng dùng chữ "NẾU" nhiều quá nữa. Cái chữ đó dành cho mấy ông già hay than van tiếc rẻ. Nếu hỏi đó, nếu...hỏi xưa v.v... Nàng im lặng một lát, rồi nàng quên ngay, giọng nói nàng êm đềm: - NẾU con đầu lòng của mình là con gái, mình sẽ đặt tên là.... Tôi bực dọc đáp: - NẾU. Lê thị NẾU. Anh thề sẽ đặt tên con gái như vậy. NẾU em còn nói..... Tôi ngưng bật lại vì kịp nhận ra mình cũng lỡ lời dùng chữ NẾU đáng ghét đó. Tôi dần dần nhiễm phải tính nết và ngôn ngữ của nàng mà không biết. Nhưng may là khoảng một tháng sau đó tôi và nàng có được với nhau những ngày thú vị hơn. Nàng nhân dịp lên Saigon mua hàng cho tiệm tạp hoá của ba nàng, nàng ghé lại tìm tôi. Tôi dẫn nàng đi chơi cho biết khắp danh lam thắng cảnh ở thủ đô. Như Lăng Ông, Sở Thú, Xa lộ, Bến tàu, Chùa Xá Lợi, Nhà thờ Đức bà, Khách sạn. Địa điểm cuối cùng vừa kể dĩ nhiên không phải là một thắng cảnh, nhưng đó là nơi tôi sẽ nhớ đến nhiều nhất trong đời. Nàng khóc day dứt - Đáng lẽ anh phải để dành tới

ngày cưới. Chớ nếu bây giờ anh bỏ em. Tôi ôm nàng vào lòng, hôn nàng âu yếm. Lâu lắm tôi mới nghe lại cái chữ NẾU của nàng, giờ đây nghe thật dễ thương, thân thuộc biết bao đối với tôi. Tôi đã yêu nàng thực sự.

Hoàng Ngọc Tuấn

Cuối Cùng Như Nàng Muốn

Phần 3

Thế là cuối năm đó, hôn lễ của chúng tôi cử hành. Đúng như ba má nàng muốn, như mẹ tôi muốn.

Bạn bè tôi kéo đến chia mừng đông đảo, nhưng tôi biết trong bụng chúng khá buồn vì vừa mất đi một người bạn trung thành trong những cuộc rong chơi thâu đêm suốt sáng. Dĩ nhiên vào ngày đó, cũng có đủ tất cả những thứ cần phải có theo thông lệ : Rượu quý, thức ăn, hoa hồng, bánh ngọt, bắt tay bắt chân, chụp hình v.v...Khi ống kính nhắm vào nàng, nàng cười rất tươi và đến bây giờ tôi mới thấy nàng đẹp thật. Điều làm tôi ngạc nhiên nhất là chính tôi cũng cười hết sức vô duyên khi bị chụp hình.

Sáu tháng sau đám cưới, chúng tôi có đứa con đầu lòng. Tôi đặt tên riêng gọi trong nhà là Bé Sớm. Quả thật nó ra đời hơi sớm, sớm hơn thông lệ đến ba tháng mười ngày.

Vợ tôi mở một cửa hàng tiểu tạp hoá ở trong xóm. Tôi xin được một

chân thơ ký đánh máy tại công sở. Tôi đi làm đủ sáu ngày trong tuần, mỗi ngày đủ tám giờ đồng hồ, buổi tối tôi dọn dẹp mọi thứ giúp đỡ cho vợ tôi, ngày chủ nhật tôi đèo nàng bằng xe " mô bi lét" vào Chợ Lớn mua hàng hóa, đủ thứ đồ từ một đôi dép Nhật đến một chiếc lược chải đầu. Tóm lại tôi quên bằng cách đây một năm có một chàng trai trẻ rất hào hoa phong nhã tên là "tôi". Bây giờ, tôi sống ngược lại với ngày xưa một cách đau lòng. Vợ tôi lại hoàn toàn không có một ý thích nào giống tôi. Nàng không bao giờ đụng vào một cuốn sách hay một tờ tạp chí.

Nàng không thích âm nhạc, không thích điện ảnh, không thích bất cứ một bộ môn nghệ thuật nào hết. Đối với nàng, tất cả bảy ngành nghệ thuật của nhân loại đều thu gọn lại vào chương trình cải lương trên Tivi vào mỗi tối chủ nhật.

Một đêm, ôm nàng trong tay, tôi kể cho nàng nghe mơ ước của tôi :
- Thời buổi này nhiều bất công quá. Anh sẽ làm một nhà cách mạng. Để râu tóc kiểu Hippie như Ché Guevara. Lúc đó em sẽ là một người bạn đời lẫn bạn đường của anh, em phải học môn cứu thương để sẵn sóc cho anh mỗi khi anh đụng trận.

Nàng reo lên:

_ À...Nhờ anh nói em mới nhớ. Bà Tư trước nhà hồi chiều mua hai hộp bông gòn mà chưa trả tiền để em ghi vô sổ đã.

Rồi nàng vùng dậy khỏi vòng tay tôi. Đợi nàng xong xuôi các thứ, tôi thăm thì nói tiếp:

- Chắc anh làm chính trị gia "ngon" hơn em à. Anh sẽ ứng cử dân biểu tranh đấu cho dân nghèo. Vài năm sau, đủ uy tín, anh sẽ "bắt" một cái ghế bộ trưởng, em sẽ là bà phu nhân. Chà....Bộ trưởng Kinh tế, lúc đó anh sẽ giảm bớt thuế má....

Nàng thở dài:

- Ờ...ờ, mà sao thuế má gì bây giờ cũng cao quá, buôn bán càng ngày càng khó. Tiền nước, tiền điện, tiền nhà, tiền gạo, tiền sữa.....cái gì cũng tăng giá cả. Mới tháng trước một "ki lô watt" điện đâu có bao nhiêu...

Và nàng vờ tay lên đầu nằm tắt đèn. Trong bóng tối, tôi tiếp tục nói với nàng, lần này tôi cố tìm một mơ ước nào có vẻ gần gũi với nàng hơn.

- Thôi, anh nhất định đi buôn lậu cho mau giàu. Anh sẽ là tỉ phú. Biệt thự của mình ở Đà Lạt trồng đầy hoa hồng trên sân thượng, có đủ cả quầy rượu, sàn nhảy, bàn "bi da", hồ tắm nước nóng. Em sẽ đeo đầy nữ trang từ biú tóc cho đến ngón chân út....

Nàng cầm bàn tay tôi đưa lên môi hôn tỏ vẻ cảm ơn, bỗng nàng ngồi bật dậy :

- Ủa ! Chiếc nhẫn đám cưới của anh đâu rồi không thấy đeo ?

Tôi bối rối :

- Anh đem đi "cầm" rồi.

- Trời ơi !

Tôi giải thích

- Hôm nọ, bọn anh phải mua quà mừng ông chủ thăng chức. Sau đó là đến ngày sinh nhật thứ 50 của bà chủ, sau đó nữa là đến đám cưới của con gái ông bà chủ và sau hết còn lại một ít anh đi nhậu nhẹt với một thằng bạn cả mấy năm mới gặp lại.

Nàng bắt đầu khóc. Tôi hôn nàng như mưa bác. Giọng nàng nức nở :

- Sao anh không hỏi tiền em mà lại đem cầm chiếc nhẫn...kỷ niệm đó...

Tôi đau đớn hơn nàng nữa, tôi vuốt ve nàng.

- Thôi... em nín đi. Tháng sau lãnh lương anh chuộc lại chứ mất gì đâu.

Nàng đột ngột bắt bẻ :

- Vậy tiền lương của anh để đâu mà lại phải đi đến tiệm cầm đồ ?

Trời ơi, nàng đã quên hết rồi sao. Nàng không nhớ mỗi tháng tôi đều đem về cho nàng gần hết số lương nhỏ bé của tôi cho nàng chơi "hụi", tôi chỉ giữ lại chút ít để mua một tấm vé số Kiến thiết Quốc Gia và chơi số "đề".

Nhưng tôi không muốn làm nàng phiền lòng thêm gì nữa. Tôi cố nhớ lại những cách thức tán tỉnh đàn bà của tôi ngày xưa mà ngày nay khi làm chồng tôi đã quên mất. Tôi âu yếm nàng, dần dần nàng cũng nguôi ngoa và trở nên thật mềm mại, dịu dàng, đáng yêu trong lòng tôi. Phòng ngủ của chúng tôi vẫn còn tắt đèn nhưng bây giờ không phải là vì sợ tốn điện nữa.

Cứ thế mỗi đêm tôi đều thức khuya để kể lể về tương lai huy hoàng, nàng cũng thức dầu không biết có nghe tôi nói không. Có điều là cả hai vợ chồng đều trần trọc không ngủ được. Và nàng lại có bầu.

Một hôm tôi thổ lộ cho nàng nghe giấc mơ thầm kín nhất của tôi và rất mới lạ đối với nàng :

- Anh sẽ viết truyện. sách của anh sẽ được in ra hàng triệu cuốn, được dịch ra hàng chục thứ tiếng. Khắp thế giới sẽ biết đến tên anh. Anh sẽ viết những tác phẩm làm rơi nước mắt những con người hay cười cợt phè phỡn nhất, và làm cho những con người khổ đau bất hạnh nhất cũng nở được nụ cười. Những kiệt tác của anh sẽ làm chấn động đời sống, trí óc, tình cảm của nhân loại. Anh sẽ là nhà văn Á châu thứ ba, nhà văn Việt Nam đầu tiên đoạt giải Nobel.

Nàng ngắt lời :

- " Nô en " vừa rồi cũng vui chứ anh.

Tôi nói dần từng tiếng :

- Nobel. Đó là một giải thưởng văn chương cao quý nhất ngoài số tiền thưởng....

- Bao nhiêu anh?

- Khoảng 80 triệu đồng VN.

Nàng húyt sáo tỏ vẻ ngưỡng mộ. Nhưng rồi nàng lại ngẩn người, lý luận theo lối thương mại :

- Không được đâu anh. Nếu anh muốn kiếm được 80 triệu đồng, anh phải có một số vốn cả trăm triệu. Anh thì đời nào có nổi số tiền đó nên không bao giờ anh được giải Nô en cả.

- Nobel !

Tôi nhắc lại một cách chán nản. Tôi biết nàng nói đúng, có lẽ tôi sẽ không bao giờ đạt được vinh dự đó, mặc dầu đây không phải là một vụ buôn bán gì mà tính số vốn với số lời. Cho dù sách tôi có hàng triệu độc giả, nhưng chắc chắn không có nàng trong số đó. Nàng không bao giờ đọc sách văn chương, một tác phẩm dày 500 trang của tôi chỉ có công dụng gói được 500 gói ô mai bán cho trẻ con. Hơn nữa, sống cái kiếp vợ chồng quần quật suốt đời này, tôi còn biết viết gì nổi ngoài trừ viết thư cho má tôi : " Thừa má, vợ chồng con vẫn được mạnh khỏe hạnh phúc. Vợ con vừa sinh đứa con thứ bảy, lần này chúng con đồng ý xin nhường cho má đặt tên cháu...

Chóng thật. Mới đó mà đã bảy năm trôi qua kể từ ngày lấy nhau. Vợ tôi sinh năm một. Ba đứa đầu tôi còn công phu đặt những cái tên thật văn hoa cho chúng, nào là Ân Lan, Ly Ngân, Hoài Ngọc... Những đứa sau tôi phó cho vợ tôi muốn đặt tên gì thì cứ việc, và nàng đặt tên con ảnh hưởng mấy lon sữa hộp trong tủ Văn Phước, Văn Lộc, Văn

Thọ...Tôi cũng đoán trước được tên những đứa sau: Thị Mai, Thị Quế, Thị Lộ.

Thế đó, cuộc đời dần dần trôi qua, sóng gió lẫn êm thấm nhưng đều đều như quả lắc đồng hồ. Ngày nay tôi đã là một công chức chánh ngạch và thượng hạng của bộ Phát Triển kế hoạch, chỉ làm việc ở đây tôi mới được giải toả một phần nào những ản ức, những kế hoạch trù tính của tôi thời trẻ tuổi.

Đôi ba tháng một lần, vợ chồng tôi mới đi chơi và cũng chẳng biết đi đâu ngoại trừ đến thăm viếng nhà vợ chồng bạn. Trong khi tôi và bạn tôi vừa bình xập xám vừa âu sầu bùi ngùi nhắc lại thời oanh liệt xa xưa, vợ tôi đánh tứ sắc với vợ bạn tôi, con chúng tôi chạy chơi rượt bắt với con vợ chồng bạn. Tôi đánh bài có khi ăn, khi thua, còn vợ tôi thì luôn luôn thua, nàng không có khiếu về cờ bạc, mặc dù cũng biết chơi đủ thứ bài. Những lần nàng cháy túi, tôi đến bên nàng, nói một cách nhẹ nhàng:

_ Nếu em để dành số tiền thua bạc trong vòng vài năm, em sẽ mua được một két "Mạc ten" ba sao, làm của hồi môn cho con gái.

Nàng hơi đỏ mặt, mỉm cười âu yếm nhìn tôi. Tôi vừa làm sống lại cả một thời con gái với chữ NẾU bất hủ của nàng. Giữa đám đông người, nàng vẫn đưa cánh tay của nàng vịn cổ tôi xuống, hôn nhẹ vào má tôi. Trong giây phút hạnh phúc ngắn ngủi ấy, tôi chỉ hận rằng sao mình không là một ông giám đốc ngân hàng, để cho nàng mỗi tối khiêng một két sắt đầy bạc đi "đậu chén".

Đêm đêm, vẫn như trong mấy năm trước, tôi ôm nàng mơ màng nói về những giấc mộng của tôi, dần dần giấc mộng đó đi vào giấc mộng ngủ say, và trở thành giấc mộng thực sự.

Chút an ủi cho tôi, là thỉnh thoảng chợt thức vào nửa đêm, tôi lặng

ngắm nàng còn đang mê ngủ. Khuôn mặt nàng vẫn đầy đặn phúc hậu như ngày nào, môi nàng hình như hơi mỉm cười có vẻ hài lòng. Tôi hôn nhẹ vào vàng trán ấm áp của nàng, và thì thầm nói nhỏ : " Em cười là phải. Rốt cuộc mọi chuyện đều như em muốn. Tất cả , cuối cùng đều như em muốn..."

Rồi tôi nằm quay mặt đi, nhắm mắt lại, nói với chính mình : " Còn anh....Anh cũng không hối hận gì. Chắc anh cũng được hạnh phúc...nhưng dầu sao, anh không thể nào cười nổi..."

Rồi tôi thiếp ngủ, tránh cho vợ tôi cái cảnh mang bầu lần thứ tám. Nhưng không ai tránh mãi được. Hiện nay, chúng tôi đã có mười một đứa con và chậm lắm sau tết này, vợ tôi sinh thêm một đứa cho vừa chẵn một tá. Tôi hy vọng rằng nàng cũng tin dị đoan như tôi để không bao giờ có thêm đứa thứ mười ba nữa.

Thế là xong một đời, bao nhiêu mơ mộng ngày xanh của tôi đã thực sự như những chiếc lá úa vàng lia cành, lá xanh còn trên cây là của những người nào đó. Tôi rồi cũng như hàng triệu người khác. Chúng ta nuôi những chuyện vá trời lấp biển rồi rốt cuộc chúng ta phải chạy học hơi để thuê một căn nhà lá, chạy toát mồ hôi kiếm một ngày hai bữa cơm, chạy tiền cưới vợ, chạy tiền nuôi con, chạy tiền gạo tiền sữa, chạy một chỗ làm êm thắm trong thành phố, chạy một chỗ an toàn trong quân độiChạy suốt đời. Đặc điểm của thời đại này là chạy. Không còn được đi dạo thành thoi hay nhảy múa vui ca nữa. Chúng ta xây những lâu đài trên cát, mình không đối phó nổi với sóng biển từ ngàn khơi kéo vào xóa vỡ tan tành.

Ngày nay, mỗi khi có người bạn nào nhắc lại ngày xưa kia tôi thường nói sẽ làm những điều vĩ đại này nọ, tôi cảm thấy mắt tôi cay cay nóng, nhưng tôi sẽ không để cho vợ tôi biết điều đó. Tôi chỉ nói với

nàng thật dịu dàng:

- Em à, lấy cho anh một chai bia lớn

Trong tập "Học trò" - Truyện ngắn Hoàng Ngọc Tuấn

Hoàng Ngọc Tuấn

Đừng đến sân ga

Chương 1

Toàn không ngồi yên một phút nào trên tàu hỏa đi từ Huế vào sáng nay. Bây giờ, đã nhiều nắng đầy bầu trời trong, Toàn bị ngợp mắt vì cứ đứng hoài ở khung cửa xe, nhưng anh cảm thấy ấm áp.

Khi tiếng máy nổ ở đầu toa tàu rời rạc chậm lại, một nhà ga nhỏ đang kia tiến đến làn hồi. Toàn chăm chú nhìn người bê ghi cú xuống đường rầy chuyển con đường sắt lấp vào đường đi trước mặt nhà ga. Còi tàu kéo một vài hồi báo hiệu xe ngừng, khói không còn bay mạnh ngược chiều, bốc lên tan lỗng chậm rãi.

Đến Lăng Cô rồi, không cần nhìn vết chữ sơn đã phai gần hết trên mái nhà ga đầy rêu ủ dột, Toàn cũng biết là đã đến ga Lăng Cô. Vì những người bán hàng ùa ra mời khách hàng mua những chai mắm sò, thứ đồ đặc biệt của địa phương. Nút chai làm bằng lá khô đã bịt kín không cho mùi mắm hấp dẫn bay ra, nhưng bên trong những vỏ chai trong suốt bằng thủy tinh, mắm sò ép sát vào nhau gợi thêm đến bữa cơm đậm đà và làm Toàn chảy nước miếng.

Toàn xuống xe với chiếc xác tay nhỏ. Một con bé quần áo rách rưới đứng phải anh, chắn lối bực thêm. Nó oang oang nói một tràng dài, cái câu mời khách quen thuộc này giờ anh đã nghe chúng nheo nheo

giống hệt nhau.

- Mua vài chai mắm sò đi thầy. Thứ thượng hạng chính hiệu đây. Ở Lãng Cô mới có, vô trong Nam tìm mua không có đâu thầy.

Toàn mỉm cười:

- Em mời khách vào Sài Gòn kìa, họ mang vô làm quà cho vợ con.

Tôi xuống ga này, thứ này rồi tha hồ ăn ở đây thiếu gì.

Con bé bây giờ mới nhìn thấy cái xác tay của Toàn. Nó bỏ vội anh, leo lên toa tàu, lời rao hàng khản giọng mắt đâu đó trong tiếng cười nói ồn ào của hành khách.

Một vài người vô ý chạm phải vai Toàn làm anh suýt ngã khi bước vào ga. Anh cố tình không quan tâm gì đến điều khiếm khuyết của mình, nhưng rút cuộc, cái đó lại ám ảnh anh như thường lệ. Anh thấy mình rõ ràng bước đi khập khểnh, chân thấp chân cao, mọi vật nhấp nhô không đều trước mắt anh làm anh rịn mồ hôi trán. Ahh cúi xuống nhìn chân mình hai ống quần rộng thùng thình, hậu quả của mấy tháng nằm ở quân y viện ốm hẳn người đi. Không biết có ai nhìn xuyên được qua lớp vải quần của anh không, để tò mò khám phá thấy đùi bên trái tóp nhỏ lại thua sút chênh lệch so với chân phải, kết quả của một viên đạn xuyên thủng vào phía trên đầu gối chừng một gang tay.

Toàn liếc nhìn mọi người nhưng chẳng ai buồn chú ý đến anh cả, hành khách xuống ga Lãng Cô cũng ít và chẳng mấy chốc, tàu hỏa hú còi xinh xịch chạy. Viên xếp ga đưa tay lên vẫy chào về phía đầu máy rồi mệt nhọc quay vào phòng làm việc chật hẹp trong nhà ga. Tất cả đều bám đầy bụi bặm kể cả chiếc máy điện thoại màu đen to tướng trên bàn. Toàn mong đừng có ai chăm chú nhìn anh cả, nhất là nhìn cái chân tật nguyên này, và anh yên tâm. Anh rời khỏi nhà ga

khá mau lẹ, khỏi phải dáo dác tìm kiếm một ai bởi vì anh biết chắc chẳng còn ai đón mình.

Băng qua con đường cát lún đầy bụi rậm và cỏ dại hai bên, anh đi về phía xóm nhà nhỏ nằm xùm xít với nhau ở đàng kia, dọc theo bờ biển. Xóm toàn là những mái nhà lá xác xơ của dân cư làm nghề chài lưới. Chỉ có một căn nhà gạch thấp nằm ngang đầu xóm, đó là văn phòng Xã trường hay Quận trưởng. Và còn thêm một căn nhà gạch mái đỏ thứ hai nữa, khá rộng hơn, có nhiều phòng và khoảng sân mát mẻ dưới tàn cây trướng cá. Chưa đến nhưng toàn muờng tượng nhìn thấy tám bảng thiếc treo sơ sài trên cổng nhà, nét sơn thô kệch vụng về mấy hàng chữ trường tiểu học Lăng Cô. Chính nó, chính mái trường tiêu điều này là nơi gợi nhớ mênh mang cho một ngày trở về. Và anh đang bước chân thấp chân cao khó nhọc lún trong cát bỏng, nhưng người như đang ngợp mát trong tiếng sóng biển dồn dập lại gần. Ba bốn năm xa miền biển này rồi, anh tự nhủ nếu mọi chuyện có đổi thay xa lạ thì cũng không phải là điều đáng kinh ngạc.

Cậu học trò mặt mày đen đũi gõ vào cửa phòng, rụt rè:

- Thưa cô Hiệu trưởng, có khách hỏi cô.

Tiếng đàn bà nghiêm trang vắng ra:

- Phụ huynh của em nào hả?

Cậu bé liếc trộm nhìn Toàn rồi ấp úng trả lời:

- Thưa cô không biết ... ông này ... lạ hoắc ạ.

- Được rồi.

Cánh cửa mở nhẹ. Cậu bé bỏ chạy đi chỗ khác, và trước khi cánh cửa mở toang ra hết để Toàn có thể gặp lại chi Lục, anh cảm thấy một chút nôn nao vui thích trong lòng, thế là trong ba năm cũng có

nhiều thay đổi, nhưng khá dễ chịu. Từ một cô giáo viên chánh ngạch chăm chỉ nhất, chị Lục bây giờ đã lên chức cô hiệu trưởng trường tiểu học. Điều dễ chịu nữa là cô giáo ấy vẫn chưa trở thành bà.

Chị Lục mở cánh cửa, mở lớn mắt ngạc nhiên rồi la lên:

- Trời ơi! Toàn đó hả?

Anh chỉ biết nhe răng cười sung sướng, gật đầu mà không nói lên lời gì cả. Chị Lục chạy ra khỏi phòng, nét mặt rạn rỡ và có lẽ chị sẽ ôm chầm lấy Toàn nếu không có đám học trò đang kéo nhau ra về, reo đùa inh ỏi. Nhưng chị Lục cũng cầm lấy tay áo anh, kéo vào văn phòng. Thêm một thằng bé khác, cũng đen như cột nhà cháy, đang vòng tay quỳ gối quay mặt vào tường như một tìn đồ sám hối. Chị Lục vỗ đầu cậu bé:

- Thôi, lần này cô tha cho em. Mau về nhà ăn cơm đi. Nhớ lần sau mà bắt còng còng bỏ vào áo bạn cùng lớp là cô phạt nặng nghe không.

Thằng bé đứng phất dậy, đầu gối đỡ lừ nhưng nét mặt sáng rực. Nó lí nhí cảm ơn chị Lục và cũng đủ thông minh để biết rằng mình được tha vì cô Hiệu Trưởng có khách, nó liếc nhìn Toàn một cái tỏ vẻ thân mật rồi vù mất.

Đừng đến sân ga

Chương 2

Căn phòng làm việc của chị Lục cũng là văn phòng trước kia của lão Hiệu trưởng cũ. Ít có gì khác lạ, một tấm bản đồ Việt Nam treo trên tường và quả địa cầu xoay đặt trên bàn, chỉ thêm vài vỏ ốc lóng bong làm đồ chặn giấy, chắc là của học trò biết chị.

Toàn ngồi xuống ghế, lặng lẽ nhìn chị Lục và chị thì căn môi để khỏi nói lên lời cảm động run rẩy gì đó. Chị vẫn dịu dàng như thuở nào, mắt rơm rớm long lanh. Một lúc sau chị mới bình tĩnh hỏi chuyện Toàn. Anh nói từng tiếng ngắn:

- Cái chân...
- Sao?
- Bị trúng đạn... Tôi què rồi. Giải ngũ.

Chị Lục nắm chặt lấy tay Toàn

- Trời ơi... trời ơi...

và toàn thấy bàn tay anh lạnh ướt nước mắt.

- Thôi... Toàn không chết là may rồi. Toàn được về là may rồi. Ở mãi đây nghe.

Anh mỉm cười:

- Tôi biết làm gì ở đây? Không lẽ ăn bám vào chị.

- Đừng nói thế. Toàn dạy học lại như lúc trước, tôi thu xếp cho Toàn một chỗ... và mọi chuyện như cũ, có gì thay đổi đâu.

- Cái chân.

- Toàn!

- Trường Lăng Cô sẽ có một ông giáo què làm trò hài hước cho học sinh. Chị muốn tôi làm huấn luyện viên thể dục không? Nhảy cao nhảy dài, chạy đua biểu diễn cho học trò xem... với một cái chân cà thọt.

Chị Lục im lặng cho Toàn nói lái nhải một hồi những lời cay đắng. Rồi chị đứng dậy, vẫn nghiêm trang và thân mật tự nhiên như lúc trước, chị dìu vai Toàn đi vào phòng trong. Cách văn phòng chỉ với một tấm màn vải, phòng riêng của chị Lục sạch sẽ ngăn nắp nhưng cũng có đôi chút bừa bộn của một người đàn bà độc thân. Thau còn ngâm đồ giặt sủi bọt xà phòng trắng, vài chiếc áo cánh treo trên dây thép gai, bếp lửa gần với chân giường ngủ. Toàn còn nhớ trường này có hai phòng học bỏ trống, được chia ra cho vài ông và các cô giáo viên ở. Chị Lục hồi trước cũng ở chung với một hai cô, nhưng bây giờ chị làm hiệu trưởng nên lên ở đây một mình. Chị Lục nói:

- Toàn hãy nằm nghỉ một lát. Chờ đây rồi tôi đi chặt cho Toàn một trái dưa. Còn thích uống nước dưa không?

Toàn mỉm cười, cảm giác yên lành ngập tràn người anh. Anh nhắm mắt lại, và ngủ mết. Tiếng chị Lục êm ấm bên tai: Ngủ một lát đi cho khỏe... mọi thứ rồi sẽ như cũ.

Anh thiếp được một chút rồi đầu óc tỉnh lại, nhưng vẫn còn váng vất, lao xao. Như cũ... trước kia chị Lục và anh là đồng nghiệp thân nhất với nhau, đầu chị lớn hơn anh vài tuổi. Chị dạy và coi sóc lớp Nhất, anh lo về lớp Nhì. Tụi học trò của anh nhỏ con hơn nên mỗi khi có

trận bóng đá giao hữu giữa hai lớp, lớp của anh thường bị thua hoài mặc dù anh cố tình ăn gian đôi chút khi được làm trọng tài. Anh bật cười. Có lần bóng trúng ngực một thằng lớp nhất trong vòng cấm địa, anh bảo là trúng tay và phạt “pê-nan-ti”. Cầu thủ nhao nhao phản đối và kêu cứu, chị Lục từ ngoài sân chạy vào gây gỗ cãi cọ với anh, nhưng anh đã nóng mặt nhất định vẫn phạt đền để lớp anh có dịp gỡ huê. Nhưng rồi cái thằng nhóc chó chết, “vua phá lưới” sáng chói nhất của lớp nhì, run run hồi hộp quá nên đá mạnh bóng bay lệch sang một bên rơi tuốt xuống biển. Rồi còn gì nữa... Anh bị gọi đi lính. Giã từ phán trắng bảng đen, giã từ đám học trò quê kệch vẫn thường cùng thầy giáo bơi thi vui nhộn ngoài biển, giã từ chị Lục... những mùa hè êm đềm rạng rỡ ánh nắng.

Và anh đã trở về, như thế này đây, không phải hoàn toàn vì mái trường cũ và chị Lục, nhưng không còn một nơi nào để trở về nữa. ... Giờ khắc thông thả trong căn phòng tĩnh mịch. Anh mơ màng ngủ lại. Trong giấc mơ mệt nhọc của buổi trưa anh thấy mình vừa chạy vù thờ hào hển trên bãi biển, đuổi theo chị Lục. Chị ở trước mặt anh một quãng ngắn nhưng anh không tài nào bắt kịp, cái chân què của anh như níu kéo lại, cuống quýt bối rối trong lòng cát. Anh đau đớn tuyệt vọng nhìn thấy khuôn mặt của chị Lục quay lại, đôi mắt nhìn anh chế giễu, bọn học trò chung quanh vỗ tay cười cợt âm ỉ... Rồi anh ngã xuống úp mặt ướt mồ hôi vùi trên cát nóng, mắt anh mờ đi, chao động, mơ hồ, hình anh chị Lục chốc lát bay xa như cánh chim trắng đi vào cõi vô cùng... Anh sợ hãi hét lên...

- Toàn!

Anh giật mình tỉnh dậy, Chị Lục đang ngồi xuống bên cạnh anh, tay chị đặt trên vàng trán tuơm đầy mồ hôi của anh. Chị ân cần dìu anh

ngồi dậy, đưa cho anh một ly nước dứa, đá lạnh bốc hơi lấm tấm ngoài lớp thủy tinh. Anh uống ừng ực một hơi ngon lành, mát mẻ sảng khoái làm anh dịu lại đôi chút. Anh nhìn ra khung cửa sổ, một vài ngum mây trắng trên nền trời chiều, màu xám buồn rầu nhưng êm ả, anh ngẩng đầu dậy:

- Chiều rồi. Sao chị không dạy học?

- Thứ bảy, Toàn không nhớ gì đến ngày tháng nữa à.

Anh ngồi dậy. Anh định đi một vòng quanh bờ biển nhưng lại thôi.

Ahh lục lạo một xấp bài tập của học sinh, đọc băng quơ.

- Toàn có thích đọc truyện kiếm hiệp không? Ở Lăng Cô thì chỉ biết thuê mấy thứ vở vắn đó đọc cho đỡ buồn.

Anh lắc đầu. ANH tìm thấy dưới gầm bàn của chị Lục cuốn sách Truyện cổ Nước Nam, giấy vàng xỉn, trên bìa rách mềm tả tơi có dán tấm nhãn đề chữ: Sách đọc thêm cho học sinh... thư viện trường tiểu học Lăng Cô và một con dấu đỏ lò mờ. Anh nói với chị Lục:

- Thôi đọc cái này vui lắm.

Chị Lục cũng bật cười. Chị nói:

- Tôi làm cơm chiều đây. lát nữa Toàn tha hồ ăn bữa cơm nhà quê xứ biển. Học trò mới đem lại cho mấy con cá ngừ tươi lắm...

Chị mở cánh cửa

- Có lẽ phải chạy đi mua mấy chục bánh tráng.

Khi chị Lục đi ra khỏi phòng, Toàn lật những trang sách nhưng không đọc được gì hết. Anh liếc cái mục lục một loáng rồi đặt cuốn sách vào chỗ cũ. Căn phòng đã tối nên anh đứng dậy, thắp ngọn lửa đèn măng sông. Anh đã quen với thứ đèn này một thời nên anh khêu sáng ánh đèn dễ dàng. Màu vàng lung linh, đáng lẽ phải làm căn phòng nóng bức, nhưng nhờ những ngọn gió biển thổi vào qua cửa

sổ mở toang, không khí trở nên dịu ngọt và ấm áp.

Cửa sau nhà bếp của chị Lục mở ra là bãi cát của bờ biển, vài góc dương rữ là xuống mái nhà và đem lại một ít bóng mát cho những buổi trưa vắng. Nhưng bây giờ đã chiều, mặt trời chỉ còn lại một đốm đỏ sắp lặn mất ngoài chân trời, ở đâu cũng toàn là bóng mát, cát không còn nóng ran dưới chân người.

Chị Lục trải một tấm vải dầu trên cát, bữa cơm chiều được dọn ra trong cơn gió biển thoang thoảng thổi vào làm tóc chị bay rối một vài sợi, nhưng không đi những giọt mồ hôi vì bếp lửa. Bữa cơm thịnh soạn cho hai người. Nhất là đối với Toàn, mấy năm nay ăn toàn là cơm sậy khô hoặc chỉ được nấu chín vội vàng trong những chiếc thùng đen dơ bẩn.

- Quán với bánh tráng mới ngon Toàn à.

Chị Lục nhúng bánh tráng sơ sài vào nước cho bánh hơi mềm một chút. Chi mở nồi cá ngừ kho, mùi thơm bốc lên, những khoanh cá chín ngả sang màu nâu tỏa đầy khói. Chị Lục làm cho Toàn cuốn đầu tiên. Rau sống, cá ngừ, rau muống tươi chẻ nhỏ được trộn vào nhau, quấn trong bánh tráng mỏng. Anh cầm lấy, nhúng vào nước chấm được làm bằng nước cá hòa với những trái ớt dầm nát thành từng mảnh, hạt ớt lấm tấm. Anh cắn một cuốn bánh tráng ngon lành, mùi thơm nồng của loại cá biển tươi, mát mẽ dòn tan của rau xanh, mặn mà của nước cá và vị ớt cay cay...Gió biển lại thổi lồng vào sóng lưng lạnh mát, làm khô đi hơi nóng vừa bốc lên một chút trong người vì anh hau háu ăn không ngừng nghỉ.

Chị Lục tỏ vẻ thích thú, thỉnh thoảng chị lại mỉm cười và khẽ nuốt nước bọt thèm thườn nhìn anh. Phần chị, chị đã quá quen với món ăn này rồi. Chị ăn chậm rãi bình thường và tay bận bịu đập nồi cá để

giữ hơi nóng, thấm nước cho bánh tráng hay xắn thêm một vài trái ớt xanh dòn. Anh mãi miết ăn, không còn hơi sức đâu mà nghĩ đến cái chân què của mình nữa. Chị Lục mở nắp chai bằng một cái khoen đinh trên cánh cửa. Chị nói:

- Ở đây chỉ có bia Quân tiếp vụ thôi, họ lại hết đá rồi.

Anh gật đầu. Bia hơi đắng nhưng vẫn nồng, cay xé trên lưỡi như mùi ớt. Anh đưa chiếc ly cạn một nửa cho chị Lục.

- Chị uống một ít đi. Thứ này nhẹ lắm.

Chị Lục vắn mái tóc lại rồi cột bằng một sợi dây cao su. Mắt chị long lanh.

- Uống lữ say rồi sao. Tôi đâu biết uống rượu.

- Có sao đâu, mai là chủ nhật mà.

Chị Lục cầm lấy ly bia, chị bỗng nhìn băng quơ ra ngoài biển.

- Ờ... mai chủ nhật, thích thật. Mọi khi tôi sợ ngày chủ nhật lắm, học trò nghỉ hết mình không có chuyện gì làm cả. Bây giờ có thêm Toàn mới vui.

- Có 'chương trình' gì vui không ?

- Trời ơi, ở đây mà có chuyện gì được. Nhưng mai tôi ra chợ sớm.

Tìm một ít mực tươi về luộc ăn với nước tương. Không biết mùa này có 'nước' không... 'nước' ăn mát lắm, chấm với ruốc ớt thì buổi trưa lại càng thích, vừa đỡ mồ hôi vừa ăn.

Anh nhìn chị Lục, mím cười khuyến khích. Chị Lục nhắm mắt uống một hớp bia, rồi nhìn quanh như sợ có ai bắt gặp, nhất là mấy cô cậu học trò vẫn thường ngoan ngoãn nghe chị nghiêm trang giảng bài uống rượu tai hại như thế nào.

Đừng đến sân ga

Chương 3

...

Nhưng giờ đây, chiều đã xuống trên xóm vắng, ngọn đèn dầu vàng rực đã thấp lên trong những mái nhà lá, mọi người đều xúm xít bên mâm cơm, đâu có ai ra dạo mát ngoài bãi biển nữa, và nếu có cậu bé nào nghịch ngợm ham chơi nhất, thì chắc cũng chỉ đang nhảy nhót ở một khoảng cát nào xa tít, nó đâu muốn lại gần trường học, một tuần phải đến đây sáu ngày là cũng đủ ngán quá rồi.

Mặt chị Lục đỏ ửng nhưng chị lại uống thêm một hớp. Anh nhìn thấy long lánh bia vàng chảy vào môi chị, mắt nhắm và đôi long mày hơi nhíu lại. Và chị trả lại chiếc ly cho anh, với một nụ cười thắm thiết.

Nhưng có lẽ là anh đã tưởng tượng quá nhiều nụ cười của chị. Trời đã tối quá rồi, anh chỉ nhìn được lờ mờ khuôn mặt chị, chỉ có đôi mắt sáng là thấy rõ ràng lắm. Ánh đèn hắt ra từ song cửa bếp. Giọng nói của chị Lục nhỏ lại như vỗ về:

- Ngày mai là chủ nhật, tôi sẽ

Vâng, anh biết. Ngày chủ nhật. Ngày nghỉ ngơi, rộng rãi thời khắc dịu dàng và êm đềm như một dải lụa mềm mại trải dài ra. Ngày còn làm lính, anh không biết phân biệt ngày nào với ngày nào. Chỉ nhớ ngày

phát lương và ngày hết tiền cách đó không đầy một tuần. Chỉ lo lắng ngổn ngang vào ngày lên đường chuyển quân và nôn nóng chờ ngày chấm dứt cuộc hành quân, trở về. Nhưng ở đây, biển Lăng Cô, trường học và chị Lục. Một ngày chủ nhật...

Anh ra biển vào lúc nắng đã lên rực rỡ trên mặt nước. Biển Lăng Cô không phải là một thắng cảnh danh tiếng, tấp nập du khách như một vài nơi khác. Ở đây, sóng rì rào lặng lẽ. Ngoài khơi cảnh menh mang tịch mịch, lác đác những thuyền buồm đánh cá. Bãi cát cũng vắng người, một vài đứa trẻ con lội nước đuổi bắt nhau đằng xa cuối xóm chài lưới. Anh ngồi xuống một đụn cát âm ỉm. Tiếng chị Lục đằng sau :

- Mấy năm rồi, thấy có gì lạ không ?

- Đâu biết được, bề ngoài thì muôn đời vẫn như thế.

Biết bao biến chuyển tàn tạ, sinh thành trong lòng sâu của biển cả từng mọi phút giây. Nhưng làm sao anh biết được. Anh chỉ nhìn thấy bộ mặt bên ngoài lúc nào cũng lững lờ bất động của mặt biển.

Đằng kia, về phía tay phải là một chỗ biển cạn, nhỏ hẹp, gọi là Đầm, nằm trong lòng trũng sâu sát với ven rừng và ngọn núi cao sừng sững của dãy Trường Sơn. Anh theo dõi những chiếc xe hàng như những hộp diêm bé tí nối đuôi nhau bò lên đỉnh núi. Con đường đèo Hải Vân, hay Ải Vân, trời đất chỉ chan hòa mấy trắng sa thấp cùng biển cả. Hay là Quan Ài cheo leo cao ngất thấu đến mấy tầng mây ?

Bỗng chốc, anh mơ hồ nghe tiếng còi tàu yếu ớt nhỏ nhoi như trong tưởng tượng. Từ phía nhà ga Lăng Cô, những toa tàu chậm chạp đằng xa xa, trông như lướt nhẹ chứ không phải là nghiền bánh trên đường rầy, từ từ chui vào lòng hầm Sen, đục thủng chạy xuyên qua

dãy núi. Khi con tàu như bị nuốt chửng đến toa cuối cùng, anh còn kịp thấy một cụm khói nhỏ gió thổi tạt ngược chiều, bay loãng rồi tan đi mất biệt. Ngày hôm qua, vào giờ này, có lẽ anh cũng có mặt trên chuyên tàu đó. Anh lần bẫm :

- Chuyến tàu chỉ ghé ga Lăng Cô ... rồi tiếp tục đi, qua biết bao nhiêu bãi biển, ven rừng, đồng bằng, qua những quê làng là thành phố. Tam Quan, Tam Kỳ, Bồng Sơn, Diêu Trì, Nha Trang, Sài Gòn... rồi lại lên đờng...

- Toàn định đi đâu nữa ?

Tiếng chị Lục sau lưng, anh không quay đầu lại nhưng vẫn biết rõ chị đang đến gần. Khi chị ngồi xuống bên cạnh, anh nhận thấy tóc chị hôm nay buông rũ trên vai, làn da tươi sáng như đang hờn hờ đón lấy một buổi sớm mai rảnh rang và tốt trời.

Toàn đưa tay chỉ cho chị Lục nhìn về phía đường đèo xa, nhưng bây giờ không còn bóng dáng một chiếc tàu hỏa nào nữa. Thật lâu sau câu hỏi của chị, anh mới trả lời :

- Không biết, nhưng chắc là phải đi. Ở Lăng Cô, không có một chỗ nào cho tôi cả.

Giọng chị ân cần :

- Đừng, Toàn. Đừng đi đâu nữa. Toàn không thích dừng lại ở một nơi nào sao ?

Anh im lặng nhìn về phía nhà ga. Chị Lục nói tiếp. Tuần nào đến chủ nhật là bỏ trống phóng về Huế luôn mấy ngày. Ông Hiệu trưởng cần nhàn hoài, tôi phải dạy thế cho Toàn biết bao nhiêu lần...

Chị Lục cười :

- Trong trường, Toàn là ông thầy giáo bê bối nhất đó. Bây giờ phải thay đổi đi chứ.

Anh cũng mỉm cười, mơ màng nhớ đến phòng học buổi trưa có ngọn gió biển thoang thoảng thổi vào, anh gần như đứng giăng một mình trong khi bọn học trò ngủ gục hơn một nửa lớp. Anh còn nhiều kỷ niệm dưới mái trường này quá. Và kỷ niệm đẹp chính là điều làm anh lo âu, vì biết rằng mình sẽ không bao giờ xây dựng lại được những gì tương tự như thuở trước.

Có tiếng cười đùa của bầy trẻ con đuổi bắt nhau từ xóm chài lưới làm Toàn và chị Lục đều giật mình. Chị Lục có vẻ bối rối, dầu sao thì hai người này giờ đã ngồi sát bên nhau trên bãi cát vắng vẻ, và bất cứ một đứa nào trong xóm này, nếu đến tuổi đi học là đều biết mặt cô Hiệu trưởng nghiêm trang đáng kính của chúng.

Chị Lục đứng dậy, chậm rãi đi xa hơn. Toàn khập khiễng theo chị. Không ai nói với ai, nhưng có lẽ cả hai đều có ý định tìm một nơi tránh xa tất cả những đôi mắt tò mò của dân cư trong làng. Họ đều quên Toàn, ở đây không còn ai nhớ mặt ông giáo viên này nữa. Họ sẽ nghĩ rằng đây là một gã đàn ông lạ mặt, từ một nơi xa nào đó ghé lại Lãng Cô, đêm vừa qua đã ngủ trong nhà của chị Lục, và sáng sớm, hai người đã sánh vai dạo chơi trên bãi cát vàng hoang vắng. Nhưng hôm nay là chủ nhật, bọn trẻ con được nghỉ học đều ùa ra bãi biển nghịch cát, té nước hay sữa sọan leo lên thuyền của cha mẹ chúng bắt đầu ra khơi đánh cá. Không còn một chỗ hoàn toàn vắng vẻ cho hai người.

Chị Lục và Toàn đành phải về trường. Bây giờ chỉ có sân trường và những lớp học là nơi tĩnh mịch nhất, trái với sáu ngày vừa qua trong tuần. Khi đi qua hành lang vắng, Toàn chợt dừng lại ở phòng cuối cùng, trên cánh cửa đóng kín vẫn còn treo tấm bảng nhỏ cũ kỹ : Lớp Nhì. Toàn nắm lấy một chốt cửa, bồi hồi ngược nhìn chị Lục. Chị hiểu

ý, cầm xâu chìa khóa, lựa một chiếc mở cửa. Thiếu ánh sáng, trong phòng mờ tối. Những bức tranh cắt từ báo dán trên tường đã thay đổi, lúc trước Toàn chỉ thích treo tranh phong cảnh, bây giờ là hình những bày thú lạ mắt của rừng già Phi Châu : cá sấu, ngựa vằn, sư tử... Trên góc của tấm bảng đen, còn mấy nét phấn trắng ghi sĩ số học trò trong lớp, hiện diện và vắng mặt.

Tự dưng Toàn cảm thấy thích thú. Anh leo lên đứng trên bục gỗ, mân mê một thỏi phấn trắng trên tay. Chị Lục ngồi vào hàng ghế đầu tiên, cố nén cười để giả vờ làm một cô học trò chăm chú nhìn lên bảng. Lớp học chỉ có một thầy và một 'trò', Toàn chọt muốn đùa nghịch. Anh đằng hắng giọng, sửa lại cổ áo rồi nghiêm trang nói lớn :

- Trò Nguyễn Thị Huyền Lục

Chị Lục đỏ mặt, nói nhỏ :

- Toàn còn nhớ cả tên họ tôi à ?

Anh không trả lời, giả vờ nhíu mày, kêu lớn hơn :

- Nguyễn Thị Huyền Lục !

Chị Lục bậm môi, lên tiếng :

- Có mặt.

- Lên bảng mau, coi trò có thuộc bài Việt Sử không.

- Thưa thầy, đêm qua... em phải khâu lưới dùm cho ba em nên em quên học bài.

- Ze-ro ! thôi bây giờ lên bảng làm toán.

Chị Lục mỉm cười, rón rén cầm viên phấn đứng trước bảng đen chờ đợi. Toàn cố nặn óc để nhớ lại một đầu đề toán vì anh đã quên hết, có lẽ bây giờ anh là một tên học trò dốt nhất chứ đừng nói gì đến chuyện làm thầy nữa

Đừng đến sân ga

Chương 4

Anh chậm chạp nói:

- Nghe cho kỹ để chép đầu đề: một chiếc xe hơi và một chiếc tàu hỏa chạy ngược chiều với nhau. Tốc độ của tàu hỏa là ... viết đi chứ...

Chị Lục viết nguệch ngoạc trên bảng: Toàn đừng ở trên chuyến tàu đó, nghe không...

- ...Năm mươi cây số một giờ. Tàu khởi hành vào lúc tám giờ sáng...

Những nét phấn của chị Lục tiếp tục, làm như ngoan ngoãn chép đúng lời nói của 'thầy', nhưng dĩ nhiên chị chẳng hề chú ý đến bài toán về vận tốc bậc tiểu học đó làm gì, chị đang làm bài toán gây go riêng biệt của đời chị. Trên bảng đen, thêm một dòng chữ khác: Tàu sẽ khởi hành một mình nó, Toàn đừng đến sân ga nữa...

Toàn thần thờ nhìn những chữ viết của chị Lục mặc dù miệng anh vẫn tiếp tục đọc đề toán một cách máy móc, cuối cùng anh lẩm bẩm nói:

-... Hỏi hai xe gặp nhau trên đường lúc mấy giờ?

Chị Lục có vẻ ngần ngại một lát, chị khẽ liếc nhìn Toàn rồi run run viết ... Tôi và Toàn đã gặp nhau rồi. Không phải lúc mấy giờ mà là gặp nhau suốt đời, bên nhau vĩnh viễn, Toàn...

Toàn đứng sững nhìn chị Lục. Chị đã đánh rơi viên phấn, hai tay chị run rẩy nắm chặt vào nhau, môi mấp máy và đôi mắt gần như sắp ứa nước mắt. Chị có vẻ như một cô học trò nhỏ chịu bí trước bài toán khó, khổ sở trước đôi mắt nghiêm khắc của ông thầy.

Chị Lục bỗng khóc, chị quay đi định lau những dòng chữ nong nàn trên bảng nhưng Toàn đã nắm tay chị lại. Bàn tay chị nóng hổi và lấm tấm mồ hôi. Cả hai ôm lấy nhau như mê man. Nước mắt chị Lục ướt lạnh ngực áo anh, cùng với mùi hương dịu ngọt từ tấm thân đàn bà mềm ấm như gói chần trong một đêm đông mưa bão. Anh và chị Lục san sẻ cho nhau đôi môi ướt đầm đìa rạo rục. Lớp học tối và nóng bức, nụ hôn mang vào biển xanh và gió lộng khơi nguồn niềm sống.

Chiến tranh vẫn chưa chấm dứt đối với một kẻ đã giải ngũ. Nhất là với một con người tật nguyền như Toàn, dầu anh vẫn còn đứng vững trên đất, vẫn còn đi được không cần chiếc nạng gỗ, nhưng thỉnh thoảng, hình bóng cái chân hằn vết sẹo thóp nhỏ cứ lờn vờn trước mặt anh.

Đêm nay, anh thấy sự tàn tật của mình rõ hơn lúc nào hết. Ngọn đèn vàng trong phòng của chị Lục tắt sớm, chỉ còn bóng tối rạo rục của nhiệt tình. Tóc chị sổ tung trên gối, mắt nhắm nghiền trong hơi thở dồn dập và tấm thân của Toàn cuống quýt trên người. Chị kêu lên những tiếng rời rạc vô nghĩa, là người trao phó trong tay Toàn. Dần dần, anh khám phá da thịt của chị sau làn vải áo, từng chút một, từng hàng nút được tách ra nhẹ nhàng, đầu ngực trần mát rượi hơi uơn ướt mồ hôi dưới bàn tay vuốt ve của anh. Đến khi tất cả những mảnh áo quần của hai người vứt bỏ bừa bộn trên sàn nhà, anh háo hức ôm siết lấy thân thể đang rung động của chị Lục dưới thân người anh...

và lúc đó ... ngay giây phút cuối, ngay trước cánh cửa hoan lạc sắp mở ra, anh chợt chết lặng người, than thở chợt trở lì nhặt nhẹo... Chính tại nó, cái chân. Mồ hôi nóng bức khó chịu tuôn sau cổ anh nhột nhột, anh cắn môi cố quên nó đi, cố vùi đầu điên cuồng trong tóc tai và trong đôi môi hé chờ của chị Lục, nhưng không thể nào được nữa. Sảng khoái nguội lạnh dần, cảm giác lo lắng lẫn đau đớn ngập tràn người anh như một gáo nước lạnh buốt, dập tắt da thịt đang nồng cháy. Anh nằm buông xuôi người, nhắm mắt lại, lắng nghe từng hơi thở, và cuối cùng, không dần được sự thúc đẩy gần như ma quái, anh nghiêng đầu ra đằng sau để nhìn cái chân của mình. Anh sợ hãi khi nhìn thấy cái chân xấu xí thóp nhỏ như chân một đứa trẻ nít. Phất phơ như một sợi rong, có vẻ lủng lẳng như không liên hệ gì với thân thể, vết sẹo lằng lằng bó với đường khâu sù sì nổi lên trên da thịt. Anh không rời mắt được khỏi cái chân tàn tật đó nữa, anh mở lớn mắt nhìn trừng trừng, rồi anh bắt gặp đôi mắt chị Lục mơ hồ nhìn anh như có vẻ ngạc nhiên, nhưng anh có cảm tưởng nhận thấy những dấu hiệu ghê tởm trong ánh mắt chị.

Anh bàng hoàng buông vội thân thể chị Lục, ngồi vụt dậy, cúi đầu giấu trong hai bàn tay, bật khóc. Những sợi tóc của chị Lục mơn man trên lưng anh, chị vòng tay qua cổ anh, miệng ghé bên tai anh thì thầm dịu dàng:

- Sao thế, Toàn?

Anh vẫn cúi đầu lặng thinh. Chị Lục ôm lấy người anh nhẹ nhàng, má chị tựa sát trên lưng anh và thỉnh thoảng chị hôn vào đường rãnh chạy dài của sống lưng anh làm anh hơi rung mình. Giá mà vào một lúc khác, chắc anh sẽ thích thú vì những cái hôn nghịch ngợm của chị, nhưng lần này anh chỉ thấy đau xót thêm. Anh úp mặt trên đầu

gối của cái chân tật nguyên, cả thân thể dường như dần dần co rút tê liệt, không còn tuân theo ý muốn của anh nữa.

Đừng đến sân ga

Chương kết

...

Vết thương cũ đã lành, nhưng một liều độ dược giờ đây đột ngột tác hại khắc cơ thể và đầu óc, chói lòa trước mắt anh ...

Cái chân què quặt còn làm liên tưởng tới những việc điên cuồng mà anh đã làm khi ở giữa hỏa ngục của chiến trường. tất cả như một màn lưới đen dày đặt trói buộc tâm hồn làm người anh rũ rượi và đầy những cảm giác nhòem gớm. Anh ớn lạnh run rẩy...Hình như nước mắt của chị Lục đang thấm ướt trên vai anh, chị rụt rè vuốt ve nhưng người anh đã như một vỏ cây già rã mục. Anh chán chường khổ sở thêm, chị Lục bàng hoàng khi anh vùng mạnh hất vòng tay của chị đi để đứng vụt dậy. Anh ôm đống quần áo vội vàng vào người, mở cửa ra phòng trước.

Biển đêm không ào ạt như buổi chiều. bây giờ mênh mang với ngàn sao nhỏ lập lờ như những hạt ngọc , tiếng sóng đều đều âm u. Anh tỉnh người, dễ chịu đôi chút trong làn gió mát. Anh đứng một mình trên bãi cát, thăm nghĩ mình chẳng bao giờ đi vào một mái nhà, một

căn phòng nào được nữa.

Mặt trận, chiến tranh, súng đạn, máu, mồ hôi... Đau đớn yếu đuối và hung dữ thù hận... Những cái đó chưa thực sự chấm dứt đối với anh. Chúng vẫn chưa chịu chết tiệt hẳn mặc dầu bây giờ anh đang ở thật xa nơi chốn đầy thuốc súng, chúng vẫn còn âm ỉ lúc nhúc trong người anh như một thứ vi trùng độc địa.

- Toàn!

Chị Lục kêu lên một tiếng rồi đứng khóc bên song cửa. Chị không dám chạy ra khỏi phòng theo anh vì tóc chị đang rũ rượi sỗ tung, vành mắt đỏ hoe và ánh sáng, hôm nay là thứ hai, một vài đứa học trò đi sớm đã bắt đầu đến trường. Chị phải trở lại với công việc, với bộ mặt nghiêm khắc lạnh lùng của một cô Hiệu trưởng.

Toàn làm lui đi từng bước nặng nhọc trên bãi cát lầy, chiếc xác tay nhẹ để trên vai nhưng người anh vẫn cảm thấy nặng như chì, anh hướng về phía sân ga Lăng Cô. Một lát nữa sẽ có tàu hỏa từ Huế ghé lại đây, anh sẽ ngồi trong một toa tàu, và như thế là vĩnh biệt bãi biển vắng này với ngôi trường nhỏ, hình ảnh chị Lục cũng như một giấc mơ ngắn đã tan tành.

Nhà ga thưa thớt người, Toàn mua một vé vào Nam, đến trạm cuối cùng. Anh ngồi một mình nhìn trên băng ghế lạnh, nhớ lại đêm vừa qua. Đêm dài tăm tối cho anh, một kẻ htuơng binh không phục hồi được cuộc sống bình thường, tâm hồn và cơ thể chết khô vô vị trước trái cây ái tình xanh tốt. Anh là một người đàn ông bất toàn, vô dụng, anh không đem lại gì được cho chị Lục, món quà yêu thương đã thất lạc, chỉ mang nặng quà tặng của chiến tranh, thương tích và quá khứ. Có tiếng còi tàu vang lên trong bầu không khí lạnh lẽ của buổi sáng. Đoàn tàu từ xa tiến đến chậm chạp rồi dừng lại trước nhà ga. Vài

hành khách bước xuống. Đợi một lát sau, Toàn khập khễnh leo lên toa tàu. Một người nào đó chen lấn chạm vào sau lưng Toàn làm anh bực mình quay lại, định càu nhàu. Nhưng một cánh tay đột nhiên bị giữ chặt, anh ngạc nhiên...chị Lục. Chị đã đến sân ga từ hồi nào, mặt chị ướt đầy mồ hôi hay nước mắt, hơi thở gấp gấp sát mặt Toàn. Anh đứng lại dưới bực cửa của toa tàu, lặng thinh cuối đầu trước chị Lục. Giọng nói của chị vang lên nho nhỏ, bao dung lẫn cầu khẩn:

- Toàn, hãy ở lại với tôi. Tôi...không thể không có Toàn được...

Anh quay mặt đi, run rẩy:

- Tôi chỉ là một người tàn tật... Tôi không thể...

Chị Lục ôm cánh tay Toàn, nhẹ nhàng dìu anh đi. Chị bắt kể những ánh mắt tò mò của đám hành khách đang nhìn hai người. Từ trường học vội vàng đến sân ga, chị cũng không kịp phục sức tuơng tất như thường lệ cho xứng với một cô Hiệu trưởng. Bên ngoài bộ áo quần ngấn mặt trong nhà, chỉ một chiếc áo choàng rộng đã sờn cũ.

Toàn nhắc lại lời nói của anh, giọng anh ấp úng như một cậu bé con, chị Lục lắc đầu ôn tồn và âu yếm:

- Tôi cũng thế... Tôi cũng sẽ trở nên một người tật nguyên thiếu thốn nếu mất Toàn.

Toàn thấy người được đôi chút ấm áp, hình như thân thể anh, cả cái chân què nữa, bỗng dưng trở nên nhẹ nhàng. Chị Lục tiếp tục dìu Toàn đi dần xa con đường sắt, giọng chị thủ thỉ bên tai anh, như một nguồn suối ngọt:

- Toàn và tôi, chúng ta cần có nhau...

Bây giờ anh có thể quay sang nhìn thẳng vào đôi mắt chị Lục, anh sung sướng bồi hồi khi được tận hưởng màu mắt long lánh ngập tràn yêu thương.

Chị Lục nói đúng, chúng ta cần có nhau, cả hai cần trao gửi hết lòng và chia sẻ quả ngọt suýt rụng rơi mất hút vì một lần giã từ nông nổi. Có vị danh y nào, liều thuốc tiên nào cứu chữa được vết trọt thương sâu đậm ngay chính trong tâm hồn.? Sao cho bằng chính hai kẻ tật nguyên cùng góp sức xoa dịu vết thương cho nhau. Và làm sao anh có thể chạy trốn chính mình suốt đời được. Trong anh, một con người dần vật sẽ truy nã một con người đầu hàng yếu đuối đến kỳ cùng.

Khi địa ngục đã xây huyết trong lòng người, còn có cách nào khác hơn là phải dẫn mình dập vùi trong địa ngục, chịu tuốt da một lần tối hậu qua hành lang nhỏ hẹp đầy gai góc, để đập tung cánh cửa mở hướng về trần gian tươi đẹp.

Còi tàu đã hú lên vài hồi, hai hàng bánh sát từ từ lăn trên đường rày, để lại một chút mùi khói than cay cay trong không khí. Và đúng như những dòng phấn trắng của chị Lục đã viết trên bảng đen, không có Toàn trên chuyến tàu ra đi vô định đó.

Lần này, Toàn choàng tay lên vai chị Lục, những bước chân của anh chậm rãi nhưng cương quyết ngược chiều với sân ga mãi mãi.

- Mình về thôi, Toàn. Bữa nay vì Toàn mà tôi đã bỏ một buổi nói chuyện sáng thứ Hai đó. Rồi mấy anh đồng nghiệp sẽ xì xầm, Toàn phải... đền cho tôi cái gì đi...

- Tôi sẽ tìm mấy cái vỏ ốc, áp vào tai, sẽ được nghe rất nhiều bản tình ca.

Chị Lục mỉm cười. Giờ đây với một người thương luôn gần gũi bên cạnh, Toàn sẽ đổi khác, sẽ lành mạnh, sẽ dứt khoát hẳn với những ám ảnh bệnh hột trong người Từ hôm nay cho đến ngày mai hồng sang sửa đó, một cuộc chiến mới đã mở ra đối với Toàn. Không sung

đạn, không ảo tưởng, không một mệnh lệnh, anh sẽ hoàn toàn tự do
tiến bước trên mặt trận cuối cùng này.

Hết

Giao Thừa Sao Quên

- Ông đừng nhắc đến ngày Tết nữa. Cứ xem lịch là biết chứ gì, đêm mai là đêm Giao Thừa... Nhưng tôi không muốn nghe những chuyện đó...

Nàng nói một cách lạnh lùng, môi nàng bình thản nhấp một chút rượu. Chàng để ý ly này là ly Martini thứ năm mà nàng uống. Hơn một tiếng đồng hồ trôi qua, nàng vẫn ngồi bất động trên chiếc ghế bành đặt sát góc tường. Trong phòng chỉ có ánh sáng mù mờ vì được thấp bằng đèn cây, mỗi bàn một cây nhỏ. Ban nhạc chơi không ngừng nghỉ, đều đặn những điệu chậm chạp nhẹ nhàng, chậm chạp từng cặp ôm nhau khiêu vũ trong bóng tối.

Những ngày cuối năm, người ta tổ chức tiệc tùng ăn nhậu liên miên, ở đâu cũng tưng bừng náo nhiệt. Bởi thế đêm dạ vũ tại ngôi nhà sang trọng này, thật hiếm có và khác hẳn những chỗ ồn ào khác. Một bầu không khí lịch sự và êm ấm, khách khứa đều trông có vẻ tươi mát đứng đắn. Tám thiệp mời ký tên bởi một ông nhà giàu nổi tiếng và sành điệu.

Một người bạn đưa chàng đến đây. Rồi y biến mất trong đám người

để tìm một người đàn bà y đã hẹn trước. Chàng tìm một chỗ ngồi khuất lấp kín đáo nhất, chỉ gọi người bồi đem rượu một lần, rồi chàng không lui tới xê dịch gì nữa, không chào hỏi gì một hai người quen mà vì say mê nhảy họ cũng không để ý đến chàng.

Khi mắt chàng đã quen với bóng tối, đã nhìn thấy rõ ràng một vài khuôn mặt, chàng nhìn thấy nàng. Một người đàn bà chưa hề quen biết. Nàng cũng ngồi một mình như chàng, cũng uống rượu, nhưng không hút thuốc lá. Chàng không thấy rõ chiếc áo dài của nàng màu gì nhưng có lẽ là một màu vàng sẫm. Tóc nàng bới cao, trông có vẻ là một người đàn bà đã có chồng, nhưng có lẽ là không phải, bàn tay nàng một khi cầm chiếc ly đưa lên môi không thấy mang nhẵn cười. Thỉnh thoảng một cô gái đến nói cười với nàng một chút rồi bỏ đi, chắc là cô bạn của nàng. Một vài người đàn ông đã đến mời nàng khiêu vũ, nhưng chàng thấy nàng nhẹ lắc đầu từ chối.

Khi chàng gọi người bồi rót thêm rượu cho nàng, nàng nhìn chàng nói : "Cám ơn". Chàng trả lời bằng một câu nói thông thường, rồi chàng gọi chuyện bâng quơ một vài câu thông thường, nàng trả lời vắn tắt theo điệu xã giao thông thường. Và hết, chỉ có thế. Khi chàng muốn nói chuyện nhiều hơn một chút, như nhắc đến ngày Tết sắp tới, nàng có vẻ khó chịu và buồn bực.

Nàng ra dấu không bằng lòng với đề tài loại đó. Chàng im lặng không biết nên nói thêm một lời nào, chàng hút một điếu thuốc và chợt nhớ cái câu nói thật chán ngắt:

- Xin lỗi... khói thuốc có làm cô khó chịu không?

Nàng lắc đầu.

- Chắc cô cũng biết hút thuốc?

Nàng vẫn lắc đầu, nhưng nhẹ đưa tay tỏ ý muốn nắm lấy bao thuốc

lá. Nàng cầm một điếu. Chàng nghiêng mình gần lại định quẹt lửa cho nàng nhưng nàng đã châm thuốc bằng đóm lửa nhỏ của ngọn nến.

Nàng chợt nói:

- Lúc nãy ông vừa nói gì?
- Cô đã nói là không muốn nghe.
- Ông cứ nói lại đi.

Giọng chàng đều đều:

- Tết, mọi người đều về với gia đình. Cả nhà thao thức suốt đêm trong đêm Giao Thừa. Rồi sáng sớm mòng một, những ngày nghỉ ngơi thong thả, uống rượu và đánh bài suốt mấy ngày đêm...

Nàng hơi mỉm cười:

- Ông thích những thứ đó lắm sao?
- Ai cũng thích cả.
- Tôi tưởng khi mình còn nhỏ mới thấy thích.
- Lớn rồi cũng thích chứ. Nhưng sợ không có được nữa.

Nàng dịu tắt điếu thuốc, hỏi nhanh:

- Thế bây giờ ông còn có được những điều đó không?
- Điếu thuốc của cô chưa hết sao đã...
- Ông còn có được cái Tết như hồi xưa không?
- Không.

Chàng lặng lẽ uống một hớp rượu, hơi hồi hận vì đã mở đầu cho những chuyện về ngày Tết. Thật ra, chàng cũng không thích đề tài loại này. Nhưng bây giờ, nàng có vẻ không chịu ngừng lại:

- Tôi cũng thế.

Chàng hỏi:

- Bao lâu rồi?

- Bao lâu... cái gì ạ?
- Cô hiểu mà... Nghĩa là đã bao nhiêu năm rồi cô không được...
- Tôi hiểu. Có lẽ gần mười năm.
- Lâu quá nhỉ.

Nàng lắc đầu, chàng không hiểu ý nghĩa của cử chỉ đó.

Người bạn chàng bỗng trở lại, đem theo giới thiệu một cô gái cho chàng, nhưng chàng nói chàng không muốn khiêu vũ, chàng cảm ơn và nói hãy để chàng ngồi yên một mình.

Khi người bạn đi khỏi, nàng nói:

- Ông định ngồi đây có lâu không?
- Chắc là lâu. Khi nào người ta về hết.
- Ông có ý định tìm một người bạn nào để trò chuyện hay nhảy với ai không?
- Không. Cô vừa biết rồi.

Nàng lặng yên có vẻ suy nghĩ đắn đo một điều gì. Rồi nàng bỗng hỏi thật bất ngờ:

- Ông thích nghe tôi kể chuyện không...

Chàng mỉm cười:

- Thích chứ. Hồi nhỏ tôi vẫn thường nghe mẹ tôi kể chuyện cổ tích đến mê mẩn. Trước khi đến đây, tôi cũng vừa đọc một cuốn truyện...
- Như thế nào?

- Đại khái có một người đàn ông khi biết được người tình của hắn, một người đàn bà có chồng, hết lòng yêu hắn thì nàng đã chết.

Trước đó, hắn tưởng người đàn bà ấy yêu người khác, hắn xa nàng vì quá ghen tương, ghen với cả chồng nàng. Chìa khóa của câu chuyện là một tập nhật ký của nàng mà hắn đọc được khi đã muộn...

Nàng có vẻ lưu ý:

- Rồi sao nữa?

- Còn gì nữa. Đến đó là hết chuyện. Như thế là "Kết Thúc Một Chuyện Tình", truyện của Graham Greene.

Nàng thở dài:

- Thế là ly kỳ hơn chuyện của tôi sắp kể rồi.

- Tôi không thích những gì "ly kỳ, éo le" đâu.

- Thế thì được. Nhưng gần Tết rồi, ông có ngại nghe chuyện buồn không?

Chàng lắc đầu. Nàng quay sang nói một cách tự nhiên:

- Ông cứ ngồi gần lại tôi... Tôi bắt đầu đây, ông có thể ngủ gục nửa chừng nhưng đừng ngắt lời hoặc hỏi gì cả.

Chàng nghe theo lời nàng, nhưng khi sắp nhìn thấy mặt nàng rõ hơn, nàng bỗng thổi tắt ngọn nến cắm trên bàn. Nàng trở thành một bóng đen. Chàng không còn nhìn thấy gì hết.

Chỉ có giọng nói của nàng, và tiếng kèn đồng của người nhạc công đã dạt lan đi khắp căn phòng.

- Cũng kỳ cục thật. Tại sao tôi lại kể cho ông nghe... Tôi đâu quen biết gì ông...

Năm đó, tôi được mười tám tuổi, học lớp đệ nhị tại một trường nữ tư thục ở tỉnh X... Thuở làm học trò thật là vui. Mỗi khi tan trường, tôi và vài ba đứa bạn gái thân nhất còn dạo một vòng ven bờ sông. Thế là bao nhiêu gã thư sinh lò dò theo sau một đoàn, xâm xì bàn tán, mà tôi chắc đó chỉ toàn là những lời trâm trồ ca tụng. Thỉnh thoảng một anh chàng nào đó bạo miệng nhất thốt lên vài lời băng quơ. Tụi tôi chỉ khúc khích cười hay bĩu môi chế diễu, cặp sách nặng trên tay nhưng người vẫn thấy nhẹ nhàng lâng lâng nhờ ngọn gió mát thổi từ

bến sông. Những tà áo trắng của bọn tôi quần quýt vào nhau. Hồi đó, tôi chỉ thích mặc áo dài trắng.

Trong nhà, tôi là đứa con gái út. Anh đầu của tôi chừng hai mươi bốn tuổi, theo học năm cuối ở Đại Học Sư Phạm. Kế đến là chị tôi, lớn hơn tôi ba tuổi, chị học Văn Khoa nhưng ghi danh cho vui chứ ít khi đến trường, chị phải lo hết mọi công việc nội trợ trong nhà vì mẹ tôi mất sớm. Ba anh em chúng tôi thân nhau như bạn bè, anh tôi chẳng hề mở miệng la mắng tôi một tiếng, còn chị tôi thì săn sóc cho tôi từng ly từng tí. Bao nhiêu kiểu quần áo nào đẹp nhất in mẫu trong báo Pháp, chị đều sưu tầm để may cho tôi. Từ ngày mẹ tôi mất, ba tôi trở nên trầm ngâm, ít nói. Miệng ông không bao giờ rời ống vớ đầy khói thuốc lá, cái thú thứ hai còn lại là đánh bài. Ba tôi đã xin về hưu nhưng gia đình tôi sống khá sung túc nhờ huê lợi của một căn nhà lớn cho thuê ở phố, nhà tôi dọn về một nơi yên tĩnh hơn.

Trong căn nhà nhỏ ấm cúng, gia đình tôi sống quây quần với nhau thật hạnh phúc. Mỗi đêm, ba tôi đánh bài với mấy người quen thân, gồm vài ông công chức trong Tòa Tỉnh. Trong những người này, tôi chỉ biết có anh Lê, vì anh là giáo sư ở trường tôi, mặc dầu anh dạy ở lớp trên.

Anh Lê thân với mấy anh em chúng tôi nhất. Anh đã lớn, khoảng gần bốn mươi nhưng có lẽ nhờ làm nghề dạy học, anh vẫn còn hiểu biết khá nhiều về lớp người trẻ, anh nói chuyện rất vui, thường chọc chúng tôi cười luôn và thỉnh thoảng anh còn chỉ vẽ thêm bài vở cho hai chị em tôi.

Ba tôi rất khó tính nên tôi ít bạn, cũng ít khi được đi chơi đâu ra khỏi nhà mà không có chị đi kèm. Bạn gái, tôi chỉ có một hai đứa lâu lắm mới lại chơi một lần, còn bạn trai thì hoàn toàn không. Thỉnh thoảng

vài anh chàng gửi thư cho tôi theo địa chỉ nhà con bạn, tôi đọc thấy hơi thích thú nhưng dĩ nhiên không bao giờ trả lời, tôi cất tất cả vào một chiếc hộp bánh nhỏ. Chị tôi cũng biết chuyện này, chị nói đùa cứ cất dành để lúc nào làm luận lấy ra mà "tham khảo", nhưng đến khi nào đi lấy chồng thì nên đốt hết. "Đàn ông hay ghen vặt lắm", chị nói thế với cái điệu từng trải làm tôi ngạc nhiên, tôi thấy chị đã có ông "bò" nào đâu.

Đó... tôi sống bình thản với khung cảnh gia đình như thế. Mỗi đêm, khoảng chừng mười hai giờ là sòng bài "thân mật" của ba tôi bé mạp... Khách khứa kéo nhau ra về, chỉ còn lại anh Lê. Tôi chạy lại anh reo lên:

- Anh Lê ăn nhiều không, "lì xì" cho em đi.

Anh Lê gượng cười lắc đầu. Trông anh thật tội nghiệp, đầu bù tóc rối, mắt đỏ sâu vì thiếu ngủ, anh chơi bài thường đêm nào cũng thua, may lắm mới huề. Anh chậm chạp đến ngồi thu mình trong chiếc ghế bành lớn, co hai chân lên đầu gối, miệng ngậm ơ hờ một điếu thuốc lá. Lúc này, trông anh thật khác với vẻ nghiêm nghị chững chạc khi ở trường học. Nhưng nhìn anh dưới dáng vẻ thứ hai này, tôi cảm thấy mến anh hơn.

Anh Lê mỉm cười với tôi, chậm rãi nói:

- Khui cho anh một chai bia đi Út.

Anh vẫn gọi tên tôi như các anh chị thường gọi. Tôi hăng hái mở tủ lạnh, làm cho anh một ly bia, rồi bắc ghế ngồi cạnh anh. Đợi anh nhấp một chút bia xong, anh sẽ nói chuyện với chị em tôi thật hào hứng cho đến khuya. Tôi đã học thuộc bài và chưa thấy buồn ngủ, tôi rất thích có người trò chuyện cho vui. Ba tôi thì thường lặng lẽ đi ngủ khi hết đánh bài, anh trai tôi suốt ngày cứ cắm đầu vào sách, chị em

tôi thì ngày nào mà không thủ thỉ tâm sự, rồi cũng hết chuyện. May mà có anh Lê, là người thông cảm với tôi nhất, anh lại khéo nói chuyện, khéo gợi chuyện nên lâu ngày anh là người tôi thân nhất trong nhà. Không những chuyện học hành thôi, mà có những "tâm sự" gì về tình cảm tôi cũng kể cho anh Lê nghe. Anh mỉm cười, còn đùa tôi thêm mấy câu hay khuyên răn vài điều. Anh rất sành tâm lý bọn trẻ nên đôi khi anh giải thích, phân tách những tâm trạng còn mơ hồ băn khoăn của tôi thật hay và tế nhị.

Mấy lúc sau này, vì thường đánh bài đến khuya và nhà anh Lê ở xa, nên anh ngủ lại nhà tôi. Ba tôi cũng rất quý anh Lê. Ông nói anh ấy là người tài cao, học rộng, đạo đức nhưng vì liêm khiết và hơi cao ngạo nên khó thích hợp giữa thời đại bon chen tranh giành này. Ba tôi cũng hài lòng khi thấy mấy anh chị em tôi thường thân mật với anh Lê. Ba nói anh Lê có thể chỉ vẽ cho chúng tôi nhiều điều bổ ích. Anh "truyền lại" những kinh nghiệm trong đời dạy học của anh cho anh tôi, anh giảng giải những đoạn khó hiểu trong "cours" văn chương và triết của chị tôi, và sau hết, anh kèm cho tôi môn Toán. Tôi học ban B, năm nay lại phải thi Tú Tài I nên tôi rất chuyên chú đến môn chính này.

Cứ thế, tôi cảm thấy đầy đủ sung sướng trong gia đình. Gia đình tôi bây giờ có lẽ phải kể thêm anh Lê mới đúng, anh gần như là người trong nhà, một ông anh thứ hai của tôi ngoài anh ruột tôi.

Nhưng rồi một ngày kia, đời tôi thay đổi. Chàng đến...

Anh trai tôi xưa nay ít thấy chơi thân với người bạn nào. Bỗng dưng một hôm anh dẫn về nhà một người bạn trai, nói là học cùng lớp với anh. Ở nhà lúc đó thật vắng, ba tôi nằm trong phòng riêng, chị tôi bận bịu bên chiếc máy may, đo cắt áo. Trên phòng khách chỉ còn lại một

mình tôi. Tôi phải "đại diện" chào người bạn của anh tôi, pha trà rót nước mời hẳn uống theo đúng phép lịch sự.

Không hiểu sao, anh tôi lại nói:

- Út, mày ngồi đó tiếp chuyện với anh Trần một chút. Tao đi tắm cái đã, nóng quá.

Và anh tôi bỏ đi vào nhà sau. Tôi hơi lúng túng một chút, nhất là chưa gì mà gã con trai xa lạ này lại nhìn tôi mỉm cười có vẻ như là thân mật lắm. Nhưng tôi cũng phải ngồi xuống ghế, gằn hẳn, không biết phải "tiếp chuyện" như thế nào. Gã tên Trần và tôi ngồi một lâu mà không ai lên tiếng, tính tôi vốn ít nói và dè dặt trước người lạ. Tôi nhìn lơ đi tạt đâu đâu rồi bỗng nhiên tôi có cái cảm giác hơi ngột ngột tôi quay lại và bắt gặp đôi mắt của Trần nhìn chăm chăm vào tôi. Bị bắt "quả tang" đang nhìn trộm, đáng lẽ hẳn phải nói câu gì để chữa thẹn, nhưng không, hẳn vẫn im lặng nhìn tôi. Tôi thấy nóng mặt, ngượng ngùng lẫn hơi khó chịu. Tôi gượng thân nhiên nói:

- Mời anh uống nước kéo nguội...

Lần này Trần mới tỏ vẻ lúng túng, vì nhìn lại trên bàn tôi mới biết hẳn đã uống sạch tách trà to tướng từ lúc nào rồi, chưa đợi ai mời cả. Tôi cầm bình trà định rót thêm cho Trần, tôi muốn làm bất cứ một cử động gì để không khí khỏi ngột ngạt. Tôi ngạc nhiên, bình trà nhẹ bỗng.

Bây giờ Trần mới lên tiếng sau một cái đằng hắng:

- Thôi...tôi uống hết rồi...

Thì ra nãy giờ trong lúc tôi không để ý, Trần tự động rót nước trà ra tách và uống hết tách này đến tách khác, đến sạch cả bình. Không biết ông tướng này mới đi đâu về mà khát nước thế. Tôi nhìn Trần và thấy bộ mặt hẳn có vẻ khôi hài, tôi không nhịn được cười. Hẳn và tôi

cùng bật cười lên một lúc.

Bây giờ, không khí có vẻ dễ thở hơn, tôi hỏi:

- Chắc anh thích uống trà lắm...

Trần mỉm cười lắc đầu:

- Không...nhưng tại tôi...không biết phải làm gì cả.

Tôi cười thâm. Thì ra Trần cũng bối rối không kém gì tôi, hẳn không dám gợi chuyện, cũng không biết phải làm gì nên cứ ngồi uống trà liên miên. Thế mà, lúc mới nhìn đôi mắt hẳn chăm chăm nhìn vào tôi, tôi tưởng anh chàng này "ghê" lắm.

Tính trẻ con của tôi trở lại, tôi cảm thấy tự nhiên hơn và bắt đầu nói chuyện với Trần một cách thoải mái như với anh tôi. Thỉnh thoảng, Trần nói đùa mấy câu làm tôi phá lên cười, tôi cũng nghịch ngợm không kém. Chẳng mấy chốc, tôi và Trần đã trò chuyện với nhau rất vui vẻ và thú vị. Khi anh tôi trở lại phòng khách, tôi cũng không biết vì mãi mê nghe Trần kể chuyện hẳn và anh tôi cũng "theo" một cô hoa khôi trong trường.

- Chà, hôm nay chắc trời mưa lớn. Cốc mở miệng rồi.

Giọng anh tôi vang lên làm tôi giật mình. Trần cũng ngưng bật câu chuyện có vẻ tiếc rẻ. Tôi xấu hổ chạy lại nắm lấy tay anh tôi, véo mấy cái hết sức mạnh.

- Anh nói ai là cốc, hử?

Anh tôi cười chống chế, chỉ vào Trần:

- Tao đâu có nói mày, thật là có tật giật mình. Cốc là Trần đó, trong lớp cả năm nay tụi tao đánh cá xem hẳn là người Bắc, người Trung hay người Nam mà chưa có kết quả...

Tôi hơi ngạc nhiên nhìn Trần. Nãy giờ hẳn nói với tôi thao thao bất tận. Anh chàng này mà ít nói sao, và tôi đỏ mặt khi chợt nghĩ thâm

chắc chỉ có tôi là "hợp chuyện" với hắn. Trần mỉm cười lần nữa, mắt không rời tôi. Tôi vùng vấp chạy vào nhà trong, sút mất một chiếc guốc trong tiếng cười ha hả của anh tôi.

Hôm sau, Trần đến nhà tôi hỏi anh tôi có ở nhà không. Chị tôi nói không và hắn lúng túng bỏ về. Hôm sau nữa, Trần lại đến, lần này cùng với anh tôi. Hôm sau nữa... và hôm sau nữa. Thế là suốt trong một tháng, Trần gần như đến nhà tôi ngày một. Nhờ anh tôi, bây giờ hắn đã quen biết hết với tất cả những người trong nhà. Lúc này gặp anh Lê, hắn cũng lễ phép chào: "Thưa thầy". Rồi một hôm, hắn mang cả sách vở đến cùng học chung với anh tôi.

Trần trạc tuổi anh tôi, nghĩa là hơn tôi khoảng bốn năm tuổi nhưng tính hắn còn rất trẻ con như tôi, đôi khi tôi nói đùa hắn trông như một cậu công tử bột mười bảy tuổi, và phải gọi tôi bằng chị. Nói thế chứ bây giờ khi nói chuyện, Trần đã tự xưng là "anh" và gọi tôi bằng "em" nghe rất tĩnh, kể ra thì cách xưng hô ấy cũng không có gì quá đáng. Tính tình gần giống nhau: ham trò chuyện không biết mệt, thích nói đùa, thích phá nghịch, thích cãi bướng... Trần và tôi dần dần hợp nhau hơn ai hết. Ai tôi lại có dịp nói đùa:

- Bây giờ không những là trời mưa thôi mà còn có bão tố nữa. Cóc và cóc cùng nhau mở miệng...

Bão tố, có thể gọi là bão tố...nhưng tôi muốn gọi bằng một chữ dịu dàng hơn. Tôi muốn gọi đó là những hạt mưa phùn đầu mùa xuân, lả nhẹ nhàng trên tóc mà vẫn lắng sâu vào người thấm thía.

Yêu. Cái tiếng thật sáo và kỳ cục, nói ra thấy ngượng miệng và nghe có vẻ chướng tai nữa. Nhưng tôi biết dùng chữ gì bây giờ. Tôi thương vô cùng ba tôi, anh tôi, chị tôi nhưng tôi thấy rõ tình cảm đó khác hẳn lúc tôi đối với Trần. Ngày ấy, tôi mới mười tám tuổi, tôi

không bao giờ dám dùng đến chữ "yêu", không dám nói, cũng không dám nghe lời đó. Nhưng bây giờ tôi đã già dặn lắm rồi. Nhớ lại ngày xưa, tôi không còn e thẹn gì mà không nói thẳng một cách vắn tắt:

Tôi yêu Trần.

Tôi yêu. Nhưng làm sao nhớ được bắt đầu từ lúc nào và cũng đâu lo xa chi đến một ngày tan vỡ. Không phải là "tiếng sét". Là một cánh cửa mở nhẹ nhàng mời gọi tôi bước vào, chân rón rén dẫm run rẩy như hồn bàng hoàng rung động.

Tôi biết kể những gì về Trần. Tôi yêu chàng ở điểm nào, tôi có gì cho chàng yêu...Tôi cũng không biết rõ. Có lẽ nảy mầm từ một điều giống nhau đầu tiên: tâm hồn cả hai đều trẻ dại và nhiều mơ mộng. Chúng tôi cùng yêu cái đẹp, yêu những niềm vui đơn giản, yêu những thú tiêu khiển thật tầm thường như bao nhiêu người khác... Yêu âm nhạc bình bông dịu dàng, sách hay, phim ảnh mới có những cặp tình nhân trẻ... Cũng như tôi, Trần thích màu sắc, tiếng cười đùa, bánh kẹo ngon, những tràng chuỗi hạt lóng lánh rực rỡ...Chàng nhớ từng màu áo của tôi, nhớ rõ tôi có bao nhiêu áo mặc trong nhà, và màu nào chàng thích nhất. Chàng yêu màu vàng cúc nở và vì tôi chàng yêu thêm màu lụa trắng. Chàng thích tôi để tóc dài, và mỗi lần tóc tôi cắt ngắn bớt, chàng cùng tôi chờ đợi mỗi ngày từng sợi dài thêm đôi chút. Tôi thích thấy chàng mặc áo màu xanh nhạt, tôi nói chàng đừng hớt tóc ngắn kiểu "gáo dừa", cứ để tóc dài đến gáy nhưng cũng đừng rậm rạp quá như người rừng. Mỗi lần chàng sắp đi hớt tóc đều phải ý kiến tôi:

- Tóc anh dài quá, anh đi hớt nghe.

- Khoan đã. Như thế là vừa rồi, đợi thêm một tuần nữa.

Tuần sau, chàng cố ý mang mái tóc rối bù xù, hớt hải đến tìm tôi:

- Đầu anh ngứa quá rồi. Em cho tiền anh đi hớt tóc mau lên.

Tôi phì cười:

- Ai bảo anh không gội đầu. Xem tóc em đây, dài hơn anh gấp đôi...

Chàng giả vờ cãi:

- Tại em là con gái. Tóc em càng dài càng đẹp, óng ánh như suối.

- Anh xạo.

Tôi bĩu môi thích thú, và tôi cũng nghịch không kém:

- Tóc anh cũng đẹp lắm. Để em chải lại cho đằng hoàng.

Mặt chàng tươi lên. Nhưng:

- Út ơi, pha cho tao một ly cà phê.

Giọng anh trai tôi vang lên cắt đứt giây phút thích thú. Kể ra cũng nhờ anh tôi, Trần mới có dịp thân với tôi hơn. Anh tôi rủ Trần đến học chung mỗi tối ở phòng sau, tôi cũng ngồi học bài gần đó. Anh tôi dễ tính và cưng chiều tôi, anh cũng mền Trần nữa, bởi thế lúc nào cũng cắm đầu vào cuốn sách học, giả vờ như quên Trần và tôi.

Chúng tôi tha hồ nói chuyện với nhau, miễn là nói nhỏ đừng để lọt lên phòng khách là nơi ba tôi đang đánh bài. Chỉ đôi khi, có lẽ thấy câu chuyện của chúng tôi sắp đến chỗ "thân mật" quá, anh tôi mới lên tiếng "phá đám" bằng cách sai tôi làm một cái gì đó hay hỏi Trần một câu vớ vẩn.

Nhà tôi và nhà Trần cách nhau có mấy con đường mà chúng tôi gửi thư cho nhau một tuần đến hai ba cái. Gửi bằng bưu điện nữa mới thật buồn cười. Vì tỉnh này chỉ có một nhà bưu điện nên có lần chúng tôi đựng đầu nhau trước thùng thư. Hôm đó tôi đi với con bạn nên Trần không dám trò chuyện gì nhiều. Chúng tôi giả vờ như hai người không quen trước thùng thư, nhưng thay vì bỏ vào thùng, tôi và Trần nhanh nhẹn đổi thư cho nhau. Về sau chàng nói bưu điện Việt Nam

nên hãnh diện vì chưa bao giờ có một vụ chuyển thư với thời gian nhanh chóng như thế, phá hết mọi kỷ lục trên thế giới.

Tôi đã nói Trần vốn thích nói đùa. Chàng nói đùa nhiều khi quá lố làm người khác dễ giận, riêng tôi thì không. Có lần nhà tôi làm đám giỗ thật trọng thể với đầy đủ khách khứa lớn tuổi, Trần đến ăn uống no say, rồi nói nhỏ với tôi bằng cái giọng đầy mùi rượu:

- Nhà tổ chức tiệc tùng gì mà lớn quá, chắc là đám hỏi của em?

Tôi "suyt" chàng một tiếng bảo nín ngay, rồi tôi vờ nghiêm nghị gật đầu :

- Ừ, đám hỏi của em đó. Có sao không?

Chàng nheo mắt hỏi:

- Của em và ai?

Tôi im lặng. Trần bốc đồng hứng chí nói tiếp:

- Chắc là của em với anh.

Tôi đỏ mặt, ngó chàng một cái dài rội vội bỏ đi chỗ khác vì sợ nghe thêm những lời ầu tả của chàng. Sinh nhật tôi, Trần đem đến một bó hoa hồng đỏ tươi. Chàng tặng tôi đủ thứ nhẫn vòng, chuỗi hạt, và một chiếc trâm cài tóc. Chàng còn nói:

- Từ nay, anh tình nguyện lấy ngày sinh nhật của em làm sinh nhật của anh luôn. Ăn mừng một lần cho tiện.

Tôi cười, nhìn chàng âu yếm, rồi nói:

- Cũng được. Thế hôm nay là ngày sinh nhật của anh hả.

Tôi không biết đã mắc mưu Trần. Chàng chỉ đợi tôi nói thế là lên tiếng ngay:

- Sinh nhật của anh, em phải tặng cho anh cái gì đi.

Tôi cũng khôn không kém:

- Bây giờ em mới biết. Làm sao đi mua đồ kịp nữa?

- Thì cho cái gì có sẵn trong nhà. Cho anh chiếc "ruban" cột tóc em cũng được.

Tôi lắc đầu. Mặt chàng nặng xuống có vẻ giận. lát sau, khi Trần về, tôi đưa tặng chàng món đồ mà tôi quý nhất. Đó là cuốn sách dày tựa tay tôi khâu đóng với giấy xanh, từ hai năm nay tôi chép trong đó những bài thơ tôi thích nhất. Tôi đã cố ý gấp nếp đánh dấu ở một trang, bài thơ của Huy Cận mà giờ đây tôi chỉ còn nhớ đôi câu:

Chân bên chân, hồn bên hồn, yên lặng
Người cùng tôi đi giữa đường rải nắng
Trí vô tư như da thờ hương tình...

Tôi vẫn muốn Trần và tôi sống mãi những ngày đêm ám vô tư, tươi sáng rực rỡ như ánh nắng, say đắm mà giữ gìn kín đáo, nồng nào bên nhau mà lặng lẽ cho nhau.

Và hạnh phúc thay, ngày ấy tình yêu của Trần và tôi đã êm đềm trong sạch như tôi mơ ước. Chúng tôi trao nhau những cái nhìn nồng cháy đắm đuối, chúng tôi nói những lời chan chứa ẩn tình, chúng tôi cười bên nhau ròn rã như đôi uyên ương... Nhưng chúng tôi chưa hề dám có với nhau một nụ hôn, điều khởi đầu của những cặp tình nhân như tôi thường nghe nói. Đôi khi chúng tôi cảm lặng nhìn nhau mắt không rời mắt, tôi như đã hôn đôi mắt chàng trong trí óc, chàng như đã uống lấy đôi môi tôi trong tâm hồn chàng.

Chúng tôi chưa có một lời ràng buộc rõ ràng nào với nhau, nhưng tôi biết cả hai đều tựa như kết ước đời mình với nhau mãi mãi. Chỉ một lần, Trần bạo gan buồn buồn hỏi:

- Sau này đâu em có làm gì hay em "ở" với ai, em sẽ thấy là không có ai thương em bằng anh cả.

Tôi muốn khóc. Chàng yêu tôi nhưng sao không tin tưởng vào lòng

tôi vĩnh viễn. Tôi giận dữ nói:

- "Ờ" với ai là sao?

- Là đi lấy chồng.

- Em không muốn lấy chồng gì cả.

Trần chợt nắm lấy bàn tay tôi. Tôi khẽ nhẹ nhàng khéo léo rút ra khỏi bàn tay của chàng. Giọng chàng ngân ngại bên tai tôi:

- Vài năm nữa em có muốn "ờ" với anh không?

Tôi hờn mát.

- Để nuôi vợ con anh à?

- Anh cũng không lấy vợ. Anh "lo" giả chồng cho em trước rồi mới lấy vợ sau. Đám cưới của em trước rồi mới đến đám cưới anh.

Trần ngừng lại một lát như để lấy thêm can đảm, rồi run run nói:

- Nếu hai đám cưới cùng tổ chức vào một lần thì tiện hơn. Nếu rút gọn lại được thành một đám cưới, chỉ một... của anh với em...

Chúng tôi im lặng giây lâu. Tôi biết lời chàng thành thật, tính chàng hay bông đùa nhưng vì đã quen thuộc, lúc nào chàng nói đùa là tôi biết. Và lần này, sự thành thật đã làm chàng nói một cách khó khăn, ấp úng như đứa trẻ. Trần nhắc lại:

- Em bằng lòng không?

Tôi cúi đầu. Tôi mong được chàng hiểu cho tôi cả những điều không thể phát thành lời nói. Tôi ngập ngừng tháo chiếc nhẫn vàng xưa của mẹ mà tôi thường đeo ở ngón áp út, tôi nắm chặt giấu kín trong lòng bàn tay và hướng về phía chàng.

Cả hai bàn tay tôi đều nắm lại, còn e dè đặt trên bàn. Có tiếng chân của anh tôi trên nhà đi xuống. Trần trở lại với thói quen tinh nghịch, chàng vui vẻ nói lớn như trẻ con đó:

- Xâm xì may rui... Bữa củi nấu ăn... A... tay này.

Và chàng gỡ những ngón tay của tôi ra, lạnh lẽo cầm lấy chiếc nhẫn cất ngay vào túi. Ngày hôm sau, tôi thấy Trần lúc nào gặp người khác đều bỏ một tay vào túi quần, chàng sợ người ta biết. Chiếc nhẫn của tôi hơi nhỏ nên chàng đeo ở ngón út bàn tay phải.

Cứ thế, tháng ngày qua đều đặn nhưng không còn tẻ nhạt nữa. Mỗi ngày của tôi đều mang một màu sắc mới sống động. Rồi mùa xuân gần tới...

...

Đến với nhau vì cùng trẻ tuổi, nhưng chúng tôi dần dần khổ sở với nhau vì tôi và Trần đều quá trẻ người non dạ. Chúng tôi có nhiều tự ái, bướng bỉnh, mau nóng giận và hay nghi ngờ không ai thua kém ai. Nhất là Trần, chàng bông bột phóng lớn tình yêu của chàng biến thành một cái gì thật vĩ đại và toàn bích. Chàng nói đến những điều tuyệt đối, lý tưởng, tuyệt vời gần như ảo mộng. Chàng đòi hỏi quá nhiều, chàng muốn nhận được tất cả vì nghĩ rằng chàng đã cho tất cả. Rồi không khi nào chàng cảm thấy hoàn toàn mãn nguyện hài lòng về tôi. Chàng tìm những lý do để tự vò xé chàng. Một cử chỉ vô tình thờ ơ của tôi cũng trở thành nặng nề như một vết thương làm đau lòng chàng. Chàng trở nên khó tính, nóng nảy, ngờ vực gần như si dại. Chàng ghen thật vô lý. Chàng ghen với tất cả những người đàn ông nào không phải là ba tôi hay là anh ruột của tôi. Chàng ghen với cả anh Lê. Sau này khi gặp anh, chàng chỉ lạnh lùng gật đầu chào rồi đi thẳng, không nói một tiếng. Và thế là, trong tình yêu, nụ cười vui đã dần dần bị thay thế bằng những nét nhăn sâu buồn bực trên trán và đôi mắt đỏ.

Và để "trả thù" tôi, Trần úp mở nói cho tôi biết đời sống tình cảm bừa bãi của chàng. Chàng nửa đùa nửa thật kể cho tôi nghe những

chuyện chàng đi tán tỉnh cô này cô nọ. Chàng giả vờ thành thật nói chuyện một cách tự nhiên, và dễ ghét, rằng chàng đang có một hai cô bồ nào đó.

Tôi cảm thấy giận và khó chịu, nhưng ngoài mặt vẫn bình thản như thường. Tính tôi vốn dẫu điểm tình cảm rất giỏi. Tôi còn cười cười ra vẻ thích thú, hỏi thêm về những "người yêu" của chàng, tôi cũng không ngớt lời ca tụng những người đẹp ấy. Không ngờ vì thế mà Trần giận thêm, chàng nói rằng tôi có trái tim bằng sắt, rằng tôi coi thường chàng quá và chàng bực tức dọa rằng chàng sẽ chứng minh cho tôi thấy "sắt" không bao giờ được yêu thương cả.

Trần lớn hơn tôi vài tuổi, dĩ nhiên tôi cũng biết chàng có thể có người yêu nào đó trước khi gặp tôi. Tôi không phải là tình đầu tiên của Trần, nhưng tôi tin tưởng rằng hiện nay chàng chỉ yêu có mình tôi. Chỉ có tôi là người duy nhất của chàng, và chàng sẽ không bao giờ yêu ai khác ngoài tôi nữa. Không biết vì lý do gì mà tôi tự tin một cách vững chắc như thế. Không phải vì lý do sắc đẹp. Trong trường, trong lớp, tôi biết mình không phải là người đẹp nhất. Ở nhà, tôi cũng nhìn nhận chị tôi có dáng dấp yêu kiều, quyến rũ hơn tôi. Huống gì tỉnh này còn biết bao người đẹp khác nữa. Trần là đàn ông, chàng có thể quen biết một vài cô. Nhưng... tôi vẫn tin chàng chỉ có mình tôi, chỉ nhìn thấy tôi, chỉ nhớ chỉ nghĩ về tôi, ngay cả khi chàng giận dữ nói chàng "sắp sửa" quên tôi rồi. Có lẽ nhờ tình yêu nồng nàn bộc lộ không hề che dấu của chàng mà tôi tin như thế. Một gã sở khanh có thể tán tỉnh nhiều người bằng những lời nói lặp đi lặp lại giống hệt nhau. Nhưng không ai có thể nhìn đến hai người với chỉ một ánh mắt. Trần lạng lẽ cho tôi hết tất cả màu mắt chan chứa yêu thương, say đắm, hân hoan, hờn dỗi của chàng... Chàng không thể lặp lại

ánh sáng sống động xôn xao ấy cho một người nào khác.

Chỉ tiếc là chúng tôi yêu nhau, nhưng vẫn đi trên hai lối khác. Tôi che dấu bớt tình yêu của mình còn chàng thì say sưa bộc lộ quá nhiều tình yêu của chàng, để rồi chàng tính toán một cách trẻ con mà bảo rằng chàng "thua lỗ".

Như đã nói, tính tôi cũng bướng bỉnh không kém gì Trần... Khi nghe nói đến những người yêu nào đó - tưởng tượng hay có thật - của Trần, lập tức tôi nói chuyện về những người bạn trai của tôi cho Trần nghe. Thỉnh thoảng nhắc đến tên của người nào đó, tôi mỉm cười một cách bí mật. Thế là Trần nghi ngờ hỏi:

- Tại sao em cười?

- Bộ anh cấm em cười à? Thích cười là cười.

- Nhưng tại sao khi nói đến tên "thằng" X... em lại cười có vẻ thích thú lắm? Còn anh...

Và Trần nói lớn một tràng dài:

- Trần, Trần, Trần, Trần... Đó, sao em không cười đi?

Chàng đã vô lý như thế làm sao tôi nói gì được. Tôi im lặng và lạnh lùng không nói gì nữa. Trần lại tìm thêm một có khác:

- Chắc em có nhiều bạn trai gửi thư cho em lắm.

Tôi đáp:

- Không nhiều. Vừa thôi.

- Vừa là sao? Ngoài thư anh ra, em còn nhận thư hay viết thư cho ai nữa không?

- Có chứ.

Trần như nổi điên:

- Em trả thư anh hết lại cho anh.

Tôi cắn môi, lắc đầu:

- Em không trả. Ai bảo anh không chịu suy nghĩ kỹ trước khi gửi cho em. Gửi rồi là không được quyền đòi lại.

- Chữ của anh viết tại sao anh lại không có quyền. Trả lại cho anh.

Trần nói với giọng như người đòi nợ làm tôi tức, tôi trả lời:

- Em làm mất hết rồi.

Trần sững sờ giây lát, rồi chàng bỗng nói một cách dịu dàng:

- Thôi, cũng không sao. Để mai anh đem trả lại cho em tất cả thư từ gì em gửi. Anh không muốn nhận, không muốn giữ cái gì của em nữa.

Những lời nhẹ nhàng đó làm tôi nhói đau nhè nhè, mắt tôi cay nóng và hình như tôi đã khóc. Tôi quay đầu đi, nói nhỏ:

- Khỏi cần trả. Anh đốt hết đi.

Trần có vẻ ngần ngại rồi lấy ra trong túi một lá thư. Chỉ nhìn sơ qua ngoài bì tôi biết ngay là lá thư tôi vừa gửi cho chàng tuần trước, tôi còn nhớ trong đó tôi viết cho chàng những chuyện thật vớ vẩn: "Hôm qua em đi học về, trời mưa lớn và đường trơn quá, em suýt trượt té xuống ao đó... Anh biết không?", và "...Mấy ngày nay trời mưa hoài thích quá. Tự dưng em muốn anh đến thăm em ngay bây giờ, nếu đến chậm quá lỡ...em chết đi thì sao. Anh biết không... chà, anh mà biết gì... anh vẫn nói anh ghét trời mưa lạnh lắm, thật trái với em... Anh nhớ không. Và ở xứ này, dầu anh ghét hay thích, trời vẫn cứ mưa mãi..."

Trong khi tôi đang mơ màng nghe lại những lời cũ của chính mình, Trần bỗng đột ngột đưa cho tôi lá thư, chàng lạnh lùng nói:

- Em đốt trước một cái cho vui.

Tôi khóc. Tôi không còn muốn nương nhịn gì Trần nữa. Tôi đi đến bên cánh cửa sổ, quẹt diêm đốt lá thư và nhìn tro tàn bay tan tác

theo gió dần xa mắt biệt.

Và thế là, tôi, có lẽ cả Trần nữa, chúng tôi đã đốt cháy nhiều thứ lắm. Chúng tôi tránh mặt nhau trong nhiều ngày. Xa cách thật giá lạnh như mùa đông, và làm mùa đông của chúng tôi kéo dài bất tận. Nhưng bên ngoài, tiết trời vẫn tuần tự. Dù muốn dù không, mùa xuân vẫn tới.

Đêm Giao Thừa, hai chị em tôi sửa soạn ủi mấy chiếc áo dài mới. Những chiếc áo len lấy từ trong rương thơm mùi long não. Tuy không còn mẹ, nhưng nhà tôi vẫn có đầy đủ những thứ cho ngày Tết. Bánh chưng, bánh tét, mứt me, mứt sen, mứt dứa, trà rượu... Chị tôi đang dọn sẵn sàng. Một cành mai nở hoa vàng do anh Lê đem lại biếu cho ba tôi, rục rỡ trong chiếc bình cổ được chùi rửa bóng loáng. Mấy ngày gần đây, không hiểu sao anh Lê có vẻ buồn, anh ít nói hơn với chị em tôi. Và nhất là với tôi, thỉnh thoảng tôi bắt gặp đôi mắt của anh lén nhìn một thoáng nhanh rồi quay đi. Anh Lê vẫn đánh bài hằng đêm ở nhà tôi, anh vẫn thua luôn như thường lệ, nhưng dạo này anh uống rượu nhiều hơn trước. Cứ mỗi khi sòng bài tan, anh ngồi lăm lăm uống rượu li bì đến khuya mới uể oải đi ngủ.

Gần mười một giờ tối. Đêm nay, ba tôi nghỉ đánh bài sớm, ông rút vào phòng đóng kín cửa. Anh tôi ở trong phòng riêng, dọn dẹp sách vở và cũng chịu khó chải lại bộ Veston bảnh bao của anh để ngày mai "diện" vào. Chị tôi ở trong phòng tắm, chị đang gội đầu "tất niên" bằng nước bồ kết và nói có để dành cho tôi một ít.

Trên phòng khách chỉ còn lại anh Lê và tôi. Tôi đang đọc một tấm thiệp chúc Tết "làm hòa" của Trần, chàng nói chàng sẽ đến xông đất nhà tôi vào sáng mồng một hay có thể là trong đêm Giao Thừa, trước khi mọi nhà đều đóng kín cửa.

Anh Lê ngồi hút thuốc liên miên, chai rượu Mai Quế Lộ trước mặt anh đã vơi một nửa. Tôi tiến lại gần bên anh, gợi chuyện cho anh vui nhưng anh chỉ thờ dài, lặng câm không nói.

Đôi mắt anh đỏ sâu lờ đờ nhìn không chớp vào mắt tôi. Tôi hơi sợ và bối rối. Hôm nay anh có vẻ gì thật khác lạ. Bỗng anh Lê cầm lấy tay tôi. Tôi để yên, thỉnh thoảng anh Lê vẫn xem chỉ tay cho tôi. Anh vẫn thường vuốt tóc tôi, véo má tôi hay cầm tay tôi đùa nghịch như anh trai vẫn thường đùa với tôi.

Nhưng lần này, anh Lê nắm tay tôi thật lâu và không có vẻ gì đùa giỡn cả. Anh còn siết chặt mấy ngón tay tôi thật đau. Tôi mỉm cười, nhẹ gỡ tay anh ra nhưng anh vẫn không buông. Cánh tay kia của anh bỗng quàng lên vai tôi kéo lại gần, tôi cảm thấy mái tóc của tôi bị những ngón tay của anh lùa vào quán quýt. Anh bỗng run run nói, tôi chỉ nghe mập mờ vì trống ngực tôi đang đập thình thịch lo sợ, nhưng tôi vẫn nghe và hiểu rõ những lời nói của anh. Anh nói anh yêu tôi.

Tôi bàng hoàng như nằm trong mơ. Không phải là một cơn ác mộng, cũng không phải là một giấc mộng đẹp. Tôi sửng sờ. Anh Lê lớn hơn tôi gần hai mươi tuổi, và anh cư xử một cách tự nhiên trong nhà tôi khiến không ai có thể gán ghép anh với chị tôi nữa chứ đừng nói với tôi.

Tôi bất động, không biết phải làm gì hay nói gì cả. Trong lúc đó, anh Lê ôm chặt lấy tôi, anh hôn vào má tôi...

Bỗng có tiếng cửa mở và tiếng chân chạy vào. Tôi bừng tỉnh, vội giằng anh Lê ra...nhưng không kịp nữa. Trần đã nhìn thấy. Khuôn mặt Trần tái xanh, kinh ngạc, đau đớn lẫn hung dữ. Chàng ném mạnh bó hoa huệ trắng đang cầm trên tay, bỏ chạy ra khỏi nhà. Tôi kêu lên:

- Trần ! Trần ! Trần ! Không phải... không...

Nhưng Trần không trả lời. Tôi chạy vội nhìn ra ngoài cửa sổ. Trần đang chạy như người điên băng qua đường và biến mất trong bóng tối.

Tôi bật khóc, đứng suy nghĩ một lát rồi vội vàng xuống mở cửa nhà. Tôi không kịp mặc thêm áo choàng hay áo mưa gì cả, tôi đi gàn như chạy đến nhà Trần. Tôi biết chỗ Trần ở, cách nhà tôi không xa, chàng ở chung với một người dì góa chồng và chàng có phòng riêng. Trời đêm cuối năm mưa lất phất nhưng rét căm căm. Tôi làm lủi đi, lạnh run rẩy, tóc tai ướt mềm, bóng tối hoang mang dễ sợ và có vài tiếng chó sủa nghe thật ghê rợn.

Tôi nhìn thấy phòng Trần còn ánh đèn. Tôi không e dè như mọi khi, mở cửa bước vào. Một quang cảnh hỗn độn bày ra trước mắt. Trần xáo tung, đập đổ sách vở áo quần vứt bừa bộn trên nền nhà. Chàng đang tìm một cái gì đó. Tôi nắm lấy cánh tay chàng, khóc lóc:

- Trần... anh nghe em nói đã.

Chàng hất mạnh tay tôi ra, mắt chàng long lên sòng sọc điên cuồng khiến tôi lùi lại. Chàng hét lên:

- Còn nghe gì nữa? Anh đã nghe người ta đồn đại lâu rồi mà không tin, giờ mới thấy tận mắt...

Tôi ôm lấy mặt, lắc đầu. Trần lục tìm được một xấp thư của tôi viết cho chàng. Chàng xé tan từng lá rồi ném những mảnh giấy bay tung vào mặt tôi. Chàng gằn giọng nói:

- Anh ghê tởm em.

Tôi chỉ biết khóc. Mọi khi tôi vẫn không giải thích được cho chàng hiểu một điều gì, huống chi là lúc này, chàng gàn như quẩn trí.

Trần bỗng chợt nhớ chiếc nhẫn của tôi đeo ở ngón tay út chàng,

chàng nóng nảy tháo ra nhưng không gỡ được. Chàng nắm tay, đấm liên hồi trên mặt bàn, bàn tay chàng rướm máu sưng vù nhưng chiếc nhẫn chỉ trầy trụa chứ không gãy ra. Chàng như điên dại, đấm tay vào mặt kính ở cửa sổ. Tôi hoảng sợ la lên, bàn tay Trần bị mảnh kính cắt tươm đầy máu trong tiếng vỡ của thủy tinh loảng xoảng, chiếc nhẫn vẫn không rời ra. Chàng đấm mạnh vào mặt kính vỡ một lần nữa. Tôi rú lên, định ngăn chàng nhưng không kịp... nắm tay của Trần đã đập mạnh vào một cạnh sắt nhọn của mảnh kính chia ra... chàng la lên một tiếng đau đớn... Ngón tay út của chàng ngập đầy máu đỏ, có lẽ là bị đứt lìa, chàng ôm lấy bàn tay quy ngã xuống đất...
...

Vài năm sau, anh tôi có dịp đi Saigon. Anh về kể cho tôi nghe tình cờ có gặp được Trần trong đó. Anh buồn bã nói Trần bây giờ đã khác hẳn hồi trước, chàng sống hết sức bê tha và trác táng, chàng dính dấp với những người đàn bà tồi tệ, và đêm nào chàng cũng say khướt qua những quán rượu. Anh tôi gặp Trần ở một quán nước đường Tự Do, chàng rất vui mừng khi gặp lại anh tôi nhưng tuyệt nhiên chàng không nhắc nhở đến ngày xưa nữa.

Tôi chẳng đổ lỗi cho ai, tôi cũng không có lỗi gì trong chuyện tan vỡ này. Năm sau, chị tôi đi lấy chồng. Đến năm hai mươi tuổi, tới lượt tôi, lấy một người mới quen sau này do nhà chọn lựa. Hai năm sau, tôi ly dị. Và từ đó đến nay, tôi sống một mình, đi làm việc và sống tự lập. Tôi cũng không trở về với gia đình nữa, ngay cả trong lúc Tết đến.

Tôi thường nghe nói đến những cuộc hôn nhân tốt đẹp không cần có tình yêu. Riêng tôi thì không thể. Đối với tôi, tình yêu khởi đầu cho tất cả mọi sự, nuôi dưỡng được tất cả mọi sự. Đàn bà không phailúc

nào cũng trẻ đẹp mãi mãi, thời gian sẽ làm chóng tàn tạ. Chỉ nhờ có tình yêu, chút nhan sắc mong manh của người đàn bà mới được nhìn thấy, được gọi tên, được trở thành cái đẹp vĩnh cửu.

Nhưng tôi chỉ yêu Trần. Mất chàng, là tôi mất hết tình cảm lớn lao đó. Tình yêu, niềm tuyệt vời và bí ẩn ấy tôi không biết và cũng không muốn biết đến hai lần. Thật kỳ lạ... Tình yêu... là cái gì nhỉ? Kính trọng hay thương hại cũng không phải là tình yêu. Có lẽ chẳng bao giờ hiểu rõ hay định nghĩa được, chỉ có thể ví dụ. Tình yêu, như tôi đã yêu Trần. Và tôi tin rằng ở một nơi xa nào đó, đến nay, Trần cũng sẽ nói như thế. Tình yêu đối với chàng, có nghĩa là...như chàng đã yêu tôi.

Nàng uống cạn ly, nói tiếp:

- Đã gần mười năm qua kể từ đêm Giao Thừa năm ấy. Ông thấy đó, như thế làm sao tôi còn có thể sung sướng hân hoan gì trong mấy ngày Tết. Hàng năm, cứ đến Giao Thừa là tôi sợ hãi, uống rượu đến say mèm để không nhớ gì đến kỷ niệm. Nhưng làm sao quên Giao Thừa đó được. May mà đêm nay gặp ông, tự dưng tôi kể ra hết mọi chuyện, tôi hy vọng là đêm mai tôi sẽ nhẹ lòng bớt mà ngủ yên. Còn Trần.. tôi không hề gặp lại một lần. Và nếu chỉ gặp thoáng chốc vội vàng, chắc chúng tôi cũng không nhìn ra nhau. Chúng tôi đều đã thay đổi nhiều. Năm tháng, nhất là sự đau đớn, làm người ta chóng già cõi...

Chàng thở dài, im lặng một lát rồi nói:

- Cô có thấy người bạn hồi nãy mới đi với tôi không. Hắn hiện là chủ bút của một tờ báo. Tôi sẽ giới thiệu cô với hắn, cô nên viết lại chuyện của cô thành một cuốn truyện...

Nàng cười nhạt, lắc đầu:

- Không...chuyện của tôi đã động chạm đến nhiều người nếu người ta đọc được. Có người sẽ bất bình, trách móc...

Chàng nói:

- Người bạn của tôi bắt đầu viết văn cũng vì tình yêu. Truyện đầu tiên của hắn in ra, người yêu cũ của hắn, hiện đã có chồng, viết thư đến trách móc. Tôi còn nhớ câu hắn trả lời cho cô ấy: Đừng trách móc những chữ được viết ra bởi sự đau đớn... Có thể trách những điều đùa giỡn, cười cợt nhưng phải tha thứ cho những người đau đớn. Họ có thể làm tất cả mọi chuyện để cứu sống chính họ. Một nhà thơ...Goethe, ông ta viết xong cuốn "Những nỗi đau của chàng Werther" mới dứt bỏ được ám ảnh tự tử. Tôi nhớ mãi lời nói của bạn tôi: Đừng trách móc những chữ được viết ra bởi sự đau đớn... Cô đâu có vui gì khi kể lại chuyện đó...

Nàng vẫn lắc đầu:

- Thôi, bỏ chuyện ấy đi.

Và nàng chột rùng mình:

- Tôi cảm thấy ớn lạnh. Có lẽ vì tôi đã uống nhiều rượu quá.

- Để tôi nắm tay cô cho ấm.

Chàng vội nắm lấy bàn tay nàng. Nàng nghiêm trang nói:

- Đừng... ông đừng làm thế.

Chàng vẫn giữ chặt tay nàng trong tay mình. Giọng chàng bỗng run rẩy thốt lên, nghe đều đều âm u:

- Cô cứ nắm lấy tay tôi một lát thôi, rồi sẽ thấy tại sao tôi làm thế.

Đó...cô cứ nắm như thế...đan tay vào những ngón tay tôi... và đếm... nào một...hai...ba...bốn... tôi chỉ....thiếu một ngón tay út.

Nàng bật la lên, mắt trừng trừng nhìn vào mặt chàng, tay nàng lạnh

ướt mồ hôi trong tay chàng. Nàng bắt gặp một cái gì gần như là một nụ cười quen thuộc lẫn xa xăm, âu yếm và đau thương trên khuôn mặt chàng. Lúc đó, người bạn của chàng lão đảo trở lại, y lẽ nhè nói với chàng:

- Khuya rồi. Thôi bọn mình về đi, Trần.

Không Còn Ai Trả Lời

Sau một buổi sáng ngồi trong lớp học với sách vở, bút mực, và tiếng giảng bài của thầy giáo, buổi chiều đến với nàng thật thanh thoi, hình như là quá dài.

Ngày nào cũng thế, nàng thức dậy sau giấc ngủ trưa, chiếc khăn ướt làm nàng tỉnh táo. Nếu nàng là con trai, có lẽ nàng sẽ hút một điếu thuốc lá cho đỡ buồn miệng, nhưng vì trái lại, nên nàng chỉ ăn một cây kẹo ngọt của máy đứa em bỏ rơi trên sàn nhà. Ở nhà dưới, có tiếng chân chạy rầm rầm và nói cười ồn ào của lũ em đang đuổi bắt nhau, mẹ nàng la rầy một câu gì đó không nghe rõ. Trên lầu bây giờ chỉ có mình nàng, vài tập báo trẻ con, cái tủ áo với những chiếc áo dài trắng dành cho ngày đi học, vài áo lụa màu vàng, bàn học, chồng sách, một chiếc máy magnétophone, khi nàng bấm chiếc nút

nhỏ, bài tình ca quen thuộc vang lên. Nàng nghe lơ đãng, nhìn bóng mình trong gương; mình đã được 19 tuổi rồi, tháng tới sẽ đến ngày sinh nhật, dầu bận rộn công việc đến đâu ba cũng sẽ đem đến một chiếc bánh ngọt có cắm 19 ngọn nến.

Chiếc áo cánh ngắn tay của nàng màu vàng nhạt, da nàng trắng vì ít khi nàng dạo chơi ngoài đường phố. Phố phường không biết bây giờ có gì lạ, rạp chiếu bóng đã đổi phim mới chưa... Chiếc máy điện thoại đặt gần giường ngủ, nàng có thể vừa nằm ôm gối vừa nói chuyện được. Ngón tay nàng lướt trên những con số quen thuộc: 4..0..0..3..8.

- A lô, xin lỗi có phải số 40038 không ạ, cho tôi nói chuyện với ông ...
- Tôi đây, sao chiều nay Thư gọi muộn thế.
- Ông...đấy hả?

Nàng giật mình vì giọng nói của chàng thanh niên đột ngột vang lên từ bên kia đầu dây. Anh chàng có vẻ suốt ngày ngồi thường trực bên máy điện thoại, chuông vừa reo chỉ một lần là có tiếng nhắc máy, và không bao giờ để nàng nói cho hết câu đầu tiên, đôi khi nàng vừa nói A lô, anh chàng cũng nhận ra nàng liền.

Nàng ngật ngưỡng trước ống nói vì không biết nói gì bây giờ. Tiếng nói của anh chàng chọt vang lên trong ống nghe, kèm theo vài tiếng cười khoái trá:

- A lô, này Thu, tôi biết nhà của Thu ở đâu rồi.
- Ấy chết, làm sao ông biết được?
- Khó gì đâu. Tôi tìm thấy trong một cuốn Niên Giám Điện Thoại. Nàng giật mình lặng yên, nghĩ rằng mình thật dại dột khi cho gã thanh niên này biết số điện thoại của mình trong khi lại muốn giấu địa chỉ.

Cái trò đùa điện thoại này có vẻ bắt đầu tiến tới từng bước một. Vào tuần trước, trong một đêm vắng vẻ, ba nàng đi công tác xa, mẹ nàng và mấy đứa em đi ăn giỗ và nàng vừa học thuộc những đoạn sau cùng của bài vạn vật. Nàng cảm thấy trống không như một khoảng trời đêm nhìn thấy bên ngoài cửa sổ. Gia đình nàng mới dọn lên Sài-Gòn, từ khi ba nàng có một chức vụ quan trọng ở đây. Ba má ít khi cho nàng đi chơi đâu, thật ra nàng cũng không thích đi dạo chơi trong một thành phố quá lớn và ồn ào, đầy những người xa lạ đối với nàng. Ở lớp học, nàng chưa có cô bạn nào thân, bạn trai càng ít hơn và việc một anh chàng nào mời nàng đi chơi thật là một chuyện quan trọng và ít khi được phép của gia đình. Nàng ngồi lắng nghe từng tiếng gõ của chiếc đồng hồ treo trên tường, và chợt nhìn thấy ống điện thoại bên cạnh.

Nàng nghĩ một trò đùa tinh nghịch. Nàng nhắc ống nói, nhanh chóng quay 5 con số nào đó một cách vô tình, rồi hồi hộp chờ nghe một

tiếng nói ở bên kia đầu dây. Lần đầu tiên: "A lô, đây là tiệm đóng hòm Vạn Phước, xin lỗi quý khách cần gì ạ..." Nàng cúp vội máy. Lần thứ hai là tiếng nói của một người Mỹ nào đó nghe léo nhéo nàng không hiểu gì hết, nàng nín thở nói nhanh một tiếng goodbye rồi cúp máy, bậm môi cười khi mường tượng đến khuôn mặt ngây ngô kinh ngạc của gã ngoại quốc. Nàng quay nhanh một hàng số khác, nghĩ rằng trò đùa của mình đến đây là lần cuối cùng, có lẽ nên chấm dứt. Có tiếng chuông reng từng hồi ngắn trong ống nói và tiếng nhấc máy. Một giọng nói đàn ông, hơi nặng và khó nghe, tiếng nói của những người miền Trung.

- Alô, tôi nghe đây. Xin lỗi, ai ở đầu dây đó ạ ?

Nàng đưa tay giữ ngực mình để nén cơn hồi hộp, nàng định cúp máy nhưng rồi cố gắng nói một câu, nàng nghĩ rằng mình nên nói một câu cho người lạ nào đó đang nói chuyện ngạc nhiên chút chơi.

- Xin lỗi ông, tôi... cũng muốn biết ai ở đầu dây ạ...

Tiếng nói của gã đàn ông gần như la lớn lên bực bội:

- Đây là số 40038. Cô có gọi nhầm số không?

- Dạ không, tôi gọi đúng số rồi...nhưng phiền ông cho biết...ông là ai được không ạ?

Yên lặng ở trong ống nói, nàng chờ đợi một tiếng cúp máy cộc lốc, nhưng sau một lát có tiếng nói của người lạ chậm chạp:

- Alô, được rồi. Tôi không biết cô định đùa nghịch kiểu gì, nhưng cô muốn gì cứ nói đi. Tôi nghe đây.

Nàng đã bình tĩnh trở lại. Nàng mỉm cười, dĩ nhiên là người lạ không thấy được nụ cười của nàng.

- Nhưng...ông là ai mới được chứ ? Ông tên gì..., cho tôi biết để tôi gọi cho tiện.

- Tôi tên là Văn. Nào, nói đi, nếu ở nhà cô có đồng hồ thì cô nên nhìn xem mấy giờ rồi.

- Tôi biết, gần mười hai giờ.

Giọng người lạ có vẻ thích thú vì được một lời mỉa mai:

- À, tốt lắm. Cô biết vào giờ này người ta thường làm gì rồi: Người ta đi ngủ. Dĩ nhiên là ngoại trừ những kẻ quấy rầy người khác và những kẻ bỗng dưng bị người ta quấy rầy như tôi chẳng hạn.

Nàng đỏ mặt, giận hờn:

- Ông có thể cúp máy đi, tôi xin lỗi đã làm phiền ông.

Trong ống nói lại im lặng, chỉ có tiếng vo vo nghe thật khó chịu.

Nhưng người lạ không cúp máy. Nàng và người ở bên kia đầu dây cùng yên lặng trước ống nói nhưng không ai nói gì cả, có lẽ cả hai đều cố gắng tưởng tượng đến kẻ đang nói chuyện với mình. Nàng là ai, làm gì ... Gã đó là ai, làm nghề gì. Một lát sau...

- Alô... Cô gì đó, cô còn đấy không?

- Còn. Ông chưa ngủ à.

Tiếng nói của người lạ có vẻ hơi ngập ngừng.

- Tôi không thấy buồn ngủ. Tôi vừa uống một ly cà phê đậm nên hơi khó ngủ. Vả lại...

Nàng cười nhỏ. Nếu đêm nay gặp thời tiết tốt, những đường dây điện thoại liên lạc với nhau rõ ràng thì người lạ có thể nghe tiếng cười của nàng.

- Vả lại...sao ạ?

- Vả lại...cái giọng nói của cô, giọng con gái Bắc kỳ hơi pha lẫn tiếng Nam một chút nghe cũng...dễ chịu, dễ thương lắm.

Nàng cảm thấy thích thú. Bất cứ một người đàn ông nào, ngoại trừ ba nàng, khen nàng một điều gì cũng đều làm nàng sung sướng.

- Cảm ơn ông Văn. Tôi chỉ sợ làm ông bực mình.

Lần đầu tiên nàng nghe thấy tiếng cười của người lạ trong ống nói.

Giọng nói của anh chàng bây giờ đã hết khó chịu, và có vẻ đang bắt đầu bày trò làm quen với nàng, gã con trai nào cũng bắt đầu như thế cả.

- Xin lỗi cô, tôi chưa biết tên cô...

- Ông biết để làm gì ?

- Để gọi cho tiện, chẳng lẽ cứ gọi bằng "cô" mãi, nghe cũng hơi xa lạ.

Nàng cười, người đối thoại với nàng bây giờ chắc đã hết buồn ngủ và gã có vẻ không muốn cúp máy chút nào.

- Thì tôi với ông xa lạ đấy chứ.

- Mình mới quen nhau rồi.

Nàng đùa nghịch:

- Bây giờ nếu muốn hết quen thật dễ dàng, tôi chỉ việc cúp máy và không bao giờ gọi ông nữa.

Tiếng nói người đàn ông hấp tấp vang lên:

- Ấy, đừng cúp máy... Cô không cho biết tên thì thôi.

Không hiểu sao nàng bỗng nói tên thật của nàng:

- Tôi tên là Thư.

- Chắc cô vừa tưởng tượng cái tên đó chứ gì.

Nàng giận dỗi:

- Ông bảo tôi nói dóc hả, tôi cúp máy cho mà xem.

- Đừng, cô Thư. Cô làm gì vội thế, bây giờ còn sớm mà.

Nàng bật cười, liếc nhìn cây kim đồng hồ trên tường, nàng giả giọng

ra vẻ thật nghiêm trang:

- Hơn mười hai giờ rồi. Ông biết vào giờ này người ta làm gì không? Người ta đi ngủ. Dĩ nhiên là ngoại trừ những kẻ...

-Ồ, tôi xin lỗi. Trước khi cô gọi đến, tôi đang mệt, cáu sườn vì không ngủ được. Tôi đã tắt hết đèn và thề rằng sẽ ném chiếc gối vào bất cứ ai gõ cửa phòng tôi.

Nàng nhướn mắt, làm bộ sợ sệt, nhưng không ai nhìn thấy cử chỉ của nàng cả.

- Ghê thật ! Chắc ông Văn đi chơi khuya dữ lắm nên mới không ngủ được, hay là ông phải suy nghĩ về những vấn đề gì to tát lắm. Đàn ông thì luôn luôn có chuyện quan trọng.

- Vâng, kể ra thì cũng có một vài vấn đề làm tôi bận tâm. Chẳng hạn như tôi băn khoăn không biết sáng mai mình nên uống một ly cà phê đen hay cà phê sữa ?

Nàng bật cười. Nàng cười hơi lớn nên có lẽ người đàn ông nghe rõ.

Giọng anh chàng khoan khoái:

- Cô Thư, tôi cam đoan 100% là cô đang cười.

- Cam đoan gì nữa, thì tôi đang cười đây.

- Giọng cười nghe như tiếng kim cương vỡ...

- Trời ơi! Ông đừng nhái theo tiểu thuyết chứ, hay ông là một văn sĩ ?

Nàng ngạc nhiên khi nghe giọng nói trịnh trọng xác nhận nghề nghiệp của người đàn ông:

- Cô đoán đúng. Tôi là một.. nhà văn đã viết nhiều cuốn truyện.

-Ồ ! Rất hân hạnh được quen với một văn sĩ. Hèn gì cái tên của ông giống như nghề của ông, ông là cái gì .. Văn?

Người đàn ông có vẻ lưỡng lự khi nghe nàng hỏi, bỗng nhiên anh chàng buột miệng nói:

- Hoàng Văn, tác giả của cuốn tiểu thuyết đang bày bán khắp các hiệu sách: " Tình Yêu Hai Mươi".

Nàng xuýt xoa khen ngợi:

- Chà ! Nghe cái nhan đề cũng thấy hay rồi. Chắc câu chuyện của ông hấp dẫn lắm?

- Hôm nào tôi sẽ gửi tặng cho cô một cuốn. Cô có thường vào các nhà sách?

- Không.

- May thật !

- Ông nói gì?

Giọng nói của người đàn ông có vẻ bối rối:

- Không... Tôi nói may là cô chưa mua cuốn sách đó, tôi gửi cho cô đọc chắc cô sẽ thích hơn. Tôi chỉ sợ là cô đọc cuốn đó rồi.

- Tôi làm biếng đọc sách lắm. Tôi chuyên môn đọc những tờ báo có hình vẽ của mấy đứa em. Tôi thích nhạc hơn ông ạ ...

Nàng nhìn chiếc máy Magnétophone của nàng đang đều đặn vang lên những câu cuối cùng của một bài hát:

- Trước khi gọi ông, tôi đang nghe một cuộn băng nhạc tiền chiến.

- Nhạc tiền chiến, thật tuyệt. Chắc là một bài của Đoàn Chuẩn?

- Ông đoán tài quá. Bài " Lá đổ muôn chiều".

- Thật tuyệt. Alô.. Cô Thư, tôi nhắc lại: thật tuyệt.

- Alô. Tôi nghe rõ lắm rồi.

Nàng nhìn đồng hồ bây giờ đã khuya. Ngoài đường bỗng có tiếng chó sủa nhẹ vài tiếng. Mẹ nàng vừa mới về tới, nàng nghe rõ những bước chân của bà vang lên mồn mồn như đánh thức nàng, không phải khỏi giấc ngủ mà là khỏi trò vui này. Nàng nói nhanh:

- Alô. Ông Văn ơi, giờ tôi phải đi ngủ đây.

- Còn sớm quá.
- Sớm gì nữa, mai tôi còn phải dậy sớm đi học.
- Cô Thư học trường nào?

Nàng cười:

- Ông Văn bắt đầu tò mò rồi ! Thôi chúc Ông Văn ngủ ngon...
- Tôi chưa biết số điện thoại của cô...
- Ấy, không được. Nếu ông gọi lại, ông sẽ gặp ba má tôi nhiều hơn là gặp tôi. Hôm nay cả nhà đi vắng nên tôi mới gọi nói chuyện chơi đấy chứ... Alô, Ông Văn, chúc ông đêm nay ngủ ngon nhé.

Không hiểu sao nàng có cảm tưởng rằng ở bên kia đầu dây, người đàn ông đang mở mắt tỉnh táo như một con đom đóm. Giọng anh chàng hơi buồn một chút, và điều này làm nàng vui thích.

- Cảm ơn Cô Thư, tôi cũng chúc cô được như thế. Nhưng đêm nay tôi không ngủ ngon đâu. Tôi còn phải nghĩ nhiều về cô nữa , một cô gái có tiếng nói êm đềm...

Nàng kêu lên:

- Nay thôi đi ông Văn. Nếu ông thích tán nhảm như thế, tôi sẽ không gọi lại cho ông nữa đâu. Alô... tôi cúp máy nhé.
- Alô, khoan đã... Alô...

Mẹ nàng đã gọi cửa và gọi tên nàng. Nàng nghe rõ tiếng nói của bà vọng lên, cho biết bà có đem về nhiều bánh và trái cây từ đám giỗ.

- Alô, ông Văn. Chào ông nhé, mẹ tôi vừa mới về.

Nàng gác ông điện thoại xuống, sau khi nghe loáng thoáng nhưng tiếng nói gì đó của người đàn ông. Cuộn băng nhạc trong chiếc máy thu băng đã chạy hết.

Gần như tất cả mọi đêm trong tuần lễ sau, nàng và người thanh niên lạ mặt có cái tên là Văn đều nói chuyện qua điện thoại. Mỗi lần khoảng mười phút, khi về khuya, nàng đã học thuộc bài xong. Bài vở, thật dễ sợ, tâm lý học, đạo đức học này, tân đại số này... Trời ơi, vạn vật này... Ôi giờ! Sao mà nàng lại chọn đi ban A thế không biết, cuốn sách dày cộm với đầy hình vẽ rối rắm và chữ nghĩa chằng chịt.

Cũng một phần tại cái anh chàng này nữa. Hắn bắt đầu làm nàng "chia trí". Nàng cứ nghĩ ngợi lơ mơ hoài khi cầm cuốn sách, những chữ nhảy múa không nhìn thấy gì hết. Đồng hồ chỉ mười một giờ rưỡi. Nàng mỉm cười chắc anh chàng chưa đi ngủ vội đâu. Hắn còn đợi ngay ngay bên ống điện thoại chờ nàng chứ, nói vắn vơ đôi ba chuyện rồi mới thấy "thơ thới hân hoan" đi ngủ được.

Nàng thở dài, e mình cũng thế mất. Đêm nào có thằng em chúa tò mò và mách lẻo lên gác ngủ với nàng, nàng ngại không gọi cho anh chàng, cũng thấy bản khoăn như thiếu thốn một cái gì.

Nàng viết những chữ và hình vẽ vô nghĩa trên trang giấy. Chuông đồng hồ đánh "bong" một tiếng. Nàng nhắc ống điện thoại, năm con số đã thuộc lòng...

- Alô, xin lỗi cho tôi được nói chuyện với...

- Văn đây, tôi đây, tôi tưởng điện thoại của nhà Thư hôm nay hư rồi.

- Sao ông không nghĩ là tôi sẽ không gọi cho ông nữa, chắc thế nào cũng có ngày đó mà.

- Đâu được, cô Thư. Thư đâu làm thế được, phí phạm quá.

- Ở kìa .. Tại sao lại phí phạm?

- Thế người ta phát minh ra máy điện thoại làm gì, nếu không phải là để cho thiên hạ nói chuyện với nhau?

- Nhưng nói chuyện công việc làm ăn, cần thiết thôi. Có lại cứ nói vắn vơ dai dẳng như ... chúng mình.

- A lô ... "chúng mình"... cô làm ơn nhắc lại cái chữ dễ thương đó đi. Nàng đỏ mặt lúng túng, phải im lặng một lát. Giọng nói của anh chàng bên kia lại ráo rức:

- Alo ... Thư nói tiếp đi ... "Chúng mình" thế nào ?

Nàng giận dữ nói:

- Không thế nào cả, và cũng không phải là chúng mình chúng ta gì hết. Tôi nói nhầm chữ rồi.

- Không sao đâu Thư ạ. Đó là cái làm đáng yêu nhất đời.

- Nay ông Văn, nếu ông đùa quá đáng thì biết sẽ có chuyện gì không? Nhà tôi chắc sẽ phải nhường máy điện thoại cho một ông hàng xóm. Và tôi sẽ biến mất.

- Đừng ... Thư. Thôi, tôi xin lỗi. Tôi hứa từ bây giờ sẽ nói chuyện rất đúng đắn.

Nàng cười nhỏ cho anh chàng nghe thấy.

- Rồi, nếu thế thì ông có thể bắt đầu được rồi.

- Biết bắt đầu nói chuyện gì bây giờ? Nói về tôi thì khó mà có chuyện đúng đắn. Hỏi về Thư thì có vẻ tò mò quá rồi Thư lại giận. Thôi, tôi sẽ nói chuyện bên... Tây, bên Mỹ là bảo đảm đúng đắn.

- Ông Văn đi ngoại quốc rồi sao ?

- Chưa bao giờ cả. Nơi mà tôi có thể đi xa nhất, giới hạn ở ... Cầu Kiệu.
- Sao thế ?
- Thôi, không có gì cả. Tôi không nói về cầu cống gì nữa. Bây giờ tôi nói chuyện bên Mỹ đây. Ở Mỹ có một cô đào tên là Faye Dunaway...
- Tên nghe lạ quá. Có đẹp bằng Liz Taylor không?
- Ồ, Liz xưa rồi. Bây giờ Faye Dunaway là số một, nàng mới nổi nhưng thật tuyệt vời ... Làm sao tôi có thể diễn tả được. Tóm lại nàng có vẻ đẹp vừa thánh thiện vừa lẳng lơ, vừa già dặn vừa ngây thơ ... và vừa đủ thứ cả.
- Nghe ông ca tụng tôi cũng thấy mê nàng rồi. Nhưng cô đào ấy làm sao nữa ...
- Mới có một phim do Dunaway đóng vừa chiếu ở Sài Gòn, một phim vĩ đại nhất trong năm, một chuyện tình tuyệt đẹp : Bonnie và Clyde, không thua gì Romeo và Juliette ...
- Thế hả, nghe ông kể mê lắm, nhưng mà rồi sao nữa ông?
- À, bây giờ đến đoạn này mới thật là quan trọng ... Cô Thư, chiều thứ bảy tới tôi mời Thư đi xem phim này nhé.
- Nàng cắn môi bật cười. Gờm, cái anh chàng này vô đề dài dòng văn tự quá.
- Chà, bây giờ mới biết tài của ông Văn. Ông nói chuyện bên Tây bên Mỹ xa tít rồi khi không lại kéo về Sài Gòn.
- Thì rốt cuộc cũng phải trở về với "quê hương dân tộc" chứ. Thư đừng từ chối nhé.
- Ông đừng nói tôi là khách sáo ông Văn ạ. Nhưng nếu có phim hay như thế, thế nào con bạn của tôi nó cũng lại kéo tôi đi cho bằng được. Tôi với nó trót hứa sẽ đi xem chớp bóng chung với nhau hoài

rồi.

Giọng nói của anh chàng có vẻ hơi buồn rầu và nản chí:

- Đi xem xi nê với bạn gái hoài, chán lắm Thu à.

- Có gì mà chán. Mình xem màn ảnh chứ có xem người bên cạnh đâu. Vả lại từ trước đến nay tôi chưa bao giờ đi xem chớp bóng với một người đàn ông nào khác, ngoại trừ ba tôi mỗi đầu tháng khi tôi được xếp hạng cao trong lớp.

- Xin lỗi, tôi tò mò một chút. Thu được mấy tuổi rồi ?

Nàng ngạc nhiên, ngần ngại một lát nhưng rồi cũng trả lời:

- 19. Mà ông hỏi làm gì thế ?

Giọng nói của anh chàng như bực tức hờn giận:

- Làm ơn nhán với ba Thu rằng ông giữ độc quyền Thu trong 19 năm như thế là đủ rồi. Nhưng cho người khác với chứ.

- Ông Văn lại nói đùa rồi. Thôi, ông đi xem một mình đi rồi thứ bảy tới kể lại cho tôi nghe cũng được.

Anh chàng gần như hét lớn:

- Xem cái gì nữa ? Tôi xem phim đó đã hai ba lần rồi, gần như thuộc lòng rồi.

- Trời ơi. Thế mà ông còn định rủ tôi đi xem nữa.

- Thì đi xem chớp bóng có phải chỉ là để xem không thôi đâu.

Anh chàng đột ngột ngừng lại, như biết mình lỡ lời. Nàng cũng im lặng bối rối ... Bỗng có tiếng ba nàng gọi từ nhà dưới vẳng lên:

- Thu à, con gọi điện thoại cho chú Tư nhờ chú sáng mai lấy cho ba cái giấy máy bay đi Đà Lạt...

- Dạ.

Nàng vội vã nói nhỏ:

- Thôi ông Văn à, tôi phải cúp máy đi ngủ đây. Ba tôi sắp lên đây gọi

điện thoại.

- Chết cha ! Gọi cho tôi hả ?

- Không phải đâu, chuyện công việc của ba tôi mà. Thôi chúc ông Văn ngủ ngon nhé. Đêm mai nhớ kể chuyện phim cho tôi nghe.

Nàng tần ngần nghe lời chúc ngủ ngon tương tự của anh chàng rồi khẽ ấn nút nhỏ cúp máy.

Nàng không còn nghe chuông đồng hồ vừa đánh thêm một tiếng ngân dài buồn tênh.

Tối hôm sau, lần này đến phiên anh chàng lại đề nghị thêm một chuyện mới lạ, sau vụ rủ đi xem chớp bóng bị thất bại.

- Thưa à, chiều mai Thưa có ở nhà không? Tôi đến nhà thăm Thưa nhé.

- Ồ, không. Nói chuyện qua điện thoại là đủ rồi ông Văn ạ.

- Nhưng tôi muốn ... biết mặt Thưa. Đừng bắt tôi mỗi đêm cứ nằm nặn óc tưởng tượng chứ.

- Ai bảo ông tưởng tượng làm gì ? Biết mặt mà làm gì ông Văn?

- Thì ... ít ra là mình cũng biết đã quen với một ai, người đó như thế nào chứ?

- Thưa là thế .. đấy ấy . Nhưng thôi, nếu ông cứ đòi mãi chắc Thưa phải xiêu lòng mất, nhưng sợ khi thấy mặt rồi, ông chê Thưa "xí" mà không thèm nói chuyện nữa thôi.

- Đòi nào có chuyện đó. Chiều mai tôi lại nhà Thưa nhé.

- Không được đâu. Ông cho Thưa biết địa chỉ đi.

Nàng ghi vội cái địa chỉ trên giấy rồi ngạc nhiên nói:

- Ủa. Thế là nhà ông nằm trên đường Thưa đi đến trường đấy. Chiều mai 5 giờ Thưa đi học về, ông cứ ra đứng đợi trước nhà là biết.

- Trời ơi. Làm sao biết ai là Thưa được. Mỗi chiều có cả ngàn cô gái đi

qua trên đường.

Nàng bật cười, mình ngốc thật, làm sao anh chàng nhận ra mình được. Nàng cắn môi suy nghĩ một chút rồi mỉm cười nói:

- Thôi được rồi. Chiều mai Thư sẽ đi bằng một chiếc Cady màu nâu. Thư mặc áo tím để nhận ra lắm. Ông nhớ đấy nhé, một lần thôi đó. Ông có cận thị thì ráng chịu.

- Nhớ kỹ lắm rồi. Áo tím đẹp lắm.

- Thôi đi. Vì ông mà Thư phải mặc áo tím đó. Chứ trời Sài Gòn nóng như thế này, ai mà mặc màu đó bao giờ, quê quá. Nhưng ... làm sao mà nhận ra ông ?

- Tôi sẽ ra đứng trước nhà. Thư biết nhà tôi rồi.

- Ông mặc một cái áo gì đặc biệt một chút đi.

- Tôi làm sao có áo tím. Thôi, tôi sẽ cầm một cuốn sách to tương như cuốn tự điển. Buổi chiều xe cộ đầy đường mà Thư thấy ai đứng cầm sách chứ không đọc, mắt lại lò dò quan sát từng người đi qua. Chắc chắn là tôi đó.

- Chiều mai nhớ từ 5 giờ ông Văn nhé. Thôi bây giờ Thư phải cúp máy đây.

- Trời ơi, sao bữa nay nói chuyện ít vậy?

- Để bắt đền ông đó. Vì ông mà mai Thư phải lục cái áo tím ra này, phải đi học về đúng giờ kéo ông chờ này, phải đi xe chậm chậm để ông nhìn cho kịp này ... phải ... đủ thứ cả.

- Phải ... đánh một chút phấn hồng cho đẹp này.

- Thôi đi ông. Đi học mà phấn sáp gì. Thư cũng làm biếng sửa soạn lắm, có xấu lắm ông không được phê bình nha.

- Đâu dám. Nhưng mà ...

- Thôi, bữa nay ngủ sớm đi ông Văn. Ông ngủ ngon nhé, và đừng

uống cà phê ban đêm nữa.

Giọng anh chàng hồi hả kêu lên ới ới nhưng nàng vội cúp máy cho bỏ ghét, mình mới bằng lòng anh chàng một chuyện rồi, không nên để anh chàng khoái chí thấy thắng thế mà vùi vĩnh mãi.

Buổi chiều, khi tan học, nàng phải rủ thêm một con bạn cùng về.

Nàng ngại đi một mình qua nhà anh chàng Văn, không hiểu sao nàng vừa thấy thích thú hồi hộp vừa sợ.

Nàng bắt con bạn phải lái chiếc xe Cady đèo nàng, còn nàng ôm cặp ngồi sau cho yên bụng. Con đường vẫn còn nhiều nắng, đầy những xe cộ chen chúc, và không hiểu tránh lách thế nào mà con bạn lại cho xe chạy sát trong lề, gần trước cổng nhà anh chàng.

Ngay lúc đó tim nàng đập thành thịch. Nàng vừa thấy một lũ đàn ông tụ năm tụ bảy trước công nhà khá lớn để đúng con số địa chỉ của anh chàng. Không biết trong đám đó ai là Văn. Nàng không dám nhìn kỹ. Nhưng nàng bỗng giật mình khi nhận ra một người tay cầm sách đứng ngó mông ra đường. Hắn mặc một chiếc sơ-mi ca rô đồ chơi thật khó chịu, đeo kính cận thị to tướng và lại đẩy đà to béo.

Nàng thấy thất vọng quá, người cầm sách đúng là Văn rồi, nhưng trái ngược hẳn sự tưởng tượng của nàng.

Bọn đàn ông bỗng chú mục đến hai cô gái đi xe Cady, họ chỉ trở cười cợt gì đó. Nàng nóng bừng mặt, thúc cùi chỏ vào lưng con bạn:

- Phóng nhanh lên mày.

- Sao vậy?

Con bạn tỏ vẻ ngạc nhiên vì nó không biết chuyện kết bạn "tâm giao điện thoại" này. Nhưng rồi chiếc xe cũng vọt đi bỏ mặc cổng nhà xa

dần sau lưng. Tự nhiên nàng thấy hơi hồi hận trong vụ gặp mặt chớp nhoáng này. Anh chàng Văn có giọng nói nghịch ngợm dễ thương, lại có thể béo phục phịch thế kia ư? Áo đỏ cao bồi nữa, "quê" chết được.

Đêm đó nàng gọi điện thoại trễ hơn thường lệ. Khi giọng nói của Văn vang lên trong ống nghe, nàng lại thấy cái cảm giác ấm áp vui vẻ như mọi đêm, nỗi bực dọc vô cớ tiêu tan mất.

- Cô Thư, thế là tôi biết mặt cô rồi.

Không hiểu tại sao nàng vẫn không tin giọng nói thân thiết này là của người đàn ông áo đỏ hồi chiều.

- Thư cũng biết mặt ông rồi. Ông Văn có cái áo đỏ nổi quá nhỉ, lại đeo kính cận thị trong oai ra phết.

Giọng anh chàng ngạc nhiên:

- Thư nói sao? Tôi mặc áo đỏ bao giờ đâu? Tôi cũng đâu đeo kính cận thị.

Nàng ngạc nhiên không kém:

- Thì ban chiều trước cổng nhà ông đó. Cái ông mặc áo đỏ cầm sách chẳng phải là ông là gì?

Anh chàng la lên một tiếng rồi háp tấp nói:

- A lô, cô Thư. Thư nhìn lầm rồi, cũng vì lỗi tại tôi cả. Đang đứng chờ Thư thì lũ bạn kéo đến tán gẫu, cái thằng mặc áo đỏ ấy là bạn trên trường với tôi. Hấn thấy tay tôi đang cầm cuốn sách là giật ngay lấy, hấn là một thằng mọt sách...

Nàng à lên một tiếng, hiểu hết đầu đuôi. Tự dưng nàng thấy nhẹ người, anh chàng là ai cũng được nhưng ít nhất không phải là gã có bộ mặt khờ khờ đó.

Nàng trách móc:

- Trời ơi. Đã dặn kỹ mà, thì Thư cứ đúng theo ám hiệu của ông, tìm người nào cầm sách thôi.

- Xui thật. Cái thằng quỷ quái ấy không hiểu sao lại giật cuốn sách đúng lúc Thư đi qua, tôi không kịp giải thích. Thế Thư có nhìn thấy tôi không, tôi đứng bên cạnh hẳn đó.

Nàng nhíu mày cố tưởng tượng lại nhưng không tài nào nhớ được mặt mày của một bọn người đó. Lúc ấy nàng chỉ bối rối nhìn anh chàng cầm sách thoáng nhanh rồi quay mặt đi.

- Ông Văn ơi, làm sao Thư thấy ông được. Bọn ông đông quá làm Thư thấy khớp, đâu dám nhìn ai nữa.

- Thế thì uổng thật. Nhưng tôi hên hơn Thư rồi. Tôi thấy rõ mặt Thư rồi, cô gái lái xe Cady mặc áo tím.

Nàng bỗng phá ra cười ròn tan, tay nàng che lại ống nghe nhưng anh chàng vẫn nghe thấy. Nàng cố nín cười nhưng không được. Giọng của Văn vang lên, ngạc nhiên lẫn bực tức:

- Có gì mà Thư cười dữ vậy?

Nàng vẫn ôm bụng cười đến chảy nước mắt. Giọng anh chàng ngạc nhiên hỏi mãi. Một lát sau, nàng cắn môi cố nén cười, nói chậm rãi:

- Ông Văn, Thư nói này ông hứa đừng giận Thư mới dám nói.

- Thư nói đi. Có gì mà rào đón thế, tôi không giận đâu.

Khi nghĩ đến chuyện hồi chiều nàng lại muốn bật cười nữa. Nhưng nàng cố nghiêm giọng, nói sự thật, và sự tinh nghịch của nàng.

- Cô mặc áo tím ban chiều không phải là Thư đâu, bạn của Thư đấy.

Thư phải xúi mãi nó mới lấy áo tím của Thư mặc, còn Thư mặc áo trắng ngồi đằng yên sau đó. Ông Văn không nhận ra được Thư sao?

Anh chàng lặng yên một lát, có vẻ ngạc nhiên và chắc là cũng như nàng đang cố nhớ lại buổi chiều gặp gỡ rắc rối đó. Nàng nói tiếp:

- Tự dưng Thư thấy sợ. Thư muốn ông Văn khoan biết mặt Thư đã, nên mới bày trò đổi áo "Lê Lai cứu chúa" ấy.

Anh chàng vẫn yên lặng giây lâu rồi giọng nói nhỏ vang lên có vẻ trầm ngâm và buồn:

- Tôi thì vô tình, nhưng Thư đúng là cố ý gạt tôi. Thư à, tự dưng tôi có cảm tưởng rằng Thư .. không phải là người thành thật. Tôi ... hơi buồn.

Tiếng nói buồn bã giận dỗi ấy bỗng như làm nàng nhói đau nhè nhẹ, cảm giác mà nàng chưa hề có bao giờ, ngay cả khi giận lẫy với bạn bè. Nàng hồi hận, vội vàng nói nhanh:

- Cho Thư xin lỗi. Ông Văn đừng giận Thư nữa, ông đã hứa trước là không giận rồi mà.

Bên kia đầu dây lặng thinh, chỉ có tiếng vo vo buồn tẻ trong ống nói. Nàng băn khoăn đợi một lúc lâu mới nghe có tiếng của anh chàng nặng nề vang lên:

- Thư không muốn cho biết mặt thì thôi, không muốn nói chuyện nữa cũng được. Tôi sẽ không đòi gì nữa.

Nàng cắn môi muốn bật khóc. Nàng cầm ống điện thoại đi về phía giường, và nàng ngã xuống, má tựa êm ái lên chiếc gối. Giọng nàng chột mềm đi:

- Đừng giận Thư, anh ...

Nàng vô tình thốt ra từ "anh" thật dễ dàng và không hồi hận chút nào, dầu chưa hề biết mặt nhưng nàng nghĩ rằng chàng là một điều gì thân yêu nhất của nàng.

Mặt nàng bỗng đỏ hồng sung sướng khi vừa nghĩ đến ngày sinh nhật sắp tới của nàng, thông thường vào ngày đó ba má cho phép nàng tha hồ mời bạn bè lại nhà. Nàng mừng rỡ nói:

- Thôi để Thư nói cái này, anh sẽ không còn giận Thư nữa. Thứ ba tới là ngày sinh nhật của Thư. Thư có mời vài đứa bạn thân lại thôi. Mời anh Văn đến cho vui nhé.

Giọng anh chàng có vẻ tươi ngay:

- Trời ơi, tôi bay cả hai cánh đến liền ngay chứ.

Nàng bĩu môi chế giễu, nhưng ở VN chưa có điện thoại truyền hình nên dĩ nhiên anh chàng làm sao thấy được. Nàng nói bằng giọng tinh nghịch:

- Rồi anh sẽ hết tưởng tượng về Thư nữa. Anh tha hồ mà quan sát. Thư sẽ giới thiệu cô áo tím cho anh nữa.

- Sinh nhật... Tôi cảm ơn nhưng ngày sinh nhật. Thứ ba sinh nhật của Thư ... Thế mà thứ tư đúng là ngày sinh nhật của tôi rồi. Tôi đến mừng Thư rồi Thư cũng phải đến nhà chia vui với tôi nhé.

- Thôi đi. Sao mà Thư nghi ngờ cái ngày sinh nhật của anh thế.

Chuyện đó tính sau, bây giờ anh phải lo kiếm quà cho Thư là vừa.

- Dĩ nhiên rồi. Một món quà vĩ đại ... Một con búp bê biết đánh đàn dương cầm và hát.

- Thôi. Thư có nhiều búp bê rồi, Thư cũng không thích đâu. Hay là anh đem cho Thư cuốn sách gì gì của anh viết đó.

- Trời ơi !

- Sao thế ? Anh Văn?

- Không ... không có gì cả. Chỉ sợ tôi không còn cuốn nào, in lâu rồi ... và nhà xuất bản đem đi phát hành hết.

- Thôi thế để Thư vào tiệm sách tìm cũng được. Cái nhan đề gì Thư quên rồi ... Tình yêu ... đôi mươi ... hả anh ?

- "Hai mươi" nhưng đôi mươi hay hai mươi gì cũng được. Nhưng Thư đừng đi tìm mất công, để tôi đem đến cho.

- Anh nhớ đừng quên đấy nhé, và cũng đừng quên tối thứ ba tới, khoảng 8 giờ. Thư để dành bánh ngọt chờ anh đến mới ăn đó.
 - Chắc chán tôi sẽ đến chứ. Dầu bất cứ điều gì xảy ra, ngoại trừ ...
- Nàng lo sợ hỏi:
- Ngoại trừ điều gì thế anh?
 - Không ... tôi nói đùa.
 - Anh Văn? Anh có cái gì giấu Thư phải không?

Anh chàng trả lời nàng. Giọng anh chàng hấp tấp nói trong máy: "Đêm thứ ba, tôi sẽ đến", và lần đầu tiên từ đêm hai người nói chuyện với nhau, anh chàng chúc nàng ngủ ngon trước và cúp máy. Nàng cảm thấy thoáng buồn bâng khuâng. Trời đổ mưa giông lớn, giọt nước và gió bập bùng ngoài cửa kính.

Đêm nay sinh nhật, nàng buồn giận chết được. Đồng hồ đã chỉ 9 giờ vẫn không thấy Văn đâu cả. Địa chỉ nhà nàng đâu có khó mà tìm và anh chàng có lần nói là đã đi qua đi lại trước nhà nàng rồi mà. Nàng không nghe gì hết tiếng cười đùa nói chuyện của lũ bạn đang xúm xít ngồi quanh bàn. Băng nhạc mới mua vang lên những âm thanh làm nàng nôn nao thêm.

Nàng chạy vội lên gác, gọi đến chàng nhưng giọng nói của một người lạ nào đó cho biết Văn đã đi đâu từ hồi gần 8 giờ rồi. Nàng cắn môi muốn khóc, thế mà dám hứa chắc với mình, chắc là anh chàng vô tâm ấy quên khuấy mất đêm này và đã đi chơi với bạn bè, hay là với một "cô" nào rồi. Nàng nói thầm trong đầu, mình ngu quá. Người ta là đàn ông, đàn ông thì quen nhiều người, có ai hơi đâu để ý đến một kẻ xa lạ không hề thấy mặt trong ống điện thoại này đâu. Người ta đời nào xem cái vụ chuyện trò lảm cẩm này ra gì đâu.

Có tiếng kêu của con bạn nàng:

- Thưa ời, mau xuống thối tắt nến rồi khai mạc đi. Thiên hạ đang ngồi chờ chia bánh đây.

Nàng lau vội giọt nước mắt, thẩn thờ bước xuống. Cảnh tượng như mơ hồ. Màu đèn đỏ và hoa giấy, những bộ mặt tươi cười, vui vẻ, ngọn nến lung linh cắm trên chiếc bánh có đề tên nàng.

Nàng gượng cười tiến lại. Khi nàng thối tắt phụt những ánh nến trong tiếng vỗ tay reo mừng, nàng bỗng sợ hãi, có cảm giác như những ngọn lửa tắt đi là tắt luôn một hạnh phúc mới lạ êm đềm nào, là tan biến niềm vui, là một kẻ thân yêu biến mất trong bóng tối.

Một cái gì đã mất đi ánh sáng, đêm nay đổ vỡ tan tành trong tâm hồn nàng.

Nàng tự hứa sẽ không bao giờ nhớ đến những con số điện thoại của chàng nữa. Nhưng một tuần lễ đi qua, nàng bỗng thấy mình cầm lấy ống điện thoại. Nhưng bên kia đầu dây, chỉ có tiếng nổ lóp bóp đều đều, dấu hiệu cho biết điện thoại nhà chàng bị hỏng hoặc khu phố đó bị đứt đường dây điện rồi. Nàng bỏ mạnh ống nói xuống, cơn giận lâu ngày đã nguội phần nào và bây giờ chỉ thấy buồn bã.

Những chiều đi học về, nàng liếc vội vào nhà chàng. Một cư xá đông người ở, lố nhố bọn đàn ông đứng trước cổng nhưng biết ai là Văn hay chàng biết có đó không.

Vào tháng sau, trước khi theo ba má lên Đà Lạt nghỉ hè, nàng quyết định gọi cho chàng lần chót. Lần này có tiếng trả lời, nhưng là tiếng nói có vẻ của một lão già.

- Ông vui lòng cho tôi nói với ông Văn.

- Ông Văn hả ... ông ấy không ở đây cả tháng nay rồi.

Nàng giật mình suýt kêu lên thành tiếng. Giọng lão già nặng nhọc cất lên:

- Alô... Cô gì đó ... Cô còn đấy không?

- Dạ... còn, nhưng thôi cảm ơn bác. Ông Văn đã hết ở đó rồi thì thôi...

- Alô... cô khoan cúp máy đã. Tôi là quản lý cư xá này đây. Hôm qua tôi mới nhận được một lá thư của ông Văn không biết nhờ gửi cho ai đây ... cô chờ một chút nhé.

- Dạ.

Tim nàng đập mạnh, nàng áp sát tai vào ống nghe, thầm mong đường dây điện thoại đừng bị đột ngột cắt đi. Giọng lão già vang lên:

- Alô. Thư của ông Văn nhờ gửi... không phải ... nhờ đọc dùm cho ... sao kỳ cục thế này ... cho "*Cô Thư, người sẽ gọi tôi mỗi đêm từ 11 giờ*".

Nàng kêu lên:

- Đúng rồi. Cháu tên Thư, nhờ bác đọc cho nghe một chút... có dài lắm không.

- Không, cũng ngắn. Cô chờ chút nhé ... gồm, chữ gì khó đọc thế này ... Alô, cô chờ chút nhé. Nhỏ ơi, lấy cho tao cặp kính.

- Sao bác?

- Không... Tôi không nói với cô ... xong rồi, tôi bắt đầu đọc đây "*Ngày...tháng...năm...Thư mến. Tôi đã nói dối với Thư nhiều điều. Tha lỗi cho tôi nhé vì dù sao thì tôi cũng chẳng bao giờ gặp Thư nữa...*"

- Sao thế?

- Trời ơi, cô đừng ngắt lời. Làm sao tôi biết được. Alô...tôi không có nhiều thời giờ đâu, cô cứ yên mà nghe.

- Dạ... xin lỗi bác. Bác cứ đọc đi ạ.

- Được rồi, lúc này là "*Chẳng bao giờ gặp Thư nữa* ... Bây giờ đến " giờ đây tôi phải nói thật với Thư một lần cuối, tôi chẳng phải là một văn sĩ gì ráo. Thư có tìm khắp các tiệm sách cũng chẳng thấy được cuốn nào gọi là *Tình Yêu Hai Mươi* của tác giả Hoàng Văn cả. Trước đây tôi là một sinh viên, nhưng thi rớt vài lần, người ta gọi đi lính, tôi không đi và trở thành một kẻ trốn tránh. Cứ ở mãi trong nhà, chỉ có một công việc là chờ Thư gọi điện thoại mỗi tối. Tóm lại, tôi là một kẻ học hành dang dở, một văn sĩ quèn dang dở và từ khi biết Thư lại có thêm một tình cảm dang dở nữa ...

Nàng bắt đầu cảm thấy mình khóc, những giọt nước mắt chảy dài trên mặt. Giọng của lão già vẫn đều đều:

- Tôi là một người không ra gì, cả mấy tháng nay không dám đi đâu xa. Tôi sợ mọi người, tưởng chừng ai cũng có thể là một gã cảnh sát hỏi giấy hợp lệ quân dịch...

Đêm tôi đi xa nhất là đêm sinh nhật của Thư, phải qua một cây cầu quái ác, và thế là tôi bị ộp nơi đó.

Giờ thì chắc Thư đã hiểu tại sao đêm đó tôi không đến được, phải không?

- Em đã hiểu... Em xin lỗi anh.

Lão già bực bội cắn nhàn:

- Cái cô này, đã bảo đừng ngắt lời... Người ta nói với cô chứ phải là tôi đâu mà trả lời.

- Dạ... xin lỗi bác, cháu sẽ không nói gì nữa.

- Nghe tiếp đây. "*phải không*" rồi gì nữa... À... đây này: Tôi cũng không dám hẹn Thư một ngày nào nữa. Bây giờ tôi đã ở một nơi xa lắm rồi, một nơi không có sinh nhật, không có quà tặng, không có

tiếng cười, không có áo tím hay sách vở gì hết. Có lẽ khi ra trường, tôi sẽ bị đưa đến một đồn trại nào xa hơn nữa. Thư hãy quên tôi đi như tôi đã cố quên Thư rồi. Và hãy tìm một con số điện thoại khác, biết đâu...

Ký tên, chấm hết. Hết rồi đó cô.

Nàng nói nghẹn ngào:

- Anh ấy có cho địa chỉ lại không?

- Không, cũng không có dấu bưu điện. Thư nhờ người nào đưa tay mà. À... còn nữa... may không tôi quen cái tái bút này. Cô nghe nhé.

- Dạ.

- Tôi không sống nổi. Thế giới này có quá nhiều cơ hội cho bọn phè phỡn ngồi trên đầu thiên hạ nhưng không có chỗ cho người chỉ muốn có một đời bình yên tâm thường, chỉ muốn làm những điều nhỏ mà hấn ao ước.

Tôi đã chết trong đám người ngọm ấy. Không còn dịp nào để cho tôi nói với Thư điều mà tôi ôm ấp, tưởng chừng hư ảo quá, nhưng càng ngày tôi càng biết điều đó có thật.

Nàng khóc:

- Anh nói đi, em nghe ...

Lão già thở dài:

- Hết rồi, thư viết ngang đó là chấm hết. Thôi, cô còn cần gì nữa không?

- Dạ... không. Cám ơn bác nhiều ... chúc bác ngủ ngon... cháu cúp

máy đây ạ.

- Chúc cô ngủ ngon, và đừng có khóc. Nãy giờ tuy không hiểu gì cả nhưng cũng đoán là chuyện buồn... Thôi chào cô nhỏ.

Từ đó nàng bỗng sợ hãi chiếc máy điện thoại, nó làm nàng đau đớn. Trong một đêm hoang vắng nào, nàng thẫn thờ nhắc ống nghe và tay quay một cách máy móc hàng số quen thuộc.

Nhưng bên kia đầu dây, không còn ai trả lời.

(1971).

Hoàng Ngọc Tuấn

Sinh nhật

Nàng không thích tổ chức tiệc tùng trong ngày sinh nhật . Hồi nhỏ thì khác , mỗi năm có người đem đến cho nàng chiếc bánh ngọt , trên mặt phủ một lớp kem dày và Chantilly uốn lượn thành một nét đẹp

mắt ghi rõ tên nàng , chiếc bánh hời đó cắm mười tám ngọn nến ,
sâm banh , nổ như tiếng vỗ tay , rượu vang đỏ trộn với cam táo tràn
đầy trong hũ thủy tinh trong veo , bó hoa hồng rực rỡ và vĩ đại che
lấp được những bộ mặt hăng hái của người đem tặng lấp ló đằng
sau những búp đỏ tươi và cành gai xanh .

Hời đó nàng đã thích những cây gai hơn là những bông hoa . Khi hoa
tàn , nàng vẫn còn giữ mấy cành khô héo trong bình , có ngọn gai
thỉnh thoảng bám đau nhẹ nhẹ và thích thú vào tay nàng .

Nhưng năm nay nàng nói không muốn ngày sinh nhật có gì đặc biệt
hơn ngày thường . Không muốn những quà tặng gói trong giấy đủ
màu , không có bánh rượu , không mời khách khứa đông đảo tưng
bừng như những lần trước .

Buổi sáng qua đi không có gì lạ .

Buổi chiều , một người đến nhà nàng . Nàng nghe tiếng chuông reo
ngắn dưới nhà , tưởng là ông phát thư của nhà bưu điện , đến khi
mở cửa nàng mới biết không phải . Đó là một gã thanh niên khá
quen biết với nàng . Anh mỉm cười chào nàng nhưng một bàn tay
giấu cái gì đó sau lưng , chưa bước vào nhà , anh đã hỏi :

- Hôm nay là ngày sinh nhật của chị phải không ?

Nàng gật đầu , nói với giọng đùa cợt :

- Lần thứ 25 , hơi nhiều ...

- Không nhiều đâu , chỉ một bông thôi ...

Và đưa cho nàng cái thứ mà nãy giờ anh giấu sau lưng . Đó là một
đóa hoa hồng đỏ . Chỉ một đóa nhỏ trên cành khẳng khiu . Nàng nhớ
tên loại hoa này :Baccara , đỏ đậm hơn hoa anh đào , gần bằng hoa

tigôn và có lẽ tươi như màu xác pháo .

Anh định nói nhưng nàng nhanh hơn :

- Thôi đừng nói một cách khách sáo "mừng ngày sinh nhật " nữa .

Vào đi , ngồi uống tạm chai bia trong khi chờ tôi đi kiếm cái bình cắm hoa .

Người thanh niên , có thể gọi là người bạn cũ của nàng , tỏ vẻ ngạc nhiên :

- Sao lại bia ? Không có sâm banh , rượu chát ?

- Không .

- Không cả gà quay ?

- Không .

Chắc là có bánh ngọt .

- Không .

- Thôi , một ly kem cũng được .

- Không .

Người bạn nàng nhún vai tỏ vẻ thất vọng anh than phiền :

- Vô lý quá . Mọi người đâu hết rồi mà để cho ngày sinh nhật của chị thế này ?

Nàng mỉm cười cho anh thấy nụ cười của nàng vẫn diễm ảo hơn hàng triệu hoa đèn của ngày hội lễ . Có lẽ anh đã nhận thấy không có thứ rượu nào ngon hơn màu môi thân ái đó , nhưng anh vẫn giả vờ trách móc :

- Sinh nhật gì mà lạng lẽ như thế này . Nhân loại đi đâu hết rồi , thế giới ở đâu hết rồi ?

Nàng cầm cành hoa phát nhẹ vào vai anh :

- Lại đùa rồi .

- Không đâu . Sao không có ai cả ?

- Có tôi .

Nàng trả lời và cười chế diễu anh . Nàng đóng cửa lại , vào nhà . Anh đi theo nàng , sau đó , anh làm theo đúng lời nàng đã nói trước , nghĩa là kiếm một chai bia , tìm khoen mở trên kệ tủ , xoay được một viên đá lạnh , và anh ngồi uống bia một mình trong khi nàng ra phòng sau , lục lọi tìm kiếm một chiếc bình cũ nào đó . Dầu sao thì bất cứ một cành hoa nào cũng cần một chiếc bình với chút ít nước để có thể lâu tàn hơn . Cũng như trong một ngày sinh nhật , một người này dù sao cũng cần có thêm một người kia để nói chuyện cho vui . Cũng như điều thuốc lá phải cần có thêm một cây diêm quẹt . Cứ theo lối so sánh ba phải đó , anh có thể áp dụng liên miên cho hàng trăm trường hợp . Ví dụ như một người đàn bà dầu sao cũng cần phải có một người đàn ông .

Khi nàng trở lại phòng khách , anh nói với nàng điều đó nhưng nàng không đồng ý .

Nàng chứng tỏ cho anh thấy nàng có thể sống độc lập , hoàn toàn một mình chứ không cần có một người đàn ông bằng cách nàng không cần cắm hoa vào trong chiếc bình chật hẹp nữa . Bàn tay trắng xanh của nàng nắm nhẹ cành hoa . Anh thầm nghĩ có lẽ đóa hoa mềm ấy thích được nằm trong tay nàng hơn là bị nhốt trong lớp men sứ cứng . Và đóa hoa thật may mắn vì đã được như ý , còn anh ...

.- Tôi thì không .

Nàng ngạc nhiên :

- Sao ?

- Không ...không có gì cả .

Dĩ nhiên anh không thể nói cho nàng biết ước muốn của anh , sự phân bì của người đối với hoa , vì *hôm nay là ngày sinh nhật , là một*

ngày cấm không được có sự ghen tị hơn thua . Dẫu nàng coi thường ngày đó nhưng anh bao giờ cũng rất tôn trọng ngày sinh nhật của phụ nữ . Vào ngày đánh dấu thêm một tuổi , đàn bà thường nhớ lại một năm đã qua , dẫu rằng quá khứ là điều chẳng bao giờ có thể ảnh hưởng đến tâm hồn người đàn bà , họ thích kể những kỷ niệm , thích nghe những kỷ niệm nhưng tuyệt đối lạnh lùng với kỷ niệm .

Sinh nhật , một năm đã qua của nàng như thế nào , có mấy mùa xuân có mấy mùa đông . Anh hỏi nàng điều đó , và nàng trả lời :

- Ở đây trời nóng quá , nóng quanh năm .

Như thế anh phải hiểu nàng chỉ có mùa hè bất tận qua suốt năm .

Một mùa hè vô tư , thênh thang , tự do , hoàn toàn ở ngoài những ràng buộc phiền toái của tình cảm . Nhưng anh đoán nàng nói dối , không thể tránh được những bóng mây u uẩn phiền muộn trên những tháng ngày qua của nàng . Nhưng nàng phải nói dối để cho anh vui lòng . Anh rất sợ khi thấy nàng buồn , nhưng lúc đó có lẽ anh còn buồn hơn nàng . Anh muốn nàng được vui mãi mãi , để cho anh được xin bớt một chút sắc màu thắm thiết trên miệng cười và mắt sáng . Tóm lại , từ lâu anh đã thương nàng hơn tất cả những người bạn của anh , và chỉ thua anh chút ít

Nàng ngồi đó với anh nhưng nàng không biết uống rượu , không biết hút thuốc lá . Anh phải cố gắng làm cho nàng bớt chán bằng cách :

- Mừng ngày sinh nhật thứ mười ba của chị ...

- Trời ơi ...trời ơi . Nói làm số rồi ông ơi .

- Mười hai ?

Anh tiếp tục nói đùa để cho nàng cười như thường lệ , anh chờ đợi và sẵn sàng cười theo nàng . Và đúng như anh dự đoán , nàng bật

cười . Tiếng cười , quý giá hạng nhất trên đời . Anh , cả nàng nữa , cũng như tất cả mọi người , đều đã khóc khi mới mở mắt chào đời . Khóc một lần đó là quá đủ , anh không muốn anh và nàng có thêm một lần nào nữa . Nhưng làm sao nụ cười có thể nở bất tuyệt trên môi người khi chính môi người đôi khi đã nói những lời cay đắng . Bởi thế mỗi khi gặp nàng , anh tình nguyện làm tên hề giấu mặt , giấu hồn sau chiếc mặt nạ nghịch ngợm , lặng thinh riêng mình ôm lấy lời đau mà chỉ thốt nên lời vui vẻ . Và người ta biết chắc chắn một ngàn phần ngàn là tất cả những người đàn bà đều phải cười khi nói đến chuyện tình yêu , dẫu là cười bí mật , ranh mãnh hay ngượng ngùng . Nhưng anh không cần biết có bao nhiêu ý nghĩa của tiếng cười , chỉ cần nàng nở một nụ cười là đủ . Anh hỏi :

- Trong năm nay chị có yêu ai không ?

Nàng trả lời chậm hơn mười lăm giây , vì trước đó nàng phải nhìn lơ đi chỗ khác một lát , dĩ nhiên có kèm theo một thoáng cười và má đỏ

.

- Không .

- Thế tổng kết tình trạng trong năm vừa qua , có ai yêu chị không ?

- Nhiều lắm .

- Dám kể tên một vài người cho nghe được không ?

- Sao không . Để xem ... nào là X , Y , Z , W ...

Anh uống thêm một hớp bia để lấy thêm can đảm nói tiếp :

- Có ...tôi trong danh sách đó không ?

Nàng nhìn vào mắt anh , trả lời nhỏ :

- Không .

Anh biết nàng vừa phạm một sai lầm nghiêm trọng .Hoặc là nàng nghĩ sao nói vậy, hoặc nàng nói nhầm chữ . Nhưng *hôm nay là một*

ngày sinh nhật , là một ngày không được bắt bẻ nhau . Cho nên anh đành im lặng mà tha thứ cho câu trả lời của nàng . Anh chỉ thắc mắc :

- Sao người ta yêu chị nhiều thế mà chị không yêu lại một ai cả ?

- Yêu ...mà cũng có yêu qua ...yêu lại sao ?

Như vậy mới công bình , mới huề chứ .

- Yêu ...mà cũng tính toán hơn thua , lòi lỗ hay huề vốn sao ?

- Thế phải làm sao ?

Nếu không biết phải làm sao thì đừng làm gì cả .

Nàng nói với giọng hình như không được vui vẻ lắm làm anh lo lắng .Anh phải trở lại với đề tài dụi dàng .

- Chị có thấy , yêu ...thật là tuyệt phải không ?

Nàng bủ môi :

- Nãy giờ ông dùng tiếng "yêu" hơi nhiều rồi ông ơi . Bỏ chuyện đó đi .

Nàng làm anh im bật , cụt hứng . Anh công nhận là trong đời anh , anh đã sử dụng tiếng "yêu" hơi nhiều và bừa bãi . Nhưng nàng không nhớ rằng hôm nay là ngày sinh nhật , là một ngày cấm không được hạn chế điều gì , nhất là hạn chế tình yêu . Từ lâu nay , nàng đã quên hết ý nghĩa của một ngày sinh nhật . Nàng đã quên cấm trong bình mỗi ngày một bó hồng , nhiều màu thay đổi :trắng , vàng nhạt , hồng nhạt , hồng đậm hay đỏ sậm . Mỗi khi có người đem hoa tặng , nàng thờ ơ và đứng dưng đem chia cho mấy chị em trong nhà mỗi người một bông ,nàng quên cả chuyện giữ lại những cành gai theo thói quen . Suốt ngày nàng bận rộn với những chuyện khác .Nàng đi chợ , lo việc bếp núc , may vá , dọn dẹp nhà cửa , bù đầu với mọi việc trong nhà . Dưới vẻ đẹp thanh thoát xanh mướt của một

tiên nữ không hề đụng móng tay vào việc gì , thật ra nàng lặng lẽ quán xuyến mọi công việc gia đình như một bà nội trợ an phận đời đời . Điều đó làm anh đau lòng quá .

Khi uống hết chai bia , anh nói với nàng :

- Nhạc .

Nàng nhẹ gật đầu , trao cho anh cầm giùm cành hoa đã rơi lìa một vài cánh mỏng . Nàng đang tập chơi dương cầm , còn dè dặt và chậm rãi trên những phím ngà , nàng đánh bài nhạc nhập môn của Beethoven : *Thư gửi nàng Elise* ... Những nốt nhạc ngân vang cuống quýt , thúc hối và tràn đầy lời kêu gọi nhưng nhớ .

Khi bản đàn chấm dứt , nàng quay lại nhìn anh như dò hỏi , anh trả lời :

- Nữa .

Nhưng nàng mỉm cười lắc đầu , nàng làm biếng lắm . Gần đó , có một chiếc máy hát cũ . Anh thích nàng tìm cho anh một đĩa hát về ngày sinh nhật , nhưng có lẽ không có . Sau cùng nàng cho anh nghe một đĩa nhạc gồm những bài Thánh ca Giáng sinh . Cách đây 1972 năm Chúa Ki-Tô ra đời , hôm nay bài hát vang lên diu dặt ngợi ca về đêm "Beelem" xa xưa ấy : *Đêm đông lạnh lẽo Chúa sinh ra đời*

...

Anh cũng đâu được ấm áp gì . Mọi người đều lạnh lẽo giữa biển đời đầy mưa bão , lo âu , khốn đốn, đau thương . ..Giữa cõi trần , mọi người chen chúc , tranh giành nhau đến toát mồ hôi nhưng trái tim lạnh buốt vì những người kề cận mà hồn chia cách nhau , xa lạ , lạnh nhạt , thù hận . Từ lâu , anh sống như người băng đảo . *Nhưng hôm nay là ngày sinh nhật , là một ngày cảm không được lạnh lùng với*

nhaus . .Anh muốn nàng được ấm áp , bằng cách kể cho nàng nghe vài kỷ niệm ngày xưa mà nàng không biết là đã cho anh , hoặc có biết nhưng nàng đã quên .

.....

Thành phố , bốn năm về trước .

Trên một khu đất rộng đầy cỏ dại , vài căn nhà lụp xụp ở ấm áp bên nhau .Nhà này cách nhà kia chỉ với một tấm "cạc tông" hoặc một lớp ván mỏng . Nói là nhà nhưng thật ra diện tích chật hẹp bằng một căn phòng . Đôi khi khá nhiều người của một gia đình phải ở trong một căn phòng nhỏ .

Anh chiếm một mình một căn . Nếu anh thích sống cô độc một mình thì đây quả là một căn phòng riêng lý tưởng , ngoại trừ chiếc giường bố vừa đủ cho một người nằm ngủ , trong phòng không còn một chỗ nào nữa , tất cả đều dày đặc những tủ bàn đã phé thải , sách báo , giấy má , rác rưởi không biết đem đi vứt đâu . Thiếu nhiều tiện nghi về nước nhưng rất đông người đổ xô về sống tụ tập trong mấy căn nhà này . Lý do là khỏi mượn một đồng thuê mượn nào cả :Chẳng biết ai là chủ đất , ai là chủ nhà , chỉ biết tình cờ một ngày nào đó , người ta bỏ trống khu đất này và từng đám năm ba người rủ nhau đến chiếm mỗi đám một căn , tụi túc sửa sang , chống đỡ mấy cái sàn nhà rung rinh sắp sụp đổ , và cứ thế , sống ở đây từ ngày này sang ngày khác , từ năm này sang năm khác .

Đây có vẻ là một khu như kiểu St.Germain des Prés của Paris . Tuy tất cả chỉ có vài chục người , nhưng thuộc đủ thành phần hấp dẫn trong xã hội : sinh viên , bọn phóng viên nhà báo , bọn thất nghiệp , bọn nghệ sĩ chưa có rác phẩm ... Trong bốn hạng kể trên , anh một mình chiếm đến ba .

Năm đó , anh mới ngoài hai mươi tuổi , vừa là sinh viên , vừa thất nghiệp , vừa là nghệ sĩ chưa nhất quyết nằm trong bộ môn nghệ thuật nào . Bạn bè anh ở đầy những phòng bên cạnh . Người thì họa sĩ , người văn sĩ , thi sĩ , nhạc sĩ ...Tiếng cãi cọ ,đàn địch , ca hát tưng bừng suốt ngày . Thỉnh thoảng có một vài phụ huynh đến "bắt" một nghệ sĩ về lại dưới mái ấm gia đình . Thỉnh thoảng có một tên mới gia nhập .

Rốt cuộc không ai biết được khu này có bao nhiêu người và người nào ở phòng nào , lũ nào là người lạ , ai là người quen được nữa . Chẳng ai thèm để ý đến chuyện đó . Chỉ còn lại một vấn đề quan trọng duy nhất là làm thế nào kiếm ra tiền để sống . Mỗi người tự lo cho mình theo một cách .

Cách của anh là lần lượt khiêng hết tủ , bàn , ghế , ván gỗ đi bán .Khi căn phòng hết sạch những thứ có thể bán được giá đó , anh bắt đầu lục lạo lôi giấy má , sách báo cũ đem bán ký lô , được ngày nào hay ngày đó .

Nàng . Dĩ nhiên nàng không phải là "dân" ở nơi này . Nàng từ một nơi xa nào đó đến đây . Không hút thuốc , không cà phê , không một giọt rượu , nàng xuất hiện ở một nơi đầy những người trai hỗn độn bê bối này , như một vị nữ sứ giả của một tinh cầu khác . Tinh cầu của tuổi thơ thần tiên đã mất hay tinh cầu mơ ước cho phút cuối đời . Nàng không có tất cả những gì anh có , nhưng anh thấy là nàng hạnh phúc hơn anh nhiều . Nàng có tất cả những gì anh không có , nhưng đó không phải là lý do để anh ghen tị với nàng . Anh tìm cách đến gần nàng , làm quen , làm bạn với nàng , từ đó anh đặt nàng ngang hàng với nghệ thuật . Sự bao la rộng lớn , sâu sắc của nghệ thuật quynh rũ anh chừng nào thì vẻ đẹp đơn giản hiển hiện của

nàng thu hút anh chừng đó .

Anh thấy nàng có một gia đình yên vui . Một người anh của nàng là họa sĩ , nhờ thế vườn cỏ dại này mới có dịp biết đến bước chân nàng . Nàng theo lệnh gia đình , thỉnh thoảng đến đây "viện trợ" và săn sóc cho anh nàng . Dẫu nàng chẳng có vẻ thích hợp với không khí ở đây , toàn những bọn người suốt ngày mơ mộng về một tương lai rục rĩ không biết bao giờ đến , dốc hết trái tim cho những điều vô nghĩa , tìm rung động , xúc cảm với cái giá thật đắt , bỏ hết tháng ngày và sức mạnh của một thời trẻ tuổi để tìm bắt lấy một chút gì đẹp để mong manh . Anh cũng ở trong bọn người đó , anh làm thơ , những bài thơ vứt bỏ trong giỏ rác hay mát mát hết .

Nàng ngạc nhiên về cuộc sống của anh . Anh ngạc nhiên về cuộc sống của nàng .

Nàng có vẻ hoàn toàn vui hưởng một hạnh phúc bình dị . Anh gượng cứng cổ nói rằng anh sống với một nỗi hạnh phúc vĩ đại vô bờ .

Vậy ra mái ấm gia đình , cái thứ mà anh lánh xa , đã đem lại cho nàng hoa thơm trái ngọt .

Ngày sinh nhật thứ hai mươi của nàng có vài chiếc bánh mua vội vàng ở cửa tiệm bên đường . Một chai rượu chát cho người anh của nàng và bạn hữu . Chỉ có ngày đó , anh mới có dịp thấy nàng nâng ly , nhấp một chút rượu đỏ . Anh cụng ly với nàng , nói rằng đáng lẽ Trời Đất phải tổ chức sinh nhật ăn mừng dùm nàng , vì nàng sinh ra đời là một điều hãnh diện cho cõi trần gian nguội lạnh . Nàng làm ấm áp , thơm ngát , sáng lạn cuộc đời . Nhất là cho cuộc đời anh .

Năm này đến năm khác , nhịp sống trôi nhanh quá . Thêm một tuổi , thêm một tuổi .

1969 , 70 , 71 , 72 ,...

Nàng nhìn anh uống bia . Nàng mở một chai khác cho anh . Rồi anh cũng uống hết . Nàng nhướng mày :

- Cà phê ?

- Hai ly .

Nàng gạt đầu . lát sau , nàng cũng uống một tách cà phê , cùng với anh . Anh tò mò :

- Không sợ nổi mụn ?

Nàng biết rõ về nàng . Chẳng có cái gì trên đời này có thể phá hoại được nàng cả . Niềm vui , nỗi buồn , âm nhạc , tình yêu , đợi chờ , ...những thứ đó chỉ len lén đi nhẹ vào nàng , không thể làm lung lạc biến đổi được nàng .

Rồi buổi chiều cũng hết .

Thế nào là một ngày sinh nhật ?

Sinh nhật là một ngày :

- Không được ghen tị ganh ghét nhau .

- Không được bắt bẻ nhau .

- Không được hạn chế một điều gì , nhất là hạn chế tình yêu .

Tuy nhiên , có thể nói dối trong ngày sinh nhật . Ví dụ như khi chào nàng ra về , anh nói với nàng anh không hề yêu nàng chút nào , và chẳng bao giờ anh trở lại đây nữa .

Nàng cũng nói rằng nàng rất ghét anh

Hoàng Ngọc Tuấn (1971)

Sông Hương Nước Nhảy Lên Bờ

Chương 1

Bà ngoại gỡ cặp kính lão ra khỏi mắt, tay gấp lại cuốn truyện tàu “Nhạc Phi diễn nghĩa”. Mưa xối xả ngập cả vườn, thỉnh thoảng gió thổi hất vào nhà qua khung cửa sổ. Bà lo âu nhìn ra ngoài trời xám dày đặc, đằng hắng một tiếng rồi gọi xuống nhà dưới:

- Út ơi!

Cô Út dạ nhỏ rồi chạy từ dưới bếp lên, cô đem theo một cái lồng ấp chứa đầy nước sôi. Cô ngồi xuống sập gụ, âu yếm ngã vào lòng mẹ như muốn được chia hơi nóng hừng hực tỏa ra từ lồng ấp.

- Trời chi mà lạnh quá mẹ hỉ.

- Ừ. Mưa hoài mưa hủy mấy ngày ni rồi.

Cô Út co ro thu mình trong hai ba lớp áo len, cô lẩm bẩm:

- Con không nghe ông bà nói: “tháng bảy nước nhảy lên bờ” ... Huế mình thiệt khổ, năm mô cũng lụt. Lúc lụt 53, con còn nhỏ chút, mẹ tưởng chết trôi từ lúc đó rồi.

Bà đưa cuốn truyện cho cô Út:

- Con đọc cho mạ nghe, ngang cái đoạn thẳng gian thần Tần Cối bắt cha con Nhạc Phi về Triều...

Cô Út phụng phịu:

- Trời ơi, con còn mấy cái áo dài chưa ủi tề. Đọc truyện là bồn phận của thằng Tí Đường mà.

Bà ngoại giật mình ngồi nhồm dậy, bà quay quát hỏi:

- Chết! Thằng Tí Đường mô, cả chiều ni tao không thấy mặt nó.

- Nó đi học, bộ nó ở nhà đọc cho mạ nghe toàn là Tam Quốc, Thủy Hử! Có ngày nó bắt chuốc mấy ông Lương Sơn Bạc cho mà coi.

Bà ngoại la lên:

- Trời Phật ơi! Học chi mà giờ chừ chưa về. Trời tối mò rồi.

- Mới cói năm giờ mà mạ. Trời mưa nên mau tối đó.

Bà ngoại nhìn ra ngoài trời. Một cành chuối non bị mưa quật ngã ngoài vườn nằm xơ xác.

- Thiệt là mấy ông thầychi mà ác rứa. Bão lụt thời ta cho học trò nó nghỉ học cho rồi. Đường xá ngập nước như ri không biết thằng Tí Đường nó có về được không.

- Trời ơi ! mạ làm như nó còn con nít. Nó mười hai tuổi rồi, thường ngày có lội qua sông Hương còn được, nước xấp xỉ mắt cá chừn mà ăn thua gì thằng trời đánh đó.

Bà ngoại đẩy cô Út khỏi lòng bà, bà vỗ vỗ vào lưng cô, thúc giục :

- Thôi, cô làm ơn mặc áo tơi lên trường đón cháu nó về đây cho tui yên bụng :

Cô Út bậm môi bất mãn, cô lè lưỡi nhìn ra bầu trời đang đổ mưa ào ào mà rùng mình.

Nhưng rồi cô cũng đứng dậy theo lời mẹ, cô cần nhần mấy tiếng cho đỡ tức :

- Thiệt mạ cưng thằng cháu đó quá, hèn chi nó càng ngày càng hư.

Còn con, mạ có coi ra chi mô. Lớn sầm sầm rồi mà cứ bắt đưa với

đón.

Bà ngoại khẽ phất tay một cái nhẹ vào mông cô Út, bà hừ một tiếng :

- Đồ ngu. Mi là con út rằng tao không thương mi nhứt nhà được.

Nhưng mi mười bảy mười tám rồi, sắp có người đến 'ruốc' rồi.

Cô Út đỏ mặt la lên một tiếng rồi bỏ chạy vào nhà trong lấy áo mưa.

Bà ngoại nhìn theo, đôi mắt bà êm đềm mơ màng, bà lẩm bẩm như vẫn đang nói với cô Út : ' ... còn cái thằng Tí Đường, ba nó mất sớm, mẹ nó lại đi xa, nói mãi nó mới để thằng Tí ở đây cho tao dạy dỗ. Có một mụn cháu mà không thương rằng được...'

... Nói tóm lại trong nhà ai cũng thương thằng Tí Đường nhất. Cả dì Út nữa, lúc nào nó làm dì nổi cáu về chuyện gì thì bị dì cho ăn mấy cái phất trần, nhưng mỗi lần đi xi-nê, dì vẫn dẫn nó đi theo, xem xong lại còn cho ăn một ly chè trái cây nữa.

Ở trường học, ghi rõ tên võ, thằng Tí Đường cũng có một tên oai ra phét chứ đâu gọi là Tí một cách coi thường thế. Cái tên thân mật, sờ dĩ gọi là Tí vì nó nhỏ nhất nhà, so với mấy ông cậu bà dì của nó. Còn cái 'biệt hiệu' Đường bắt nguồn từ cái thói thích chạy rong ngoài đường hơn là nằm trong nhà của Tí. Suốt ngày, không kể những lúc đi học, thằng Tí Đường đều lê la trên khắp các hè đường ven sông, hái me, bẻ phượng, câu cá, xách ná cao su bắn chim (thỉnh thoảng bắn trật hoai nó bèn gan lì bắn trộm chim bồ câu của nhà hàng xóm). Mặc dầu thương Tí Đường nhưng ai cũng than phiền, rầy rà nó luôn vì nó ham chơi hơn ham học. Thứ hạng trong sổ Thông tin bạ của nó mỗi tháng mỗi tụt dần làm dì Út không ngớt cau mày, thờ dài cho cái công lao kèm học thằng cháu mỗi đêm của dì. Nhưng cũng có một người không bao giờ trách móc thằng Tí Đường cả, lại còn luôn tán đồng khuyến khích cặp giò chạy nhông nhông ngoài đường của nó.

Người dễ tính đó là tôi. Tôi bao giờ cũng ca ngợi không ngớt những thành tích của Tí Đường. Bởi vì một lí do rất giản dị, chính tôi là thằng Tí Đường ấy. (Đáng lẽ tôi phải nói rõ chi tiết này từ đầu nhưng tôi quên khuấy mất. Hơn nữa, cũng không có gì quan trọng. Một thằng bé con mười hai tuổi đó là tôi, hay là ai cũng được. Bất cứ người nào, dầu đứng đắn trịnh trọng đến đâu, ai mà lại không qua một thời thơ ấu như Tí Đường. Ai cũng đã phải một lần qua cái tuổi mười hai đó chứ)

Chiều hôm đó cô giáo cho tan học sớm hơn thường lệ. Tôi chen chân với tụi trong lớp chạy ào ra ngoài sân, bỗng nhác thấy di Út đang đứng nấp mưa dưới mái hiên cổng trường, mắt ngong ngóng đón tôi. Tôi bèn nhanh chóng xách xe đạp dông tuốt ra ngõ sau, được bãi học sớm như thế này mà phải bị dì Út dẫn về nhà thì uổng quá.

Nước trên đường đi lênh láng, văng tung tóe thật vui mắt dưới những bánh xe đạp của học trò, vài đứa cuốc bộ thích chí đá tung nước vào người nhau. Tôi bậm miệng cố nhấn bàn đạp cho chiếc xe băng ngang lớp nước, trời quất vào những ngọn roi mưa lạnh muốn chết nhưng lòng tôi thì như mở cờ trong bụng. Một thằng bạn bỗng nhảy phóc ngồi lên yên sau, la lên :

- Chờ giùm tao về nhà đi.
- Trời ơi, nặng quá. Mi đón xe buýt mà về.
- Lụt quá, xe buýt hết chạy rồi... Thôi khoan về đã, ra bờ sông coi người ta 'rớt' cá.

Thằng bạn tôi tên là Hùng Vô, nó đã dụ dỗ tôi được rồi. Tôi hét thấy nó nặng trĩch, cố gắng đạp loi nhoi ra phía bờ sông Hương. Mưa bốt dần nhưng mặt nước trên đường vẫn trôi cuồn cuồn, kéo theo biết

bao cành cây gãy và lá chết. Nước ngập cao thêm lúc đến bờ sông. Tôi phải nhảy xuống đẩy xe đi từng bước thật khó nhọc, may mà có Hùng Vồ đẩy đằng sau.

Lão già đánh cá vẫn ngồi yên tĩnh bơ như trụ đồng trong mưa. Chiếc nón và áo tơi của gã ướt mềm rách nát. Thỉnh thoảng, lão nghiêng người ra kéo lưới. Những thanh tre nắn yên dưới làn nước sông dựng đứng lên, một đám cá nhỏ tí nhảy lảng tảng trong nước. Tôi nói với Hùng Vồ :

- Mai mình xuống ruộng câu cá rô.

Hùng vồ bĩu môi :

- Mi ngu quá. Trời mưa lớn ri làm rãng mà câu cá được, người ta chỉ giăng lưới hay chặn mấy ống cống mới có cá được. Phải đợi nước rút xuống bớt đã, ra ngoài ao mặc sức mà câu.

Tôi quên rằng Hùng Vồ vốn là con nhà nông trước kia, ở đâu miệt Giạ Lê. Cá, tôm, ếch, nhái gì là bạn lâu năm của nó.

Lúc đó có một đám nhỏ bọn nữ sinh đứng xúm xít nói chuyện lao xao dưới bến đò. Một chiếc đò tách bến, chòng chành giữa làng nước sông chảy xiết, bọn nữ sinh ngồi chen nhau trên đò tha hồ thét lên ới ới. Tôi cầu cho đò chìm một lần, cho bọn tiểu thư lúc nào cũng yểu điệu với chiếc nón bài thơ ấy biết mặt. Tụi nó mười đứa thì hết chín đứa sợ nước, không biết lội. Tôi sẽ trở tài Tarzan phóng ra tìm coi ai đẹp nhất, cứu lấy một đứa. Chì một mà thôi, không phải tôi ác gì nhưng nước sông đang chảy mạnh như thế này, cặp một đứa trong tay bơi đã là khó rồi.

Tôi mỉm cười khoái trá, mơ màng tưởng tượng đến ngày mai báo sẽ đăng hình tôi thật lớn, người đang ướt mềm, bông một cô gái trong tay, chắc họ phải viết 'guồng can đảm làm hãnh diện cho giới học

sinh toàn thị xã Huế : Một cậu học sinh 12 tuổi của trường bán công đã anh dũng bay xuống sông khi trời giông bão làm đò chìm, cứu được một cô nữ sinh Đồng Khánh 16 tuổi khỏi chết đuối. Vị anh hùng tí hon đó tên là Tí Đường, năm nay học lớp ...'. Ôi trời ơi, không được rồi, ai đặt cho cái tên Tí Đường thật quê ấy lên mặt báo được. Tôi sẽ cho họ cái tên chính thức chứ. Lúc ấy thì tha hồ 'cúp cua', cuối năm tôi cũng được phần thưởng toàn trường về hạnh kiểm. Chà, cái lão hiệu trưởng chuyên cầm roi đe dọa học trò chắc sẽ mở toét mắt ngạc nhiên vì tôi, tôi là nạn nhân hai ba lần dưới ngọn roi dài ghê gớm của lão rồi. Không chừng đến lúc đó lão lại mời tôi làm huấn luyện viên bơi lội cho tất cả nữ sinh toàn trường, hách chết được.

Sông Hương Nước Nhảy Lên Bờ

Chương 2

Nhưng tôi bỗng cụt hứng vì ở Huế làm gì có báo . Đợi báo Sài Gòn đăng hình tôi thì lâu quá.

- Tí Đường, mi làm chi mà như người ngủ gục rứa ?

Tôi giật mình tỉnh dậy khỏi giấc mộng người hùng. Hùng Vồ reo lên chỉ tay vào lưới cá, một mẻ lưới thật ngon lành, cá bạc quẫy đuôi lấp lánh làm tôi cũng cảm thấy nôn nao, sướng lây với lão già chài lưới. Bọn tôi ngồi bên bờ sông cho đến chiều tối vẫn chưa thấy chán.

Ngoài màn lưới cá còn bao nhiêu màn khác hấp dẫn khi trời mưa, ví dụ như cảnh bầy nữ sinh xắn ống quần lên tận đầu gối để lội nước bì bõm, da thịt trắng coi thật suồng sãt và cũng thấy buồn cười.

Trời tối dần, đường sá đã vắng vẻ, chỉ còn âm thanh của dòng nước chảy ào ào là nghe rõ mồn một bên tai. Tôi cảm thấy đói bụng, trời lạnh thế này mà ăn cơm thì ngon phải biết, nòi cơm trắng ngần bóc khói nghi ngút, mấy con cá mực kho với ớt mặn mòi, thêm đĩa ruốc hay mắm cà... Ôi trời, bà ngoại và dì Út đều là những người nấu ăn tuyệt vời, tôi không thể nào sống trên đời này mà thiếu họ được.

Nhưng khi bụng đói, tôi mới nhận thấy được là về nhà hợp lý hơn ở ngoài hè đường. Tôi bèn giục Hùng Vồ về, nhà nó ở ngay dưới chân cầu Bến Ngự, gần nhà tôi một quãng ngắn. Mẹ của Hùng Vồ đang lấp ló trong cửa sổ đón chờ nó, thằng nhón hãnh diện sung sướng ra mặt. Tôi buồn buồn nói :

- Tối mi qua nhà tao chơi nghe.

- Không được. Tối ni tao phải học bài, mai có giờ Lý Hóa.

Chán cái thằng chân chỉ hạt bột này. Thật nó là chúa gạo bài nên tháng nào nó cũng đứng nhất nhì trong lớp. Tôi quên khuấy mất đã nhiều lần cầu cứu nó vì mấy bài toán hóc búa trong kỳ thi lục cá nguyệt. Tôi nài cầu :

- Mi tụng bài như tụng kinh nên trán mi vồ như bươu, tụi nó mới kêu mi là Hùng Vồ. Thiệt uổng cho cái tên Hùng nghe hay lắm.

Hùng vồ run run lập cập, môi tái xanh vì lạnh, cãi cho bằng được :

- Trán tao cao chứ không phải vồ. Người thông minh có trán cao, chứ ai như mi trán thấp xỉn.

- Tại tao để tóc dài che xuống nên trán tao coi bộ thấp , chứ tao chải vuốt lên như kếp cải lương thì thấy trán cao liền.

Hùng vô không thềm nói gì nữa, mẹ nó đã kêu lên từ trong nhà. Tôi một mình đạp xe thui thủi về nhà Nhà tôi ở chỗ thấp, nước trong vườn hà đã ngập hết mấy khóm hoa hồng mà sáng nào tôi cũng hái một đóa ngâm với trà Tàu cho bà ngoại. Vườn khoai sắn mới nhu nhú củ sắp ăn được cũng bị chìm chết dưới làn nước lụt rồi.

Tôi lấy sợi dây thừng, treo chiếc xe đạp của tôi lên lưng chừng trên sàn nhà, cách mặt nước để đề phòng khỏi bị cuốn trôi đi. Ở Huế, năm nào đến mùa đông cũng bị ngập lụt nên tôi đã có một vài kinh nghiệm, có khi trước lúc đi ngủ mới tràn vào nhà một ít mà sáng thức dậy, mực nước đã lấp ló tràn lên giường rồi.

Bước lên nhà, chưa kịp ngửi khói thơm ấm áp từ mâm cơm bốc khói lên thì giọng dì Út đã vang rân :

- Thằng Tí Đường chừ mới ló mặt về. Cả chiều ni mi đi mô ? Mi trốn học phải không ? Tao chờ mi ở cổng trường tới sáu giờ mà không thấy chi cả.

Đôi mắt của bà ngoại sau làn kính trắng, nhìn tôi một thoáng trách móc nhẹ làm tôi thấy hối hận. Cả nhà ai cũng có vẻ lo lắng chờ đợi tôi cả. Tôi lấp bắp giải thích :

- Cháu phải đem bài làm của tụi trong lớp về nhà cô giáo. Kỳ ni cháu đứng nhứt Luận văn.

Dì Út nhếch mép cười mỉa mai :

- Chà, học giỏi dữ ! Chứ không phải mi đi xi –nê hử. Đúng rồi, rạp Tân Tân đang chiếu phim cao bồi ‘Thanh toán tại OK.Coral’

Tôi reo lên :

- Chiếu phim đó rồi hả. Mai đi dẫn cháu đi với.

- Thôi, mi lớn sầm sầm rồi, tao dắt vô họ không cho nữa. Tiền mô mà mua thêm cho mi một vé.

Tôi thầm nghĩ rằng mình càng lớn càng thêm thiệt thòi. Thứ nhất là không được xem xi-nê ké với dì Út được nữa, phải mua thêm một vé cho riêng mình.

Rồi cả nhà cũng quên chuyện tôi về trễ một cách nhanh chóng. Tôi ngồi sà ngay xuống bên mâm cơm, thèm thường nhìn nồi canh chua cá ngạnh bốc khói thơm lừng. Tôi nuốt nước bọt, dì Út lạnh mắt liếc thấy, dì phì cười nói :

- Chà, coi đẹp mặt chưa tề Học trò đi học mới về. Cơm canh chưa chín đã trề môi ra.

Nhưng dì cũng múc cho tôi một chén cơm chan canh cá ngạnh nấu với măng chua, những bọc trứng ở cổ cá trong thật ngon lành. Tôi nói :

- Cháu mê nhất là canh cá ngạnh.

Dì Út bĩu môi :

- Ai mà không mê. Mi không nghe người ta nói... Canh măng giang nấu với cá ngạnh người Vì anh mà em phải bán buồn mua vui.

Tôi nói thầm : dì Út ơi, cháu biết dì chứa đầy trong bụng một đống thơ phú, ca dao, tục ngữ rồi. Ca dao về món ăn, về tô canh cá mà dì còn nhớ được thì cháu phục lắm, nhưng để cháu ăn no nê đã rồi nghe dì ngâm nga tiếp.

Tôi ăn ba bốn chén cơm trong một loáng là hết sạch. Tôi rón rén chui vô một góc phòng, nằm dài trên tấm 'phả', tay ôm lồng ấp của bà ngoại vào bụng, tay vớ lấy cuốn truyện 'Nhạc Phi' có một lần xếp ở giữa sách đán dấu trang, đoạn Ngưu Cao khởi binh kéo về triều trả thù cho Nhạc Phi bị gian thần Tần Cối chém đầu. Dì Út hứ một tiếng, nhìn tôi lắc đầu :

- Thiệt cái đồ 'học trò dài lưng tốn vải, ăn no lại nằm'.

Trời đất ơi ! lại tục ngữ nữa, mấy cái câu đó đều do bà ngoại tôi truyền cho dì Út hết chứ có mới mẻ gì. Tôi cố nặn óc nhớ lại một câu gì để đối đáp lại cho bố ghét, tôi sợ nhớ ra rồi, miệng ngâm ông ổng :

- Chẳng tham ruộng cả ao liền. Chỉ tham cái bút cái nghiên anh đồ
Câu này chắc là tôi nhớ sai vài chữ, nhưng bà ngoại đã mỉm cười, gật gù âu yếm nhìn tôi:

- Thằng Tí Đường cũng giỏi dữ a.

Dì Út thấy tôi được khen, gân cổ cãi:

- Mi dùng bút nguyên tử, làm gì có cái 'nghiên' mà so sánh với người xưa.

Tôi giờ lý sự ra liền:

- Ca dao tục ngữ người ta nói bóng gió thôi chứ. Ví dụ như cháu có một thước hai mà dì cao tới một thước năm, thì dì 'dài lưng tốn vải' hơn cháu chứ.

- Nhưng tao ăn cơm xong còn phải lo dọn dẹp, rửa chén đĩa, pha trà cho bà ngoại chứ mô có nằm liền như mi được.

- Thì đến khuya đi ngủ, dì phải nằm chứ.

- Thôi thôi... đóng cái miệng lý sự cùn của mi lại cho tao nhờ... Tí Đường!

- Dạ

Đến bây giờ thì hết đối thoại một cách công bình rồi. Khi dì Út nghiêm giọng nạt như thế là tôi lại trở thành thằng Tí Đường, vai vế nhỏ nhất trong nhà, sẵn sàng răm rắp theo lệnh trên.

- Bỏ cuốn truyện đó mau. Lấy sách vở ra, rồi tao cho mi một đề toán. Làm xong mới được ngủ.

Đó là cách trả thù khủng khiếp nhất của dì Út. Dì học trên tôi bốn năm lớp nên dư sức tổng cho tôi một bài toán hình học mà tôi không

cách gì giải nổi, đến lúc đó mới lên mặt giảng giải cho tôi.

Trời càng tối càng mưa lớn thêm. Tôi ngồi thơ ơ trước trang giấy vẽ những hình tròn méo rắc rối. Thỉnh thoảng có tiếng một cành cây nào gãy xuống rặng rắc, ếch nhái bên bờ ao kêu từng tiếng đều đều nghe buồn não ruột. Nước mưa đã tràn vào nhà dưới nhưng tôi biết cái điệu này chẳng mấy chốc sẽ tràn lên nhà trên. Nước hãy lên cao mau đi để cuốn trôi cái bàn học cho rồi. Máy ông cậu của tôi đang xúm nhau khiêng bàn ghế chòng lên nhau, gạo củi, nước nắm, đồ ăn được đặt vào một nơi cao nhất nhà.

Radio bỗng ngừng nhạc để đọc bản tin đặc biệt. Người ta loan báo năm nay sẽ có bão lớn ở miền Trung. Những làng mạc, quận lỵ chung quanh thị xã Huế đã có nhiều nhà cửa, súc vật bị cuốn trôi, một vài người chết đuối và việc tổ chức cứu trợ bắt đầu. Riêng ở Huế, mực nước sông Hương mỗi lúc mỗi dâng cao, nước đã tràn ngập khắp đường sá, lưu thông gián đoạn và chợ búa nghỉ họp.

Sông Hương Nước Nhảy Lên Bờ

Chương 3

Cuối cùng, cái câu nói tôi chờ đợi nhất đã được cô xướng ngôn viên thỏ thẻ thốt ra: ‘Bắt đầu ngày mai, mùng 5 tháng 10 năm 196... học sinh thị xã Huế được nghỉ học cho đến khi có lệnh mới...’

Tôi reo lên một tiếng, tung cuốn vở lên cao, cảm thấy những trang giấy nặng nề như nở ra muôn ngàn hoa bướm đủ màu bay lượn. Ngày hôm sau tôi mới biết được nghỉ 'lễ lụt' còn buồn hơn là đi học, vì tôi không được đi đâu ra khỏi nhà, Dì Út đem về mấy cái tin thổi phồng vì những người chết trôi, những kẻ bộ hành bị thân cây gãy đổ đè lên người chết nát thây v.v... bà ngoại bèn cấm tuyệt tôi không được ló một bàn chân ra vườn, chớ đừng nói là ra khỏi cổng nhà. Ôi thôi, thằng Tí Đường lừng danh này trở thành Tí xó bếp mất rồi. Nước ngập cao hơn trong vườn. Đứng bên cửa sổ nhìn ra, tôi không còn phân biệt được đâu là ao sâu, đâu là vườn tược được nữa. Chỉ toàn là nước lũ đục ngầu, trôi vạt vũng là chết và những cành cây mục. Cả cái giếng sâu sau nhà cũng bị chôn mất biệt dưới làn nước. May mà chuồng gà mái đang đến kỳ ấp trứng được dời kịp lúc lên nhà trên, hai con heo mập ú đã tình cờ bán đi cách đây một tháng chớ nếu không bây giờ chắc kẹt chỗ và kêu réo điếc óc lắm. Còn nói gì đến cây trái. Cam quýt, măng cầu bị ngã rạp tàn tạ hết. cây trứng cá xác xơ uớt như chuột lột, bao nhiêu trái chín rơi dập vỡ ngay trong những ngày đầu tiên của cơn bão rồi.

Tôi thần thờ ngồi bó gối trên 'giang sơn' nhỏ bé của tôi, là cái bàn học được chông lên trên chiếc giường cao. Bây giờ nước đã tràn vào trong nhà, mọi người đi lại khó khăn trên những tấm ván bắc chênh vênh nối liền từ giường này đến giường khác.

Đến gần trưa, khói bếp lại tỏa um lên làm tôi chảy nước mắt. Dì Út thật chịu khó, dì xoay xở mệt phờ người với nồi cơm và mấy thanh củi uớt. Tôi buồn không biết làm gì, tôi bèn lấy những đôi guốc của ai không biết, cắm lên mặt guốc một ngọn đèn cầy thấp đỏ, rồi đẩy chiếc guốc trôi vạt vờ như những chiếc thuyền. Tôi lim dim mắt tưởng

tượng đến những con đò rước đèn trên sông Hương. Chẳng mấy chốc, những con đò làm bằng guốc gỗ cứ trôi tứ tung khắp trong nhà, trong thật vui mắt. Nhưng tiếng dì Út đã hét lên:

- Trời ơi! Guốc của tao mô rồi? Thằng Tí Đường thấy không?

Tôi hoảng hồn chưa kịp nói gì thì gì Út đã khám phá được trò chơi thả thuyền của tôi. Má dì đỏ au lên, không biết vì tức giận hay vì củi lửa.

- Thôi...thôi...rứa là quá rồi! Tí Đường! Mi đem guốc cao gót mới mua của tao ra làm đò hỉ!

Tôi đành nhảy xuống nước đi vớt đôi guốc sơn màu hoa cà của dì Út lại. Với ai chứ với dì Út thì tôi biết, guốc là guốc, đò là đò, roi mây là roi mây chứ không nhập nhằng với nhau được. Nhưng dì Út muốn biết chắc là tôi không dám tái diễn trò này nữa. Dì cầm một cây chổi lông gà nhịp nhịp vào mông tôi, giọng đe dọa:

- Tí Đường. lần sau còn chơi dại như ri nữa thôi?

- Dạ... cháu không dám nữa mô.

- Hừ...hừ cái chi mà mi lại không dám làm. Lần sau tao còn bắt được thì mi bị mấy roi?

- Dạ... năm roi.

Dì Út hét lên:

- Không được. Mười roi nghe chưa? Mi chắc lại coi, mấy roi?

- Dạ...mười roi.

Dì Út buông chổi có vẻ bằng lòng.

- Nhớ hí, chính miệng mi chịu mười roi rồi.

Dì Út có lối giao hẹn trừng phạt như vậy từ lâu rồi, tôi bất bình lắm nhưng không dám cãi. Lần nào khi bị ăn roi, tôi cũng nghe dì nói thật hiền lành: “Đừng có khóc, chính mi đã nhận mười roi rồi”. Cứ vậy, dì

có thể thành thói đánh tôi đủ số, với một lương tâm yên ổn vì cho rằng tôi đã tự đề ra hình phạt cho mình chứ không phải là dì. Nhưng kể ra thì ít có khi nào tôi bị ăn đòn oan cả. Tôi còn nhiều bí mật khác mà dì Út không biết đó chứ. Tôi còn “lời” chán.

Một vài ngày mưa giông bão lần lượt qua đi, tôi đành bó chân theo đường giáo xuất quỷ nhập thần của Triệu Tử Long múa như rồng bay giữa chốn ba quân, một người một ngựa, ôm ấu chúa trong chiến bào mà vẫn tung hoành mãnh liệt làm quân Tào Tháo kinh hồn bỏ vía! Lại còn ông Trương Phi dương danh cầu Trương Bản, hét một tiếng làm vỡ mặt tướng Tào. Và còn nhiều “thần tượng” khác của tôi nữa. Tôi tạm quên đi trời lụt lội để sống giữa tiếng guơm đao sát phạt chốn trận tiền.

Một buổi chiều trời bớt mưa lớn, nước rút dần ra khỏi nhà nhưng trong vườn và ngoài đường xá vẫn còn ngập lụt. Tôi không thể nào nhẫn nhục được nữa, không khí lạnh lạnh của cả một bầu trời xám mông lung bên ngoài làm tôi rạo rục.

Tôi lén ra khỏi nhà một cách tài tình, cố quên đi số roi mây dự trữ cho một vụ đi chơi không xin phép này. Bà ngoại đang giăng áo quần vừa giặt xong chung quanh lò lửa. Người cai ngục đáng ngại nhứt là dì Út đã trở thành một người đẹp hiền lành yếu đuối nhất rồi. Bởi vì dì đang ngồi bên song cửa, mắt mơ màng để tận đâu đâu, tay dì dạo tình tang trên cây đàn Tây ban cầm. Giọng của dì khe khẽ hát nghe cũng êm đềm lắm: Ngoài hiên mưa rơi rơi... lòng ai như chơi vui... Òi chà! Khi mà lòng dì đang chơi vui thì mùi thăng tôi thủng thủng ra khỏi nhà dì cũng chẳng biết. Tôi còn ngại gì nữa. Trong phút chốc tôi đã lội nước trên đường để tìm đến nhà thăng Hùng Vô.

Mấy ngày quanh quần mãi trong nhà, tôi nhớ đến bạn bè quá. Nhất là thằng Hùng Vồ. Mặc dù tính tình hai đứa khác hẳn nhau, và nhiều lần cái bộ óc chăm học, thông minh của nó làm tôi phát ghét. Nhưng rốt cuộc nó vẫn là thằng bạn thân nhất của tôi trong lớp, trong khu xóm Bến Ngự này. Không những nó rất cần thiết cho tôi trong mấy kỳ thi lục cá nguyệt, mà đi rong chơi thiếu nó thấy cũng mất thú. Hùng Vồ là cố vấn giỏi cho tôi về mấy cái định lý về hình học rắc rối, còn tôi cố vấn lại cho nó những chuyện xi-nê, bắn chim, vượt sông bẻ trộm mía v.v...

Nhà Hùng Vồ đóng kín cửa. May mà trời không mưa lớn nên có thể đứng trước cửa húyt sáo bài “Cầu sông Kwai” theo đúng như mật hiệu, là nó có thể nghe được liền. Và một cánh cửa hé mở, khuôn mặt gầy ốm, đầy vẻ lo lắng của Hùng Vồ đã nhô ra. Vì sợ mẹ Hùng Vồ biết, nên chúng tôi không dám thốt ra một tiếng, phải nói với nhau toàn bằng cử chỉ, tôi và nó đã quen thuộc cái trò này lắm rồi. Tôi nháy mắt với nó, hát đầu ra đằng sau có ý bảo nó theo tôi đi chơi cho vui. Nhưng nó buồn buồn lắc đầu, đưa hai bàn tay uốn cong mái tóc nó lên vài cái bù xù như tóc đàn bà rồi khẽ tát lên mặt một cái nhẹ. Như thế có nghĩa là nó sợ mẹ nó đánh đòn (tóc của mẹ nó “phi-dê” xoắn tít).

Tôi bĩu môi chế nhạo, đưa ngón tay chỉ vào cổ tay trái, chỗ đeo đồng hồ (mặc dù tôi chả đeo đồng hồ gì cả). Có nghĩa là cả hai đứa sẽ đi chơi về sớm. Hùng Vồ ngần ngừ một lát có vẻ sắp xiêu lòng nhưng rồi nó lại lắc đầu, đưa tay chỉ trời, ra dấu bảo rằng trời đang mưa, và làm bộ ho vài cái, ý nói nó sẽ bị bệnh nếu đi chơi dưới trời mưa.

Thật cái thằng chăm học cho lắm nên cứ bị đau yếu xanh xao như thế này mãi. Tôi chỉ tay vào áo mưa tôi đang mặc, rồi đưa cánh tay

lên gồng một cái và toét miệng cười. Như thế có nghĩa là nếu mặc áo mưa thì tha hồ đi chơi vẫn mạnh khỏe như thường.

Cuộc đối thoại cam đoan diễn ra một lúc lâu mà vẫn chưa ngã ngũ ra sao cả. Tôi bèn lục túi đếm lại đồng tiền lẻ và bạc cắc, rồi thuyết phục Hùng Vồ cách cuối cùng. Tôi chỉ tay vào túi tôi, rồi đưa tay vẽ một hình chữ nhật vào không khí, và nắm bàn tay làm như đang cầm súng, miện “bắn” thật nhỏ mấy tiếng. Có nghĩa là tôi sẽ bao nó đi xem phim cao bồi.

Chỉ nghe “két” một tiếng, Hùng Vồ đã phóng ra khỏi cửa sổ, lội nước tạt tả ra đến cổng nhà, quay đầu dáo dác nhìn lui một cái rồi nắm tay tôi ù té chạy dài càng nhanh càng tốt.

Sông Hương Nước Nhảy Lên Bờ

Chương 4

Được một quãng, nó vừa thở vừa hào hển nói:

- Nhưng mà tao không có tiền mô nghe.
- Thì hai đứa đi chung một vé.

Hùng Vồ lo lắng:

- Biết lão gác cửa có cho vô không?

Tôi cười chọc nó:

- Mi ráng làm răng cho cái trán của mi thấp xuống một chút, rụt mình

cho lùn tịt để họ tưởng mi là em út của tao mới được.

Hùng Vồ giận dữ:

- Thôi mi đừng có nói ác nữa. Đi xi-nê với mi chiều về trước sau cũng bị mạ đập cho coi.

- Nói rứa mi leo vô nhà lại đi mà gạo bài.

- Nhưng tao thèm đi xi-nê quá. Cũng tại mi hết, mi tập cho tao ghiền.

Quả thật chính vì tôi mà Hùng Vồ, sớm biết thưởng thức môn giải trí hấp dẫn này. Trước khi gia đình nó ở thôn quê, nó học trường làng đến hết tiểu học là đành ở nhà phơi lúa hay ra sông câu cá. Rồi nhà nó khá hơn chút ít, nên dọn lên thành phố. Hùng Vồ mới được tiếp tục học và trở thành người bạn thân thiết của tôi khi nào không hay. Có điều lạ là phần đông người dưới quê cứng cáp khỏe mạnh lắm, nhưng Hùng Vồ từ nhỏ lại đau yếu luôn. Nó thường buồn buồn tâm sự cho tôi biết thuở nhỏ nó bị một trận ốm tưởng chết tiêu luôn, sống đến bây giờ là may lắm, nhưng không thể nào to con như mấy thằng cùng lớp được. Trong lớp, nó chỉ lủi thủi một mình với cuốn vở, chỉ chơi với mình tôi.

Hùng Vồ không biết gì hết về những cuộc vui của một đứa trẻ thành phố. Từ ngày tôi dẫn nó đi xem chớp bóng lần đầu tiên, nó đam ghiền cho tới bây giờ. Nhưng nó chăm học lại con nhà cần kiệm đã quen, ít khi nào nó được mẹ cho tiền đi chơi lắm.

Vừa lội nước tung tóe, tôi vừa kể cho Hùng Vồ nghe về cuốn phim tại tôi sẽ coi. Thật ra thì tôi cũng chưa biết gì, chỉ mới nghe dì Út quảng cáo, nhưng phim cao bồi nào mà không có đấu súng và đấm đá trong quán rượu. Hùng Vồ nao nức hỏi tôi đi nhanh thêm kéo hụt suất 3 giờ chiều, rồi khi nghỉ đến 5 giờ mới về nhà là nó cứ dàu dàu mặt than hoài lần này thế nào cũng bị ăn đòn. Tôi cũng vừa sực nghĩ một cách

đau khổ đến ngọn roi của dì Út. Nhưng chỉ một thoáng chốc là tụi tôi quên tất cả.

Nước còn xấp xỉ trên đường nhưng trận bão chấm dứt rồi, rạp hát vừa mở cửa trở lại. Bảng quảng cáo vẽ bộ mặt thật lớn của gã tài tử có cái cằm chẻ đôi, hình nhỏ hơn vẽ một gã khác đang hờm cây súng trường coi gậy cần lăm.

Vé hạng chót mười đồng, Hùng Vồ lo ngại nhìn lão Chà và gác cửa nhưng vì đông khách chen lấn quá, lão chỉ liếc sơ tụi tôi một chút rồi cũng cho hai đứa vào một vé. Chịu khó ngồi hàng ghế cùng đầu với màn ảnh một lát thôi, khi đã vào phim chính, tôi dẫn Hùng Vồ len lén lên hàng ghế hạng nhất, mỗi đứa 'ngự' trên một chiếc ghế bọc da êm ái có thua ai.

Đám đá, súng nổ, dao bay... trận thanh toán cuối cùng của phim lại diễn ra rất dữ dội làm Hùng Vồ cứ há hốc miệng không chớp mắt, xem giống như lúc nó chăm chú ngồi nghe thầy giảng bài ...Cuốn phim coi thật 'đã đời' rồi cũng chấm dứt, rạp không chiếu kiểu thường trực để tôi ngồi xem phim một lần nữa mới thỏa.

Một buổi chiều như thế kể cũng vừa đủ, nhưng tôi đề nghị thêm chuyện khác, bao giờ tôi cũng là cái thằng có nhiều 'sáng kiến' cả.

- Hùng Vồ, mình đi xuống dưới chợ Cống coi nước ở Đập Đá đã rút đi chưa.

Hùng Vồ nhún vai, càu nhàu:

- Rút hay chưa thì kệ nó chứ, thôi về nhà đi cho rồi, mạ tao bây chừ chắc nóng ruột như lửa.

- Trước sau cũng đã lỡ rồi. Đi chơi thêm một chút có răng mô. Nếu bước mà rút hết khỏi Đập Đá chắc người ta đang đổ xô câu cá dưới đó vui lắm, mình đến nhà thằng Sơn mượn cần câu, nó ở gần đó mà.

Hùng Vồ cứ lắc đầu liên hồi nhưng cuối cùng tôi cũng nắm được tay hắn kéo đi cho bằng được. Nhưng buồn quá, Đập Đá vẫn còn nước sông cuộn cuộn chảy ngập tràn, chìm dưới dòng nước lũ, tôi không nhìn thấy rõ đâu là dòng sông, đâu là bờ đập. Tôi lại rủ rê:

- Thôi, hay mình lội qua đập đến nhà thằng Sơn đi, nhà nó có nhiều cuốn truyện võ hiệp hay lắm...

- Thôi... thôi, tao không đời nào thèm rở tới truyện, bài vở ở trường học còn không hết.

Tôi nổi cáu:

- Mi thiệt là thằng nhà quê.

- Thì tao có nói tao là dân thành phố mô.

Tôi nói khích nó:

- Chắc là mi sợ không dám lội qua đập chớ chi?

Hùng Vồ gập đầu:

- Ừ thì tao sợ thiệt đó. Mi không thấy nước chảy mạnh như ri, người lớn còn sợ lội qua, mình e mà đi lơ ngơ nước nó cuốn nhào xuống sông liền.

Tôi gắt Hùng vồ, giận dữ nói:

- Thôi, mi sợ thì đừng qua. Tao qua đập một mình đến nhà thằng Sơn được rồi.

Nói xong tôi nóng nảy lội xuống đập liền. Chân tôi dọ dẫm từng bước cố bám chặt lấy nền đá để khỏi bị dòng nước hất giơ là có đường chết đuối.

Tiếng Hùng Vồ la lên sau lưng:

- Còn tao làm răng chừ?

- Mi về nhà trước đi. Đồ nhát gan, từ ni tao không chơi với mi nữa.

Hùng Vồ kêu lên vài tiếng nhưng tôi không dám quay đầu nhìn lại.

Nước trước mặt tôi cuộn cuộn chũnh chóng làm tôi có cảm tưởng như bị say. Thằng Hùng Vô cẩn thận thế mà có lý, nước chảy mạnh hơn tôi tưởng nhiều, cứ đẩy tôi dạt về một phía làm tôi ớn lạnh khi nghĩ đến việc mình có thể bước ra ngoài bờ vực, hụt chân xuống dòng sông chảy xiết. Mưa lâm bắt đầu nặng hột trở lại. Nhưng đã trót làm mặt gan lì rồi tôi không thể nào trở lui được nữa.

Tiếng Hùng Vô bỗng kêu lên:

- Thôi tao lội qua theo mi đây. Chờ tao với.

Tôi quay người lại bảo thôi nhưng không còn kịp, Hùng Vô đã xuống đập. Nó run rẩy lội thật khó nhọc, thân người cứ ngã tới ngã lui như một nhà ảo thuật đi dây xiếc. Tôi đứng đưa tay chờ, hồi hộp nhìn nó chống chỏi một cách khổ sở trong sóng nước. Tôi thầm hối hận đã nghĩ ra cái trò lội nước qua đập nguy hiểm này. Tôi kêu lên:

- Coi chừng, Hùng Vô. Răng mi cứ đi xiên qua bên trái rứa... nhắm thẳng về hướng tao mà đi, đừng nhìn xuống dưới nước nữa.

Hùng Vô dứ chập chạng bước một cách đáng ngại. Mặt nó tái xanh, mắt đảo đảo nhìn ra phía sông rồi lại cúi xuống như cố nhìn nền đá dưới chân. Nhưng nước đã lên quá bụng nó và đục ngầu, làm sao nó nhìn thấy gì được. Tôi lo sợ khi thấy Hùng Vô cứ mỗi lần đi mỗi lần lệch qua một bên, và tôi sợ lạng người đi khi nghĩ rằng có lẽ nó đã đứng trên mép đập. Tôi hét lên:

- Mi đứng yên một chỗ đi đừng nhúc nhích nữa, để tao tới.

Tôi vội vã tiến về phía Hùng Vô. Nó run lẩy bẩy nhìn tôi với ánh mắt khẩn cầu. Nó lại cử động định bước tới thêm một bước nữa. Tôi la lên.

Nhưng đã muộn, Hùng Vô đã bước thêm một bước lệch hẳn sang một bên. Tiếng thét thất thanh của nó vang lên thật rợn người. Tôi chỉ

nhìn thấy cái trán cao của nó nhô lên trên mặt nước. Cả thân người nó đã ngã nhào chìm trong lòng nước chảy ào ào như thác.

Tôi la lên nhưng tiếng kêu cứu lạc giọng, Hùng Vồ vùng vẫy giữa sông chảy xiết, một cánh tay nó cố vươn lên đập loạn xạ rồi chìm đầu mất. Tôi chỉ biết đứng la hét như điên. Một lúc lâu mới có một chiếc ca nô chạy ra kịp vớt Hùng Vồ. Khi tôi tập tễnh lên đến bờ, cả một đám đông đã bu kín quanh thân nó. Tôi vừa khóc vừa sợ, chạy nhanh lại nhưng không chen vào nổi giữa đám người lớn đứng tò mò bu kín. Xuyên qua những ống chân, tôi nhìn thấy thân mình Hùng Vồ nằm như xách chết, mặt mày nó thâm tím, mắt nhắm nghiền. Một người đang ấn trên bụng nó, nước từ trong miệng trào ra ồng ộc. Một lát sau, xe Hồng thập tự đến chỗ Hùng Vồ đi. Tôi vội chạy lại chen vào được trong xe, nắm lấy bàn tay lạnh ngắt của Hùng Vồ. Nó nằm trên băng ca trong ghê rợn như những xác người tôi vẫn trộm nhìn thấy ở bệnh viện. Nó bỗng mở mắt, đôi mắt nhìn tôi trắng dã vô hồn như không nhận ra. Tôi van nài trong tiếng khóc :

- Mi đừng chết... đừng chết. Hùng Vồ ơi...

Một người y tá đã đuổi tôi xuống xe. Tiếng còi hú hời hững như ma xa lần rồi mất hút trong chiều mưa còn mù mịt.

Người ta chỉ cứu kịp Hùng Vồ khỏi chết đuối... Nó được chở về nhà ngay sáng hôm sau nhưng lại ngã bệnh nặng, sốt thương hàn hay là bệnh gì đó, người nó run cầm cập dầu đắp dưới mấy lớp chăn dày. Tấm thân vốn đã gầy yếu của nó không chịu đựng nổi. Gần mười ngày sau, Hùng Vồ chết... Nắng đã lên và các trường học đều mở cửa sau một mùa mưa lụt.

Đêm Hùng mất, tôi bỏ chạy như người điên bên bờ ông âm u tâm tối, qua những cây cầu mà tôi muốn gãy đổ hết đi để nhận chìm tôi

xuống sông chết tiêu đi cho rồi. Đến khuya, tôi thất thiếu leo cửa sổ vào nhà, quần áo tôi rách tuơm dơ bẩn. Dì Út không biết gì, tôi vẫn bị ăn mấy roi mây như thường lệ vì tội đi chơi đêm nhưng tôi không thấy đau gì cả, da thịt và hồn tôi như chết lạnh rồi, không còn một chút cảm giác. Đầu óc tôi chỉ lờn vờn khuôn mặt xanh mét và cái trán cao của Hùng Vồ. Nó là một thằng có cái trán cao đẹp để thông minh đáng yêu nhất mà tôi được biết.

Khi tôi vào giường nằm tôi mới òa khóc. Dì Út ngạc nhiên vì có lẽ thấy chưa bao giờ tôi khóc nhiều như thế, kể cả những lúc tôi bị đòn nặng nhất. Dì hỏi :

- Răng rứa Tí Đường ? Dì lỡ đánh cháu chõ mô đau lắm phải không ?

Tôi nức nở :

- Không... Thằng Hùng Vồ chết rồi.

Dì Út giọng tỉnh bơ :

- Hùng Vồ là ai rứa ?

Tôi khóc to thêm, vừa giận dữ la lên :

- Dì ác lắm... dì không bằng một góc nó mô. Cháu thương nó hơn dì gấp mười lần... Dì không biết gì cả, dì ác lắm...

Dì Út kinh ngạc đứng lạng người, dì nhìn tôi lạng lẽ một hồi rồi quay trở ra khỏi phòng. Tôi vừa khóc vừa lẩm bẫm trong miệng. Tất cả mọi người thật là tệ, cả dì Út nữa, dì chỉ nhớ cho đầy bụng ca dao tục ngữ với thơ phú, dì chỉ biết có nấu ăn, đàn hát và roi vọt... Dì không biết trên đời này, ngay trong xóm này, có một thằng Hùng Vồ vừa mới qua đời. Nó không kịp được học thêm một chữ, làm thêm một bài toán nào nữa. Và không có Hùng Vồ trên đời, tôi cũng không phải là thằng Tí Đường nữa.

Trong trí óc non dại củ tôi hồi đó, lần đầu tiên tôi có ý niệm rõ ràng về cái chết. Lần đầu tiên tôi nghĩ rằng bão lụt mỗi năm ở quê tôi không phải là chỉ có câu cá, lội nước, chèo thuyền mà thôi, nó còn là chết chóc, đói rét nữa. Về sau khi lớn lên, ý nghĩ đầu tiên từ thuở nhỏ của tôi vẫn không thay đổi. Tất cả những cái gì gây ra sự chết: chém giết, hận thù, bệnh tật, thiên tai, nghèo đói... đều đáng ghê tởm, đều phải bị mọi người cùng nhau tiêu diệt.

Nhưng đó là chuyện khác. Còn về chuyện của Tí Đường đến đây là hết. Người ta không gọi nó là Tí Đường nữa vì nó đã thôi chạy rong chơi ngoài đường. Tên mới của nó là Tí Đưa Đám, mọi người trong nhà đều nói không hiểu sao sau mùa lụt lội ấy, cái bộ mặt nó luôn luôn làm lì ử dột như người đi đưa đám ma.

Từ đó, cuộc đời của Tí buồn bã lắm...

(1971)

Thiên đường nhỏ dại

Năm đó tôi được 15 hay 16 tuổi .Tóc tai bờm xờm như chổi lông gà , chuyên môn mang đôi giày ba-ta đạp gót kéo lê thê đến trường .Từ một chỗ ngồi gần cửa sổ nhìn ra những cây phượng ven bờ sông Hương trước kia vẫn xanh ngát ,nay đã thêm màu đỏ rực của bông hoa .

Bông phượng đỏ và tiếng ve kêu trong nắng tươi tắn của mặt trời là hồi chuông báo hiệu niên học sắp hết . Và mùa hè đã đến .

Đối với những người còn mặc áo trắng học trò , nhất là học trò bé con của một thành phố êm đềm như Huế , mùa hè là mùa thiên đàng .

Đôi mắt cô giáo hơi buồn , cô đứng trên bục gỗ nhìn khắp lớp học như muốn ghi nhớ hết những khuôn mặt của bọn học trò đã làm cô mệt óc trong chín tháng qua . Cô nhìn băng quơ xấp thông tin bạ ghi điểm hai kỳ thi lục cá nguyệt .

Tôi nghe những lời nói dịu dàng từ đôi môi cô giáo , như một bản nhạc buồn tạm biệt :

- Ngày mai là ngày các em được nghỉ . Cô chúc các em một mùa hè thật vui vẻ bên cạnh gia đình . Sang năm có lẽ cô còn được gặp lại đầy đủ các em , nhưng không dạy các em nữa . Tất cả đều được lên lớp , cô thì vẫn dạy lớp này ...

Cô giáo ngừng lại . Bọn học trò ngước mắt hỏi hỏi chờ đợi cô giáo đọc kết quả kỳ thi cuối năm , xem ai nhất lớp và ai là người đội sổ . Tôi không quan tâm đến điều đó cho lắm . Tôi biết rõ sức học của mình . Đó là trình độ "tà tà" , chuyện đứng nhất hay đứng chót không bao giờ đến với tôi cả . Vị thứ của tôi bao giờ cũng ở giữa , đội đầu vài chục thằng . Tháng nào học hành xuất thần lắm , tôi leo lên đến hạng nhì là hết sức mình . Rồi tháng kế tiếp rớt ào xuống thấp như một chiếc bong bóng xì hơi .

Trong khi cô giáo đọc tên và số điểm từng người , tôi chợt chú ý hôm nay lần đầu tiên cô mặc chiếc áo dài đỏ như màu hoa phượng . Điểm đặc biệt này làm tôi lưu ý hơn cả . Trí óc tôi giờ đang lan man mơ tưởng đến sớm mai sẽ ngủ dậy thật muộn , không còn nghe tiếng dục đã gọi đi học của bà ngoại . Những ngày tháng nghỉ ngơi tiếp theo quyến rũ như một giấc mơ , và ngày mai sẽ không còn mơ hồ như giấc mơ nữa .

Duy là thằng đứng nhất lớp . Nó được đại diện cho cả lớp , đứng lên đọc bài "diễn văn" từ giã cô giáo . Hai má và lỗ mũi của Duy đỏ au lên như trái ớt chín vì mắc cỡ và cảm động . Cô giáo cũng nói vài lời , cô khuyên học trò nên giúp đỡ cha mẹ trong những ngày nghỉ chứ không phải lo chơi đùa không thôi . Giọng nói của cô dễ thương biết bao . Tôi hơi hối hận vì suốt năm nay tôi thường lơ là với giọng nói quen thuộc ấy trong những khi cô giảng bài . Tuy nhiên , tôi ít thích câu nói cuối cùng của cô :

- Thỉnh thoảng các em phải xem lại bài vở , nhờ anh chị chỉ dẫn thêm vì sang năm là các em học lớp thi , chương trình mệt hơn năm nay nhiều ...

Cô quay sang nhìn vài đứa học trò đặc biệt , loại làm biếng nhất lớp , trong số đó dĩ nhiên có tôi .

-Em nào thấy mình hơi kém môn nào , nên theo học lớp hè . Sang năm mà còn biếng nhác , trốn học thì khó mà đậu được ...Nghe không Tú ? Em đang suy nghĩ chuyện gì vậy ?

Tôi giật nảy mình như bị ai đập mạnh vào vai lúc ngủ gục . Cô giáo hay cắt đứt những lúc mơ mộng của tôi bằng cách bất thần gọi tên như thế . Tôi lúng túng nói :

- Dạ ...có nghe .

- Nghe gì ?

- Nghe cô dặn em chăm học trong năm tới

Nhưng không có điều gì làm tôi mau quên bằng lời dặn dò đó .

Sớm mai hôm sau , tôi không dậy muộn như mình tưởng . Hình ảnh của một ngày trời thanh thoi cứ đầy tràn trong trí óc tôi suốt một đêm làm tôi nôn nao không ngủ được , cứ chong mắt chờ cho trời mau sáng .

Lần đầu tiên tôi là người dậy sớm nhất , hơn cả bà ngoại . Tôi súc miệng đánh răng qua loa rồi chạy vội ra vườn .

Khu vườn từ lâu tôi không có dịp chui rúc vào từng bụi cây , nay tôi thèm được chạy quanh khắp cả .

Mùa hạ mặt trời lên sớm , nhưng vẫn còn màn sương lạnh trên những tàu lá chuối xanh mềm . Sự yên tĩnh trong sạch bao bọc trên đám cỏ dại , trên những cây trứng cá rậm rạp với trái chín đang lồi cuồn bầy chim chào mào .

Thơm nhất là những đám huệ trắng nằm trong bồn cỏ trước sân . Khu vườn , cây cối như một người bạn thân yêu vừa gặp lại nhau sau nhiều ngày xa cách . Cây ổi có vài trái vừa chín ửng vàng trên cành , những trái mãng cầu trong lòng bàn tay làm tôi chảy nước bọt . Tất cả những thứ trái đó giờ đây như đang chào mừng reo vui bên cạnh tôi , và tôi chứng tỏ cảm tình của tôi đối với chúng vẫn đậm đà như ngày nào , bằng cách làm ngay một bữa điểm tâm trái cây : hai trái mãng cầu ngọt lịm và ba quả ổi xá lỵ chua dòn , nghe rào rạo trong hàm răng nhai ngấu nghiến .

Tôi phải ăn vội vàng vì sợ bà ngoại bắt gặp . Bà ngoại không tiếc gì với tôi nhưng mùa này mãng cầu đang hiếm , bà định dùng mấy trái để cúng và ổi chưa chín lắm sẽ làm tôi đau bụng .(Đối với tôi thì ăn trước hay ăn sau khi cúng cũng đều như nhau và trái ổi nào nhai được đều là chín cả).

Có tiếng kêu của anh Vui làm tôi quay đầu nhìn ra vườn bắp . Thân hình vạm vỡ nhưng thấp lùn của anh đang lúi húi trên những luống đất cào xới thành một hàng đều nhau .

Bà ngoại tôi có một lối đặt tên cho người làm thật đặc biệt và lạ quan . Bất cứ người giúp việc nào , nếu đàn ông thì bà gọi là Vui và nếu đàn bà thì tên là Mừng .Nhà tôi có hai người : anh Vui lo chuyện vườn tược và chị Mừng chuyên về bếp núc nấu nướng . Sáng nào anh Vui cũng dậy sớm vác cuốc ra vườn xới đất , tưới cây , bón phân hay nhổ cỏ dại .

Tôi lại gần anh sau khi nhai nốt những miếng ổi cuối cùng trong miệng Anh Vui nhoèn miệng cười , điều thuốc lá Cẩm Lệ dính trên môi anh , đong đưa nhưng không rớt , trông thật tài tình . Anh phang một nhát cuốc thật mạnh ngập sâu xuống đất rồi hát hàm hỏi tôi :

-Nghỉ hè rồi phải không ?

-Ừ . Nghỉ học ba tháng lận .

Anh Vui nướng mắt , xoa hai tay vào nhau cho bụi đất bay đi .

-Sương quá ta . Sáng mai nhớ ra vườn giúp tôi tưới cây nhỏ cỏ nghe

.

-Tôi nhún vai:

-Tưới cây thì được , còn nhỏ cỏ xin chịu . Mệt lắm .

Anh Vui dừng tay . Anh nheo mắt lim dim nhìn tôi , miệng bậm lại ra vẻ trịnh trọng :

-Tú sợ tôi không ?

-Không . Mắc chi mà sợ ?

-Được rồi . Chốc nữa tôi mách với bà ngoại Tú vừa mới trộm mấy trái măng cầu quý của bà . Tối nay là giỗ ông ngoại , không có trái cây để cúng là Tú chết rồi .

Tôi thấy hơi ngại ngại , mặc dù biết anh Vui không bao giờ mách chuyện đó với bà ngoại . Anh ấy với tôi tuy tuổi tác cách xa nhau nhưng là bạn "vong niên" của tôi trong những vụ tát ao bắt cá hay bắn chim .

Tôi phải "phản công" ngay vào nhược điểm của anh Vui :

-Mách với bà ngoại là tôi trả thù anh liền , tôi không "gà" anh viết thư cho chị Mừng nữa .

Thế là anh Vui phải vội cười hề hề giảng hòa . Tôi vốn là "cố vấn" văn chương của anh Vui . Anh ấy và chị Mừng không biết phải lòng nhau từ lúc nào mà mỗi tuần hai anh chị thư từ với nhau tốn cả đồng giấy pelure xanh . Bà ngoại tôi rất nghiêm nên hai anh chị ít có dịp tâm sự trực tiếp với nhau . Mỗi lần anh Vui viết thư cho chị Mừng là phải kiếm tôi góp ý kiến .

Vì mấy đồng bạc hối lộ của anh , tôi lúc nào cũng cố gắng tưởng tượng ra những câu văn diễm tình hết sức bóng bẩy , rất là cải lương , nhưng anh Vui lại khoái ghê lắm .

Đại khái như :

" Buổi chiều hôm qua tại sao Mừng lỗi hẹn với tôi . Tôi đứng cô đơn trên cầu Bến Ngự , nhìn sông lững lờ trôi mà trong lòng nổi lên cơn bão tố toi bời . Tại sao Mừng không đến ? Phải chăng những lời nói hôm nào của Mừng chỉ là những lời nói đầu môi chót lưỡi

Ký tên :

Vui , một người đang buồn bã ."

Tôi khoái chí nghe anh Vui nói hứa cuối tháng này sẽ xin bà ngoại dẫn tôi về quê anh chơi , ở dưới làng Sinh thường có đấu vật và đua ghe . Tôi cũng hứa với anh tối nay tôi sẽ thảo cho anh một lá thư nữa thật văn hoa .

Có tiếng ho nhẹ của bà ngoại từ trong nhà . Bà ngồi trên ghế trường kỷ , mái tóc bạc và gọng kính trắng hiện ra sau khung cửa sổ . Bà đang pha bình trà điểm tâm buổi sớm , khói nhẹ bay vào không khí một mùi thơm dịu dàng quen thuộc . Những cánh bông tường vi lả tả tằm trong bình trà tàu sôi nóng , làm tách trà thêm phần hương vị . Bà ngoại ngạc nhiên hỏi tôi sao dậy sớm thế , bà quên mất là tôi đã được nghỉ hè . Tôi trả lời bởi vì sáng nay tôi không phải làm điều gì cả . Nếu biết buổi sáng có công việc gì là tự dựng con ma ngủ dìm chết tôi trong giường đến thật trưa .

Bà ngoại hút một điếu thuốc lá Méliá vàng nặng kinh khủng . Có lần tôi trộm của bà một điếu hút thử , khói đắng nghét và nóng đốt cháy cả cuống họng , không thấy ngon lành gì cả .

Buổi trưa nắng mát đầy sân nhưng trong khu vườn vẫn có nhiều

bóng mát . Tôi ngồi dưới bóng một cây nhãn già cỗi , nhìn vẫn vơ mấy con ốc sên màu xám như bùn đất , bám trên bờ ao cạn nước . Đợi đến khi nắng bớt gay gắt , tôi đem chiếc xe đạp ra chùi bóng loáng , siết thắng lại thật chắc , cho thêm dầu mỡ vào sên xe để khỏi bị trật sên bắt thằn giữa đường .

Rồi với hai chục đồng của bà ngoại mới cho cất kỹ trong túi áo , tôi vội vàng phóng xe đi tìm mấy thằng bạn thân , trong bụng nôn nao nghĩ đến một buổi chiều rong chơi thú vị .

Thuở ấy tôi có ba thằng bạn nối khố thân thiết nhất : Duy , óm tong , mặt mũi trắng trẻo hiền lành như con gái , thường đứng nhất lớp ; Sơn , thằng chuyên môn sưu tầm được những kiểu áo quần mới lạ ; và Toại ,thằng Bắc kỳ duy nhất trong một bọn toàn người Huế .

Ở Huế lúc đó mà được vài chục đồng là thấy đời tươi đẹp lắm rồi . Cả bọn bốn thằng nghênh ngang lái xe đạp dàn hàng bốn chạt cả đường lang thang khắp cả . Trên con đường ven bờ sông Hương ngợp bóng phượng , qua cầu Trường Tiền tóc tai bay bổng mát rượi nhờ gió thổi từ dòng sông , vào những con đường bóng mát thật êm ả trong Đại Nội .

Bọn tôi đạp xe lên ga xe hỏa , chui vào quán trước ga ,làm mỗi đứa một ly chè đậu xanh đánh trộn với nước đá bào lạnh ngắt , ngọt lịm và ngon lành tuyệt trần . Xong xuôi cả bọn lại phóng xe ngược về phố ,vào quán kê bốn ly cà phê đá . Còn dư đồng nào mua vài điều thuốc lẻ , cũng ngậm điều thuốc trệ xuống ở môi , nhả khói um sùm như những tay giang hồ từng trải

Uống gần hết ly cà phê thì Sơn nhắc :

-Tụi mình đến trường bây giờ là vừa rồi . "Tụi nó " sắp bãi học rồi .

Toại đứng dậy , đồng ý :-Mau lên kéo hụi . Hôm nay là buổi học cuối

cùng của "tụi nó"

" Tụi nó" đây là bốn cô nữ sinh đẹp nhất trường tôi . Ở Huế ,mọi người đều biết "yêu" rất sớm , và người nào cũng tự cho mình cái quyền được chọn bất cứ cô gái nào xứng đáng nhất để yêu . Mỗi đứa trồng cây si một nàng ,và không bỏ sót buổi nào trong cả năm học , đến đứng chực trước cổng trường ,ngơ ngẩn nhìn "người yêu" chưa bao giờ dám nói của mình cắp sách ra về .

Khi bọn tôi phóng xe đến , trường học đã bãi . Bọn con gái chuyện trò tíu tít đứng chật cả con đường trước mặt trường . Bốn đứa đạp xe đi diễu qua , đứa nào cũng làm bộ lừ đừ nhìn qua những cô gái , mặt mày làm ra vẻ tỉnh bơ . Trong bụng thằng nào cũng đang nghĩ rằng có cả chục nàng đang thán phục nhìn mình .

Duy đạp mạnh vào vai tôi :

- Nga "của mày" kia !

Tôi nhìn theo ngón tay chỉ của Duy và tim đập liên hồi như trống trận .

Nga xinh xắn biết bao . Nàng nổi bật hẳn trong đám đông như một ngôi sao băng . Đôi mắt thật to đen ,mái tóc buông ngang vai óng ánh cùng với chiếc áo đầm trắng trông nghịch ngợm như một con bướm nhỏ . Giọng nói cũng thật êm ái rộn ràng nữa . Tôi biết được điều này bằng cách nghe lóm nàng nói chuyện với mấy con bạn .Tôi thì chưa bao giờ dám nói với nàng một câu .

Tôi vội phóng xe mình khỏi đám bạn ,đạp nhanh một quãng khá xa rồi vòng trở lại đối mặt với Nga . Khi chiếc xe đạp của tôi phớt nhanh qua Nga , tôi bắt gặp trong một giây ngắn ngủi đôi mắt của Nga nhìn mình , nhưng ánh mắt ấy thật khó hiểu ,không biết có được một chút cảm tình nào chăng .

Tôi tin là bộ váy của mình lúc ấy cũng "kềng" lắm . Áo nyl-france màu xanh rộng thùng thình như áo choàng của hiệp sĩ , quần jean bó với những hàng nút gắn hai bên nép quần ("Mốt" thịnh hành nhất ở Huế thời đó) . Hai chân đạp xe dang ra khuỳnh khuỳnh . Trông yên hùng như đang phi ngựa . Tôi chỉ hồi hận lúc ấy sao mình không dám cười với Nga một phát . Một nụ cười làm quen thật dễ dàng biết bao , thế mà suốt năm nay tôi chưa bao giờ dám thực hiện . Cái miệng của tôi lúc đó nửa làm nghiêm , nửa muốn cười , cứ mấp máy hoài , chắc méo mó trông buồn cười chết được .

Tôi quay đầu xe trở lại một làn nữa . Đôi mắt của Nga thoáng ngạc nhiên , môi nàng bặm vào nhau trêu chọc . Lần này tôi nhất định cười chào nàng , nhưng tôi bất gặp đôi mắt quynh rữ ấy chiếu thẳng vào mình , tôi bỗng luýnh quýnh suýt đâm đầu xe vào gốc cây , và vội vàng phóng thật nhanh qua mặt nàng . Đầu óc tôi quay cuồng loạn xạ . Rồi cái bóng nhỏ nhắn của Nga dần xa , mắt hút sau những thân cây trên vỉa hè .

Tôi trở lại với tụi bạn . Cả hai thằng xúm vào tôi hỏi "kết quả" cuộc gặp gỡ vừa rồi . Sơn chế giễu :

- Sao ? Có phát ngôn được gì không hay là nhắm mắt , cầm miệng hèn như thường lệ ?

Tôi nhìn những bộ mặt tinh quái một cách đáng ghét của tụi bạn .

Chắc chắn bọn quý ấy sẽ cười chế nhạo tôi tơi bời nếu biết sự nhút nhát của tôi vừa rồi . Và cái tật nói dối lại quynh rữ tôi . Tôi nhún vai :

- Lần này thì tao thành công vĩ đại rồi . "Em" cười chào tao , tao đứng nói chuyện với "em" lâu lắm , còn hẹn mai đến nhà chơi nữa .

Duy nheo mắt nghi ngờ , nó suy bụng ta ra bụng người :

- Xạo hoài cha nội . Mà mà dám nói với con Nga một tiếng là tụi này

đi đầu xuống đất hết .

Tôi bưng mặt , nổi sùng thách thức :

- Được rồi . Đạp xe rượt theo Nga mau , xem tao biểu diễn . Tụi mày dám cá gì không ?

Ba thằng bạn ớn biết rõ tính nhát gái của tôi , chúng không ngần ngại xúm nhau cá liền . Toại đề nghị :

- Mày cứ trở tài đi ..Nếu mày dám nói với con Nga một câu , tụi tao đăi mày đi xi nê . Rạp Tân Tân đang chiếu phim Rio Bravo , một phim cao bồi thượng hạng . Nếu mày vẫn câm , tụi tao "nghỉ" chơi mày ra . Tôi gạt đầu đồng ý và rủ tụi bạn phóng xe rượt theo Nga . Nhà nàng ở gần trường nên chúng tôi phải cố chạy nhanh kéo nàng vào nhà là mất một dịp đánh cuộc .

Tôi nhìn thấy tám lưng áo trắng của Nga hiện ra gần trước mặt , hai gót chân nàng mềm nhỏ như miếng bánh kem sữa tung tăng trong đôi giày màu vàng . Bỗng dưng tôi cảm thấy xấu hổ vô cùng vì nghĩ rằng có lẽ mình sẽ thua cuộc , mình sẽ không dám hé răng thốt một lời "phạm thượng " nào trước đôi mắt quá đỗi thiên thần của Nga . Tôi hồi hộp còn hơn là dở tài liệu ra quay trong lớp vào mùa thi . Một thằng quỷ nào đó ở đằng sau bỗng bóp còi xe kêu rồn rảng thật chói tai . Nga giật mình quay đầu lại , nàng ngạc nhiên rồi đôi lông mày hơi nhíu gần nhau tỏ vẻ khó chịu .

Nói đại một câu , một câu thật dễ dàng như "Nga nghỉ hè rồi phải không ?" nhưng lưỡi tôi ríu lại như người câm . Bao nhiêu can đảm tan biến như bong bóng nước . Cả một vốn liếng văn chương dồi dào trong người , cả cái thành tích viết thư tình giùm cho người lớn , đều trở thành con số không . Tôi tưởng tượng đến những lời đùa cợt chế nhạo của bạn bè .

Và tôi bỗng hét lớn . Tiếng hét làm kinh ngạc hết mọi người , Nga và lũ bạn , cả tôi nữa :

- Nga ơi ! Tôi mê Nga kinh khủng !

Tôi cúi gầm mặt ,bặm môi nhấn mạnh bàn đạp chạy vùn vụt ,cho thật nhanh xa nơi mà tôi vừa làm một điều thật bậy bạ ,không thể tha thứ được .. Cả bốn thằng thi nhau phóng xe chạy trốn chết .

Tôi không dám quay đầu nhìn lại một giây . Về sau Duy kể lại lúc đó khuôn mặt của Nga đỏ bừng ,nàng kêu lên mấy tiếng gì đó thật giận dữ .

Thế là "mối tình"thứ nhất của tôi từ đó tan vỡ như một trái khế chua còn xanh ,nhưng đã sớm rơi lìa trong một chiều mưa bão .

Mùa hè còn có biết bao nhiêu trò vui tuyệt vời khác . Những buổi tắm sông , lội qua bờ bên kia bẻ trộm mía hay đứng trên cành cao lao đầu xuống nước như một Tarzan của rừng thẳm . Ngày leo lên đỉnh núi Ngự Bình để nhìn trọn thành phố Huế nhỏ bé nằm dưới chân , ngày rong ruổi trên con đường đầy tiếng ve kêu xác phượng . Sớm mai săn sóc khóm hoa hồng , buổi chiều vun xới vườn bắp nhỏ . Buổi trưa ngủ mơ màng dưới bóng lá cây xanh ,những bài thơ tình vụng về đầu tiên được làm nên vào thời khắc êm ái ấy .

Mùa hè rồi cũng đi qua . Nhưng ở Huế , mùa đông mùa xuân mùa thu hay mùa hè , đều là mùa thiên đàng cả .

Về sau khi lớn lên , khi đánh mất tuổi thơ của mình hồi nào không hay , những mùa thiên đàng tưởng chừng không bao giờ đến nữa . Rồi tôi bước chân vào lớp tuổi mà người ta gọi là tuổi trẻ , nhưng riêng tôi , cái tuổi trẻ ấy bị đè nặng bởi muôn ngàn lo âu mệt nhọc ,chán nản , tham vọng và tuyệt vọng . Tất cả những sản phẩm của trí khôn ấy đáng lẽ chỉ đến với những người già nua , nhưng đã bủa vây

tôi quá sớm .

Bây giờ , thỉnh thoảng tôi mơ tưởng đến một thiên đàng .

Nhưng thiên đàng ...chính là lúc mình còn nhỏ dại .

(trong tuyển tập Hình Như Là Tình Yêu của Hoàng Ngọc Tuấn)

Thư cuối

Bạn nhỏ,

Có lẽ đây là lần cuối cùng tôi còn gọi em là “bạn nhỏ” . Nhiều chuyện đã đến . Nhiều điều đã qua đi, thay đổi . Em không còn nhỏ dại nữa . Tôi không còn là người bạn của em nữa .

Vào một khoảng thời gian nào đó, chúng ta đã gặp nhau, thương yêu, và rồi xa cách, tan vỡ .

Lần cuối cùng, chúng ta đã gặp gỡ tại một nơi chốn bất ngờ, không hẹn trước . Một thị trấn xa lạ đối với em và cả với tôi . Dầu nơi đó có núi, có biển, nhưng không phải là quê nhà của em, không phải là chốn thiết thân của tôi . Tôi bị đẩy đưa đến thành phố đó . Em một lần tình cờ ghé lại, trên con đường dài còn rất nhiều trạm đến của em

Em phải hít thở biết bao nhiêu bụi đỏ và mệt nhọc trên những con đường núi gặp ghềnh nắng cháy, mới tìm thấy tôi .

Buổi chiều, tôi đón chờ và nhìn thấy khuôn mặt em r ám đen bơ phờ vì nắng bụi . Tóc em đã dài, nhưng cháy khô và rối bù . Dưới hình ảnh phong trần của một lữ hành khách, em có một nét đáng yêu và đáng ghét riêng biệt . Tôi không biết phải giải thích rõ ràng như thế nào, nhưng tôi không còn cười vui hớn hờ sung sướng mỗi khi gặp em . Sau một vài chuyện xảy ra trong cuộc sống riêng của tôi, hình như tôi không còn cười được nữa .

Tôi chỉ có thể mỉm cười gượng gạo . Và em biết điều đó . Em nói:

- Sao gặp em mà anh không có vẻ mừng một chút xíu nào .

Sau đó, trong một quán nước nhỏ vách gỗ sồi sài, gần bên cửa sổ có treo một chiếc đồng hồ kiểu Đại Hàn có cây kim chạy ngược chiều, tôi nói:

-“Anh đã hết thương em”

Giọng nói của tôi lúc đó chắc có vẻ cầu nhàu bực bội . Và tiếc rẻ, vì tôi tự nghĩ không điều gì đáng buồn chán bằng điều đó . Thế mà điều đó đã xảy đến . Tôi không còn thương em được nữa .

Em cười có vẻ ái ngại tội nghiệp cho tôi . Em an ủi:

-Em không tin thế đâu . Em không tin là anh hết thương em .

Tôi vẫn cầu nhàu, gầm gừ:

-“Chà . Em tự tin dữ . Đừng kiêu hãnh quá như vậy. Thật tình mà nói em đừng giận, nhưng chắc chắc anh đã hết thương em rồi” .

Em khúc khích cười như vừa nghe một lời nói dối vụng về nhất trên đời . Em lắc đầu, làm như em là gan ruột của tôi để nói chắc nịch:

-Anh đã quên em, theo đúng thói quen thông thường của anh, nhưng anh phải còn thương em .

-“Không ...không đâu . Đừng ép buộc anh về những chuyện tình cảm như thế . Anh đã nói hết rồi, thực sự hết rồi”

-Còn lâu à . Vắng mặt em, nên anh tưởng thế . Nhưng bây giờ gặp mặt em lại . Có em đây, anh đang thấy là đã thương em lại, phải không ?

- “Không ... Không mà . Anh hết thích em rồi”

Em không tin .

-“Dĩ nhiên . Em có bao giờ tin anh điều gì đâu . Khi anh thương em, em không hề tin chuyện đó . Bây giờ anh đã ghét em thực tình, em cũng không tin điều này nữa . Chúng ta khởi đầu trong nghi ngờ, chúng ta tiếp diễn trong hoài nghi, rồi chúng ta kết thúc trong ngờ vực” .

Em bật cười:

-Anh vẫn còn ăn nói hay ho thật . Nhưng hoàn toàn vô nghĩa .

-“Thôi . Mình không nói đến chuyện đó nữa . Tối nay, nên đi một vòng thành phố cho biết . Trước hết kiếm cái gì ăn đã, chắc là em đang đói bụng lắm phải không ?”

BỐI CẢNH:

Quán ăn vắng khách . Ngoài đường trời đã tối . Chỉ thấy ánh sáng nóng bức từ chiếc xe bán hủ tiếu mì cũ kỹ với những hình vẽ màu mè đã tróc sơn .

- Ở đây có bán cơm không ? Cơm phàn hay cơm dĩa cũng được .

- Dạ không ...

- Vậy có cái gì ăn ?

- Dạ hủ tiếu, mì, đồ nhậu, mì xào dòn .

- Cho một dĩa mì xào dòn hai người ăn . Một “33”, một ly đá

chanh .

Buổi ăn xong xuôi qua loa, không được ngon miệng .

Chiếc xe xích lô chậm chạp đi qua những con đường tối, ngán ngùng và loay hoay trong thành phố vắng vẻ . Dừng lại trước rạp chớp bóng gần chợ . Tấm hình vẽ quảng cáo cho thấy là một phim cũ, đã xem lâu lắm rồi, phim hay: L'Été 42, có nhớ không: những bó hoa và nụ cười thiếu phụ diễm lệ, nhạc đệm bàng hoàng, chiếm giải Oscar về âm nhạc .

Xe xích lô tiếp tục lăn bánh về phía đường biển . Vào ngôi quán lộ thiên dưới những lùm cây . Chợt trời đổ cơn mưa ngắn hạt mùa hè . Chạy vào trong quán . Chợt hết mưa .

-“Minh đi ra bãi biển cho mát . Hết mưa rồi .”

Cát ướt hết, làm sao ngồi xuống được . Tối quá, anh . Biển ở đây gì xấu quá .

-“Ban đêm mà . Làm sao em thấy xấu hay đẹp”

Cả một ngày nay em ngồi trên xe đò . Em mệt quá buồn ngủ nữa . Tôi kéo em lại gần . Bụi đường trên con quốc lộ suốt một ngày nay làm mất hẳn đi mùi thơm của tóc em .

- Đừng hôn em .

- “Ừ”

Em như một thiếp đi vào ngực tôi . Chúng ta kề sát bên nhau, bàn tay lơ mơ nắm nhẹ nhau . Chúng ta không còn ôm nhau siết chặt như thuở đầu nữa . Chúng ta không còn thêm thường vội vã tìm môi nhau như lúc trước nữa .

Em thấy không ? Có một cái gì rời rã, lo lắng, bất an dầu cho khi chúng ta vẫn đang gần gũi cận kề nhau . Em thấy không, chúng ta không còn yêu thương nhau nữa . Một cuộc gặp gỡ, một buổi tối, một lời hỏi thăm, nỗi dài sao được một tình yêu đã đến hồi hủy diệt . Nhớ lại xem cái thời say sưa nhất . Em nói:

- Bề gì, thì ta cũng đã quá thương nhau .

Đó là lời nói hay nhất của em trong số những lời em nói tôi kể từ năm 1971 cho đến đầu năm 1973 .

ĐÀM THOẠI TRONG GIA ĐÌNH EM:

- Mà y thương hẳn thật sao ?

- Dạ .

- Mặt mày hẳn ra sao, tao chưa thấy bao giờ . Sao hẳn không đến đây ra mắt tao .

- Ảnh nhạt lắm mà má . Đây, có hình của ảnh đây nè, má coi tạm .

.....

- Trời đất ơi . Cái thằng mặt mũi cau có rầu rĩ như vậy mà mày thương sao . Trông hấn khó thương quá .
- Thì ba coi cũng khó thương thấy mờ . Rồi má cũng thương ba quá xá mà .
- Đừng lẻo mép . Nhưng mà ... hấn có thương mày không ?
- Con cũng không chắc . Nhưng anh đã nói là có .
- Hấn nói sao ?
- Thôi má, chuyện riêng của con mà .
- Mày phải nói cho tao nghe . Hấn nói gì với mày ?
- Lập lại nghe mắc cỡ quá má à .
- Hừ ... với hấn thì mày đâu có mắc cỡ . Còn nói với tao thì mày xấu hổ à .
- Thôi được rồi ... Ảnh nói với con như vậy: “Anh yêu em”
- Trời đất, thằng đó chắc là kép cải lương quá . Rồi mày trả lời hấn ra sao ?
- Con nói: “Em cũng ...rứa” .
- Thiệt là thiệt là ...tụi mày cá mè một lứa . Nhưng tụi bây đâu có thể cứ ong ồng cái bài con cá “Anh yêu em, em yêu anh” suốt ngày mãi . Hấn phải tính chuyện lâu dài đứng đắn với mày chứ . Rồi hấn có muốn hỏi mày làm vợ không ?
- Có chứ, má .
- Hấn nói sao ?
- Má bắt con lập lại nguyên văn ?
- Ừ . Nguyên văn .
- Nhưng má đừng kêu trời nữa .
- Ừ . Tao không kêu trời nữa . Tao sẽ nghiền răng để nghe . Tụi mày cũng đâu sợ trời đất gì nữa mà tao kêu cho mỗi miệng .
- Để con nhớ lại coi ... À ... ảnh nói với con như vậy: “Em lấy anh quách cho rồi . Đừng cho ông bà già em biết cái mẹ gì hết . Anh với em tự động lấy nhau cha đi cho nó xong, những chuyện khác tính sau” .
- Trời ...không Lạy Phật ! Thằng khốn kiếp . Rồi mày trả lời hấn sao ?
- Con tát tai ảnh .
- Ờ ...Nãy giờ mới nghe mày làm một chuyện được . Mà cái thằng đó sao nó ăn nói gì cộc cằn thô lỗ quá vậy .
- Ảnh là cựu quân nhân đó má . Một thời gian anh đã đi lính lung tung đủ thứ
- Sao hấn không chết trận cho rồi .
- Con đâu biết . Ảnh cứ vác ba lô đi lòng vòng khắp nơi cả . Đức

Dục. Đông Hà, Pleime, Lê Minh, Tam Quan, Bồng Sơn gì gì đó ... mà chẳng bắn được một phát súng nào hết, cũng chẳng thấy ai bắn ảnh một phát, nên ảnh vẫn còn sống nhăn răng .

- Hừ ... không sớm thì muộn cũng có ngày trời hại hẳn giùm tao

- Má đừng lo . Ảnh đã thề thốt với con nặng lắm . Ảnh thề nếu sau này mà ảnh phụ bạc con thì ảnh chết vì đao kiếm, thân bị bốn ngựa phanh thây ngoài chiến trường .

- Mà cũng tin được à . Sao mà ngu quá vậy . Thời buổi này người ta đánh nhau bằng súng đạn, đi xe tăng, máy bay chứ làm gì còn đao kiếm với tứ mã phanh thây ... Cái thằng đó xảo quá . Mà thôi ... bây giờ mà tính sao ? Tao ngó bộ mà chắc không thể lấy ai ngoài hẳn được .

- Không đâu má . Con sẽ không lấy ảnh . Ai mà lấy ảnh làm chồng thì khổ lắm . Tính ảnh hay lang bang, lại nghèo túng . Mà con thì lúc nào cũng cần có tiền để ăn hàng vật, may sắm áo quần, mua tiểu thuyết đọc, xem xi nê, sang băng nhạc ... vân ... vân ... Con không dại gì mà lấy ảnh . Con sẽ lấy một ông nào cỡ bằng tuổi của ba .

- Trời đất !

- Má lại kêu trời nữa . Có gì lạ đâu . Đàn ông mà cỡ bằng tuổi ba là con thấy cũng ...vừa . Một ông mới ly dị vợ hay vừa chết vợ càng tốt .

- Tao không hiểu nổi mà .

- Có gì khó hiểu đâu . Má không đọc tiểu thuyết của Françoise Sagan hoặc của Yasuko Harada nên má không biết là thế giới bây giờ mấy con nhỏ cỡ tuổi con có cái “mốt” là thường yêu mấy ông già

- Thôi ...tao mệt quá . Mà tính sao đó thì tính

- Nói vậy chứ má đừng lo . Con còn đang đi học mà . Lấy cho xong cái bằng Bác sĩ rồi mới tính chuyện lấy chồng . Cũng còn lâu lắm . Con có dặn ảnh đợi con ...bảy tám năm nhưng ảnh sức mấy mà đợi . Chừng đó thì con đã lớn rồi, tụi con sẽ không còn thương nhau được nữa . Tụi con chỉ có thể thương nhau trong lúc, và bởi vì tụi con còn nhỏ . Lớn lên, ảnh sẽ chán nản mọi sự, và con sẽ say mê nhiều thứ khác .

Có tiếng ngáp nhẹ, thờ dài .

Em cũng đã nói đúng như tôi nghĩ .

Đã hết hồi kết cuộc, lạnh lẽo và buồn rầu . Kết thúc như thế nào thì cũng bình thường, chán ngắt và tẻ nhạt như thế . Chẳng bao giờ có

một đoạn cuối từng bừng đẹp đẽ hoặc lâm ly gay cấn, ngoại trừ trong tiểu thuyết và điện ảnh .

Khi còn thương yêu, tôi đã biết tự trong đó đã chứa mầm sự hết . Dĩ nhiên, rồi phải kèm theo những lý do, những cái cớ nào đó, để khi nào cần có thể đem ra giải thích .

Sau đây là một vài lý do:

- Trong một thời gian đầu tiên, tôi đã quen đọc thư em . Tôi đã quen nghe thấy những điều em nói, những lời em viết, những chữ em nhảy nhót tinh nghịch trong tôi . Tôi đã ghiền những thứ đó rồi . Và khi tôi đột ngột bị “cúp” phần “lương thực” quen thuộc như thế, tôi không chịu nổi, tôi giận em, tôi bực tức em, tôi bất mãn . Dần dà, tôi ghét em thực sự .

- Tôi đã quen nghĩ rằng chỉ có mỗi mình tôi là được đọc, được thấy những lá thư của em . Rồi khi bị nhìn thấy những thư từ của em cho một người nào khác, bất cứ vì lý do gì: xã giao, thông thường ..v..v.. tôi cảm thấy khó chịu, thất vọng . Tôi cũng không chịu nổi .

- Tôi đã quen tưởng rằng chỉ mỗi một mình là được nhận những bông hoa nhỏ, cỏ lá Mà em đã hái vội đâu đó, thường gửi đến cho tôi . Nên khi tôi được biết em có thói quen phân phát hoa cho khá nhiều người, tôi không thể chịu nổi . Tôi đã coi thường những bông hoa và thư từ cũ, từ đó, tôi biết rằng mình không thể còn thương yêu nhau được nữa . Vì những điều đáng quý nhất, giờ đây đã trở nên tầm thường . Vì những điều lẽ ra phải đáng kính trọng nhất, giờ đây đã bị coi thường rẻ rúng .

- Tôi đã quen mơ tưởng rằng em luôn luôn theo đúng những gì tôi muốn . Nhưng dần dần, em đã hoàn toàn làm trái ngược hẳn ý thích của tôi .

Tôi thích em quanh quẩn mãi trong xó nhà bếp củi, và em đã trở thành một nữ khách đầy dáng vẻ rong chơi du lịch lang thang khắp nơi khắp chốn .

Tôi thích em đừng vẽ vời làm thơ làm thần, và em đã sôi nổi làm nên những bài thơ, kỳ cục thay, lại rất đặc sắc, tưởng có thể gom góp để xuất bản thành một cuốn “Ma Nữ Thi” được .

Tôi thích em đừng tập tành viết văn vớ vẩn, và em đã viết, kỳ cục thay, viết được nhiều truyện rất hay, sớm thành công, khá nhiều người biết tiếng (những ngắn Trái Khổ Qua, Đồi Cát, Quốc Lộ, Con Đường Không Dài ..v..v ...đăng liên tiếp trên tạp chí) .

Tóm lại, cứ mỗi lần em làm ngược lại ý muốn của tôi, là một lần em chứng tỏ em có lý hơn, là một lần chứng tỏ cho tôi thấy tôi đã sai lầm nặng nề .

Và cuối cùng, giờ đây, chúng ta đã hoàn toàn mất nhau rồi .
Em với tôi . Chúng ta không thể cùng nhau nhìn về một hướng .
Cũng không thể cùng đi về một hướng . Con đường tốt đẹp nhất là
con đường trên đó chúng ta đi ngược chiều với nhau . Nếu tình cờ
đôi lần trong đời, chúng ta chợt đụng đầu nhau như những chuyến
tàu khác hướng vẫn thường chờ đợi sát bên nhau đôi phút ở sân ga
để chờ người bẻ-ghi, tốt hơn chúng ta nên quay mặt làm lơ, giả vờ
không thấy, giả vờ không biết nhau, để mỗi người tiếp tục con đường
riêng biệt của mình . Không ai là không đóng kịch một lần trong đời,
chúng ta hãy đóng kịch với nhau trong những lần gặp gỡ như thế,
nếu có . Và tôi hy vọng sau vài lần đóng kịch như thế, tôi sẽ thực sự
không còn biết em, tôi sẽ thực sự thấy em như một người hoàn toàn
xa lạ . Tôi cũng nghĩ rằng không điều gì đẹp để tốt lành cho bằng
việc tôi tự thiêu hủy trong tôi cháy tiêu sạch những tất cả những rung
động nào còn sót lại vì hình ảnh của em . Tôi tin chắc rằng tôi sẽ làm
được điều đó .

Những lá thư từ Đường Sơn Cúc đã ngưng . Nhà bưu trạm đã dời
đến một nơi khác . Tem thư đã tăng giá . Sức lực, tình cảm, tâm trí
...cũng không còn nhiều để nắn nót viết nên những điều đam mê cũ .
Love Story Made in V.N. của HNT và MN đã hết .
Tất cả, nếu còn lại chút nào, thì chỉ còn lại trong mấy cuốn sách đang
rao bán trên thị trường chữ nghĩa .

Cuối năm nay, tôi có dịp đi bằng đường bộ trên Quốc lộ 1 từ Trung
vào Nam . Khi xe đò qua thành phố Phan, lần đầu tiên trong những
chuyến đi của tôi, tôi chợt chú ý đến thị xã này . Qua một cây cầu,
một con sông bập bênh, những nhà cửa nhấp nhô trong bầu không
khí ran đầy mùi cá mặn, tôi thấy một đám học trò áo trắng trên
đường . Một lần, vì em, tôi thấy thích thêm một thành phố . Và xe đò
chạy suốt không dừng lại cho hành khách ăn trưa ở đây, xe tiếp tục
chạy băng băng trên đường, bỏ lại bên đường tất cả .

Thêm một lần nữa, mùa xuân đang đến .

Tôi cũng không còn ca ngợi nổi mùa xuân .

Như những câu chuyện tình có bố cục cổ điển, tôi lại vừa được tin
em sắp ...lấy chồng . Hai câu thơ mùi mẫn của TTKh hiện ra trong
đầu tôi (không nhớ đúng nguyên tác, chắc sai vài chữ):

Nếu biết rằng em sắp lấy chồng

Trời ơi người ấy có buồn không ?

Buồn là cái chắc . Nhưng không nhiều, vì đây là một chuyện không
có gì lấy làm bất ngờ . Tôi đã sửa soạn đón nghe tin này từ lâu . Và

cũng đã sửa soạn quà mừng đám cưới (Một cuốn sách có nhan đề có lẽ khá thích hợp trong những vụ này: HÔN LỄ, chỉ giá 6000đ, nhưng có kèm thêm chữ ký và lời đề tặng của tác giả) .
Có lẽ chúng ta cũng nên kết thúc bằng cái trò lằm cằm này: mong em cho biết địa chỉ của em, tôi sẽ gửi trả em những thư từ, kỷ vật, ảnh hình xưa cũ hoàn lại cho em, dĩ nhiên cũng có mất mát một đôi chút vì những lần tôi đổi chỗ ở di chuyển từ nơi này đến nơi khác .
Cuối thư, xin thành thật chúc mừng em .
Cũng bởi vì thành thật, nên tôi chỉ có thể chúc mừng chứ không chia mừng cùng em được .

HOÀNG NGỌC TUẤN .
1/1975

Nguồn: Đặc Trưng
Người đăng: Ct.Ly
Thời gian: 09/10/2005 8:53:34 CH